

AZ UTOLSÓ NAPOK SZENTJEINEK JÉZUS KRISZTUS EGYHÁZA • 2013. OKTÓBER

Liahóna

**Egyre több
tizenéves jut el
a templomba:
Segítsünk nekik
felkészülni! 18**

**Új szemszögből látva
a missziómat, 42**

**Hogyan segíthet a
püspököd bűnbánatot
tartanod, 58**

**Jézus azt mondta, szeress
mindenkit – még a
kötekedőket is, 68**

*„[M]ég ha elveszett-
nek is érezzük
magunkat jelenlegi
körülményeink
között, Isten
az Ő világossága
reményét ígéri
nekünk – megígéri,
hogy megvilágítja
előttünk az ösvényt,
és megmutatja
a sötétségből
kivezető utat.”*

Dieter F. Uchtdorf elnök,
második tanácsos az Első
Elnökségben: Isten világos-
ságának reménye. *Liahóna*,
2013. máj. 70.

ÜZENETEK

**4 Első elnökségi üzenet:
A megmentés felelőssége**
Írta: Thomas S. Monson elnök

**7 Látogatótanítói üzenet:
Jézus Krisztus isteni
küldetése: Teremtő**

KIEMELT CIKKEK

12 Végezd jól a részed!
Írta: Quentin L. Cook elder
*Most, amikor mindennél könnyebb
névtelennek lenni, fontos alapel-
vek vonatkoznak arra, hogy ne
viseljeteك álarcot, és legyetek hűek
a hitetekhez.*

BORÍTÓ

Fényképes illusztrációk az elülső borítón: Cody Bell
Fényképes illusztrációk a hátsó borítón: Cody Bell
Fényképes illusztrációk a belső borítón:
iStockphoto/Thinkstock

**18 A tinédzserek és a templomi
szövetségek**
Írta: Gary és Susan Carter
*Most van itt az ideje annak, hogy
elkezdjétek felkészíteni gyermekei-
teket a templomba való belépésre.*

**20 Nagyszerű misszionáriusi
örökségünk**
Írta: LaRene Porter Gaunt
és Linda Dekker Lopez
*Minden misszionárius – a
múltban és a jelenben egyaránt –
annak reményében szolgál, hogy
más emberek életét jobbá teszi.*

26 Felkészítve a küzdelem napjára
Írta: Eduardo Gavarret elder
*Már a legegyszerűbb tantételek
is eldönthetik sorsunkat az élet
csatáiban.*

**30 A szabadítás munkájának
meggyorsítása**
*Egyháztagnak lenni az Úr
egyházában azt jelenti:
elhívunk bennünket, hogy
vegyünk teljes mértékben
részét az Ő munkájában.*

34 A békesség emberévé válni
Írta: Matthew D. Flitton
*Az evangélium megváltoztatta
egy ember szívét – és összehozta
a családját.*

ROVATOK

**8 Októberi konferenciai jegyzet-
füzet: Általános konferenciai
ötletek**
Írta: Tina Spencer

**9 A fiatalság erősségeért
tanítása: Testi és érzelmi
egészség**

10 Az egyház hírei

38 Utolsó napi szentek történetei

**80 Míg újra találkozunk:
Esküszöm...**
Írta: R. Val Johnson

42

42 Hogyan lehetek sikeres misszionárius?

Írta: Lauren Bangerter Wilde

Mindenhol elutasításba botlottunk, én pedig elcsüggedtem. Új definíciót kellett találnom a siker szóra.

Lássuk, megtalálod-e az ebben a számban elrejtett liahónát!

Segítség: Oszd meg a gyümölcsöt!

46 Prédikáljátok evangéliumomat misszionáriussá válni

Írta: David A. Bednar elder

Ez az öt követelmény segíteni fog jobb misszionáriussá válnod.

51 Csak mosolyogj, és mondj nemet!

Írta: Hazel Marie Tibule

Hogyan mondhatnék nemet a cég elnökének?

52 A fiatalság erősségeért: Légy erős, légy egészséges, légy okos!

Írta: Adrián Ochoa elder

Húzd fel az edzőcipődet, és indulj!

54 Járj az Ő nyomdokaiban!

Írta: Melissa Zenteno

Jézus Krisztushoz hasonlónak válni olyan, mintha emelt szintű fizikát kellene tanulni, ám a folyamat a te első lépéseddel kezdődik.

56 Kérdések és válaszok

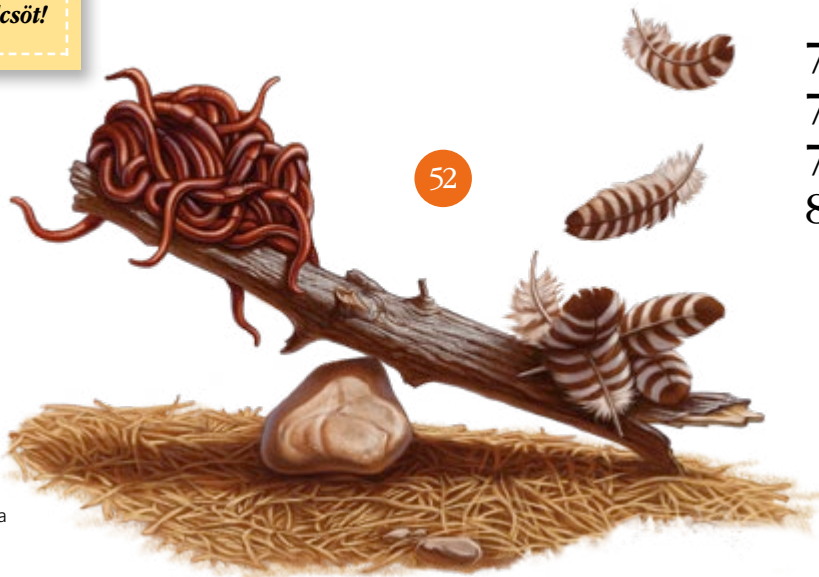
Mit mondjak azoknak a nem egyháztagoknak, akik megkérdézik, hogy néhány egyháztag miért nem él a normáink szerint?

58 Miért és mit kell bevallanom a püspökömmnek?

Írta: C. Scott Grow elder

A bűnbánat egy személyes élmény köztem és az Úr között. Miért kell a püspökömmel is beszélnem?

52

61

61 A Szabadító beinvitalása

Írta: O. Vincent Haleck elder

A Szabadító várja, hogy beinvitáld az életedbe!

62 Teljesen új diakónus

Írta: Jane McBride Choate

Benji izgult, amikor először kellett úrvacsorát osztania. Vajon tényleg meg tud birkózni a feladattal?

64 A pionírok lábnyomában: Várakozás Winter Quartersben

Írta: Jennifer Maddy

66 A szentek Winter Quarters-i állomása

Készítette: Arie Van De Graaff

67 Különleges tanú: Hogyan szól Jézus Krisztus a prófétákhoz?

Írta: D. Todd Christofferson elder

68 Segítségnyújtás Violetnek

Írta: Charlotte Mae Sheppard

Violet mindig is gonoszkodó volt Emmával. Miért legyen Emma kedves hozzá?

70 Hazahozni az Elemit: Isten minden gyermekével megosztom az evangéliumot

72 Camille New Yorkból

74 A mi oldalunk

76 Kisgyermekeknek

81 Próféta portré: David O. McKay

Az Első Elnökség: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

A Tizenkét Apostol Kvóruma: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Szerkesztő: Craig A. Cardon

Tanácsadók: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster, ifj. Christoffel Golden, Anthony D. Perkins

Ügyvezető igazgató: David T. Warner

Család- és egyháztag-támogatási igazgató: Vincent A. Vaughn

Egyházi Folyóiratok igazgatója: Allan R. Loyborg

Üzleti igazgató: Garff Cannon

Ügyvezető szerkesztő: R. Val Johnson

Ügyvezető szerkesztő asszisztensei: Ryan Carr, LaRene Porter Gaunt

Kiadási asszisztens: Melissa Zenteno

Alkotói és szerkesztői csoport: Susan Barrett, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flittton, Mindy Raye Friedman, Lori Fuller, Garrett H. Garff, Jennifer Grace Jones, Michael R. Morris, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Tadd R. Peterson

Dizájn csoport: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines, Kerry Lynn C. Herrin, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Brad Teare

Szellemi tulajdonjogi koordinátor: Collette Nebeker Aune
Gyártási igazgató: Jane Ann Peters

Gyártási csoport: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Nyomdai előkészítő: Jeff L. Martin

Nyomatatási igazgató: Craig K. Sedgwick

Terjesztési igazgató: Stephen R. Christiansen

Fordítás: Bórcz Attila

Terjesztés:

Corporation of the Presiding Bishop of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési információ:

Előfizetéshez vagy címváltozás bejelentéséhez vegye fel a kapcsolatot az Ügyfélszolgálatnál.

Díjmentes telefonszám: 00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online store internetes áruház: store.lds.org

Az előfizetés éves díja: 1.90 euró

A kéziratokat és kérdéseket adják le online a liahona.lds.org-on, vagy a következő címre küldjék el: Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy e-mailben: liahona@ldschurch.org.

A Liahona (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel és „iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken jelenik meg: albán, angol, biszlama, bolgár, cseh, dán, észt, fidzsi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi, japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar, malgas, marshall-szigeteki, mongol, német, norvég, olasz, orosz, örmény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuanó, szlovén, szuahéli, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és vietnami. (A megjelenés gyakorisága országonként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2013. Minden jog fenntartva. Printed in the United States of America.

A Liahonában megjelent szövegekről és képekről készíthető másolat esetenkénti, nem kereskedelmi, egyházi vagy otthoni használatra. Nem lehet azonban másolatokat készíteni azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez feltüntetve! A szerzői joggal kapcsolatos kérdéseiket a következő címre küldhetik: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; vagy e-mailben: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

October 2013 Vol. 21 No. 5. LIAHONA (USPS 311-480) Hungarian (ISSN 1085-3847) is published six times a year (January, April, May, July, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$5.00 per year; Canada, \$6.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ötletek a családi esthez

Az e lapszámban található cikkek és tevékenységek közül jó pár felhasználható a családi est alkalmával. A következőkben ismertetünk két ötletet:

FÉNYKÉPES ILLUSZTRÁCIÓ: CRAIG DIMOND

Prédikáljátok evangéliumomat misszi-

onáriussá válni, 46. oldal: A családdal közösen megbeszélhetitek a *Prédikáljátok evangéliumomat* misszionáriusok öt jellemvonását. Ezután próbáljátok meg gyakorolni a tantételeket. Röviden átnézhettek együtt egy részt a *Prédikáljátok evangéliumomat!* kézikönyvből, és a családtagok egymást váltva röviden elgyakorolhatják, hogyan tanítanak le a misszionáriusi leckék egyes részeit, míg a család többi tagja eljátssza az érdeklődők szerepét. Megbeszélhetitek a misszionáriusi munka kihívásait, és megoszthatjátok ötleteiteket arra vonatkozóan, hogy miként lehet kifejleszteni a David A. Bednar elder által említett jellemvonásokat.

Légy erős, légy egészséges, légy okos!,

52. oldal: Miután átolvastad Adrián Ochoa elder cikkét, megtervezhatsz egy olyan programot, melynek során a család együtt vehet részt valamilyen fizikai tevékenységben. Sportolhattok, vagy akár sétálni is elmehettek. A tevékenység szervezésekor vedd figyelembe a családtagok korát és képességeit (például megkérheted az idősebb gyerekeket, hogy segítsenek a fiatalabbaknak végrehajtani a tevékenységet). A tevékenység után beszéljétek meg a családdal a fizikailag aktív életmód előnyeit. Azt is megtervezhetitek, hogy a jövőben hogyan követitek majd családtként az élő próféták azon tanácsát, hogy gondoskodjunk a testünkről.

A SAJÁT NYELVEDEN

A Liahona és más egyházi anyagok számos nyelven elérhetők a languages.lds.org honlapon.

TÉMAKÖRÖK EBBEN A SZÁMBAN

A számok a cikk első oldalára utalnak.

aktivizálás 4, 30, 38
barátság 39, 40, 72
békesség 34
beszéd 80
Bölcsesség szava 9, 51, 52
bűnbánat 58
célok 12, 54
egészség 9, 52
egyház történet 64, 66
feddhetetlenség 12, 51
felkészülés 26
gyermek 76
ítélkezés 56

Jézus Krisztus 7, 76
jószívűség 4, 20, 34, 68
káromkodás 80
kinyilatkoztatás 67
kisértés 51, 80
krisztusi tulajdonságok 54
McKay, David O. 81
megbocsátás 58, 68
megpróbáltatás 42, 64, 68
megvallás 58
misszionáriusi munka 20, 30, 40, 42, 46, 61, 70, 72

normák 56, 80
papság 62, 76
példa 12, 56
pionírok 64
Prédikáljátok evangéliumomat! 42, 46, 54
próféták 67
püspökök 58
Szentlélek 41, 46
templom 18, 34
teremtés 7

Írta:
Thomas S. Monson elnök

A megmentés FELELŐSSÉGE

Annak szükségessége, hogy megmentünk azon fivéreinket és nővéreinket, akik ilyen vagy olyan okból letértek az egyházi aktivitás ösvényéről, örökkévaló jelentőséggel bír az utolsó napi szentek számára. Ismerünk olyan embereket, akik egykor még teljes szívűkkel az evangélium szerint éltek? Ha igen, milyen felelősségünk van a megmentésükben?

Gondoljatok az idősek, az özvegyek és a betegek közötti elveszettekre. Ők gyakran kerülnek az elszigeteltség sivár és kietlen pusztaságába, melyet magánynak hívunk. Amikor elmúlik az ifjúság, amikor hanyatlak az egészség, amikor a remény pislákoló lángja egyre halványul, akkor segítő kezekkel és irgalmas szívvel támaszt lehet nyújtani nekik.

Vannak természetesen mások, akiknek megmentésre van szükségük. Néhányan bűnnel küszködnek, mások félelemben vagy érdektelenségben vagy tudatlanságban kóborolnak. Bármilyen legyen az ok, elszigetelték magukat a tevékeny egyházi élettől. És szinte biztos, hogy elveszettek is maradnak, hacsak vágy nem ébred bennünk – az egyház tevékeny tagjaiban – arra, hogy megmentünk és megszabadítsuk őket.

Valaki mutassa az utat!

Egyszer levelet kaptam egy férfitől, aki – túl sok tagunkhoz hasonlóan – eltávolodott az egyháztól. Miután elmesélte, hogyan vált kevésbé tevékeny, ezt írta:

„Oly sok mindenem volt akkor, most pedig oly kevéssel rendelkezem. Boldogtalan vagyok, és úgy érzem, mintha mindenben kudarcot vallanék. Az evangélium máig a szívemben van, még ha az életemben már nincs is jelen. Kérem, imádkozzon értem!

Kérem, ne feledkezzenek meg rólunk itt kinn – az elveszett utolsó napi szentekről! Tudom, hol találom a gyülekezeti házat, de néha szükségem van valakire, aki mutatja az utat, bátorít, elűzi a félelmemet, és bizonyosságot tesz nekem.”

Miközben a levelet olvastam, eszembe jutott a világ egyik legnagyszerűbb művészeti galériájába, a híres londoni Viktória és Albert Múzeumba tett látogatásom. Ott található egy elegánsan bekeretezett mestermű, melyet Joseph Mallord William Turner festett 1831-ben. A festményen megjelenített gondterhes fekete felhők és a háborgó tenger dühe veszélyt és halált jósolnak. A távolban egy zátonyra futott hajó fénye pislákol, az előtérben pedig egy nagy mentőcsónakot dobálnak a tajtékzó hullámok. A férfiak teljes erőbedobással húzzák az evezőt, miközben a csónakot a vihar dobálja a vízben. A parton egy feleség és két gyermek áll, esőtől áztatva és szélről ostorozva. Aggódva kémlelik a tengert. Gondolatban lerövidítettem a festmény címét, és számomra azóta is ezt a gondolatot közvetíti: *Mentésre fel!*¹

Az élet viharai veszélyt rejtenek. Férfiak és nők, fiúk és lányok futnak körülöttünk zátonyra és néznek szembe a pusztulással. Ki fogja a mentőcsónakokat irányítani, az otthon és a család kényelmét hátrahagyva, hogy megmentésükre siessen?

A feladatunk nem leküzdhetetlen. Az Úr megbízását végezzük; jogosultak vagyunk a segítségére.

Szolgálatra során a Mester halászokat hívott el Galileában, azt kérve tőlük, hogy hagyják ott hálójukat és kövessék Őt, kijelentve: „...azt mívelem, hogy embereket halásszatok.”² Csatlakozunk hát a férfiak és nők halászáinak sorához, hogy abban segíthessünk, amiben csak tudunk!

Én azért imádkozom, hogy legyen bennünk a vágy arra, hogy megmentünk a kevésbé tevékenyeket és visszahozzuk őket Jézus Krisztus evangéliumának örömébe, hogy velünk együtt részesülhessenek mind-
abban, amit a teljes egyháztagság nyújtani tud.

Mentsük meg a körülöttünk lévő elveszetteket: az időseket; az özvegyeket; a betegeket; a fogyatékkal élőket; a kevésbé tevékenyeket; és azokat, akik nem tartják be a parancsolatokat! Nyújtsunk feléjük segítő kezet és könyörületes szívét! Ha ezt tesszük, örömet hozunk a szívükbe, és megtapasztaljuk azt a hatalmas megelégedést, mely abból fakad, hogy segítünk egy másik embernek az örök élet felé vezető ösvényen járni. ■

JEGYZETEK

1. A festmény teljes címe: *Mentőcsónak és Manby-szerkezet siet egy zátonyra futott hajóhoz, amely vészjelzést (kék fényt) ad le.*
2. Máté 4:19.
3. Efészusbeliek 2:19.
4. Lásd Máté 22:39.

A mi kötelességünk, hogy kinyújtsuk karunkat azok megmentésére, akik elhagyták a tevékeny egyházi lét biztonságát, hogy őket is az Úr asztalához vezessük, ahol lakmározhatnak a szaván; hogy élvezzék a Szent Lélek társaságát, és többé ne legyenek „jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek”³.

A szeretet tantétele

Úgy tapasztaltam, hogy többnyire két alapvető ok vezethet vissza valakit a tevékenység ösvényére, illetve változtathatja meg valakinek a hozzáállását, szokásait és tetteit. Első: azért tér valaki vissza, mert egy másik ember megmutatta neki örökkévaló lehetőségeit, és segített neki meghozni azt az elhatározást, hogy el fogja érni azokat. A kevésbé tevékenyek nem elégszenek meg többé a közepszerűséggel, ha látják, hogy a kiválóság karnyújtásnyira van tőlük.

Második: azért tér valaki vissza, mert szerettei vagy „a szentek

polgártársai” követték a Szabadító intését, és úgy szerették felebarátaikat, mint saját magukat,⁴ és segítettek neki beteljesíteni az álmait, és megvalósítani a törekvéseit.

E folyamat katalizátora a szeretet tantétele volt, és mindig is az lesz.

A Turner festményén látható viharos tengeren rekedt emberek nagyon is olyanok, mint sok kevésbé tevékeny egyháztagunk, aki várja, hogy a mentőcsónakban ülők megmentsek. Szívük segítségért sóvárog. Anyák és apák imádkoznak a fiaikért és a lányaikért. Feleségek könyörögnek a mennyhez, hogy férjükhöz elérjenek. Olykor a gyermekek imádkoznak a szüleikért.

TANÍTÁS EBBŐL AZ ÜZENETBŐL

Megkérdezheted az általad látogatottaktól, hogy ismernek-e valakit, akinek nehézséget okoz, hogy rendszeresen eljárjon az egyházba. Kiválaszthatok egy embert, és megbeszélhetitek, hogyan mutathatjátok ki a szereteteteket iránta például azzal, hogy meghívjátok egy családi estre vagy vacsorára.

Imádságos lélekkel tanulmányozd ezt az anyagot és törekedj rá, hogy megtudd, mit ossz meg az általad látogatott nőtestvérekkel. A Szabadító életének és küldetésének megértése hogyan fogja növelni az Őbelé vetett hitedet, valamint megáldani azokat, akik felelt őröködsz? További információkért látogass el a reliefsociety.lds.org címre.

Jézus Krisztus isteni küldetése: Teremtő

Ez az első része annak a látogatótanítói-üzenet-sorozatnak, amely a Szabadító küldetésének különböző aspektusait mutatja be.

Jézus Krisztus „teremtett[e] az eget és a földet” (3 Nefi 9:15). Munkáját Mennyei Atyánk irányítása alatt, a papság hatalma által vitte véghez (lásd Mózes 1:33).

„Mily hálásnak kell lennünk, hogy egy bölcs Teremtő egy olyan földet alkotott, és úgy helyezett bennünket ide – mondta Thomas S. Monson elnök –, ...hogy egy időre megpróbáltassunk, lehetőségünk legyen megmértetni, hogy aztán majd érdemesek legyünk elnyerni mindazt, amit Isten számunkra előkészített.”¹ Amikor önrendelkezésünket használva engedelmeskedünk Isten parancsolatainak és bűnbánatot tartunk, érdemessé válunk arra, hogy visszatérjünk és együtt éljünk Ővele.

Dieter F. Uchtdorf elnök, az Első Elnökség második tanácsosa, ezt mondta a teremtésről:

„[M]i vagyunk az oka annak, hogy megteremtette a világegyetemet! [...]

Látszólagos ellentmondás támad tehát az emberben: Istenhez képest

az ember semmi; Istennek azonban mi jelentünk mindent.”² Annak ismerete, hogy Jézus Krisztus számunkra teremtette a földet, mert Mennyei Atyánknak mi jelentünk mindent, segíthet növelni az Őirántuk érzett szeretetünket.

A szentírásokból

János 1:3; Zsidók 1:1–2; Móziás 3:8; Mózes 1:30–33, 35–39; Ábrahám 3:24–25

JEGYZETEK

1. Thomas S. Monson: Az élet versenye. *Liahóna*, 2012. máj. 91.
2. Dieter F. Uchtdorf: Számítotok Neki! *Liahóna*, 2011. nov. 20.
3. Joseph Smith idézet, *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* (2011). 187.
4. *Leányaim a királyságomban*, 187.
5. Joseph Smith idézet, *Leányaim a királyságomban*, 185.

Hit, család, segítségnyújtás

Történelmünkéből

Isten képmására teremtettek minket (lásd Mózes 2:26–27), és isteni lehetőségeink vannak. Joseph Smith próféta arra intette a segítőegyleti nőtestvéreket, hogy „éljenek méltón a kiváltságokra”³. „E biztatást alapul véve Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában lévő nőtestvéreknek azt tanították, hogy éljenek isteni lehetőségeikhez méltón azáltal, hogy betöltik Isten számukra kijelölt céljait. Amikor megértik, kik ők valójában – Isten leányai, a szeretet és a gondoskodás velük született képességével –, akkor elérik azon lehetőségeiket, melyek szent nőkként előttük állnak.”⁴

„Most olyan helyzetbe helyeztek benneteket, ahol azon együttérzés szerint cselekedhettek, amelyet Isten ültetett a kebletekbe – mondta Joseph Smith próféta. – Amennyiben ezeknek a tantételeknek megfelelően éltek, mily nagyszerű és dicsőséges az! – Ha kiváltságaitokra méltón éltek, az angyalok nem tartathatnak vissza attól, hogy a társaitok legyenek.”⁵

MIT TEHETEK?

1. Hogyan segít a Szabadító iránti szeretetünk növelésében az, ha isteni természetünk megértésére törekszünk?

2. Hogyan tudjuk kimutatni a hálnkat Isten teremtményei iránt?

ÁLTALÁNOS KONFERENCIAI ÖTLETEK

Írta: Tina Spencer

„Találd ki, ki jön hozzánk vacsorára!”

Minden általános konferencia előtt tizenöt nappal a családnak felakaszt egy táblát, melyen ez áll: „Találd ki, ki jön hozzánk vacsorára!”, és ezzel kezdetét veszi az általános konferenciai játékunk, melynek során elhelyezzük a prófétáink, látnokaink és kinyilatkoztatóink képét a felirat alatt az egyházi folyóiratok legutóbbi általános konferenciai példányából.

Azzal kezdem, hogy áttanulmányozom annak a prófétának az életét, akit az adott estén „meghívunk” magunkhoz. Néha keresek olyan tárgyakat otthon, amelyek az adott személyt jelképezik, és kiteszem azokat egy tányérra. Vacsora alatt elmesélem a tárgyakkal kapcsolatos történeteket, a többieknek pedig ki kell találniuk, hogy kiről van szó. Máskor olyan történeteket mesélek, amelyeket az adott

próféta a legutóbbi általános konferencián osztott meg.

Bámulatos, hogy a gyermekek mi mindenre emlékeznek szeretett prófétáinkról és apostolainkról. Tudom, hogy ezen az egyszerű játékon keresztül jobban megismertem és megszerettem e nagyszerű férfiakat.

A saját konferenciai példányom

Amikor Neil L. Andersen elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából, és a felesége, Kathy, ellátogattak a cövek-konferenciánkra, Andersen nőtestvér megosztott velünk egy történetet. Elmondta, hogy amikor Franciaországban éltek, lefénymásoltatta a konferenciai beszédeket mindegyik gyermeküknek – még a legfiatalabbaknak is. Döbbenetesen vette tudomásul, hogy milyen sokba kerülnek a fénymásolatok. Ekkor azonban a következő gondolat futott át az agyán: „Mennyit

ér meg neked, hogy a családnak meglegyenek a próféták szavai?”

Ez a történet nagyon megérintett, ezért én is gondoskodtam róla, hogy családnk mindegyik tagja rendelkezzen saját példánnyal a konferenciai beszédekből. A lányaink nagyon örültek ennek. A beszédeket felhasználtuk a családi esteken és a szentírás-tanulmányozásunk során is. Nagyon jó volt látni, hogy az egyik lányunk egyedül is olvasta a beszédeket és még ki is emelt belőlük részeket. Egy másik lányunk, aki nemrég keresztkedett, könyörgött nekem, hogy olvassak vele kettesben beszédeket.

Konferenciai feladat

A segítőegyleti tanításom részeként azt a feladatot adtam a nőtestvéreknek, hogy nézzék át a legutóbbi konferencián elhangzott beszédeket; néhányan újraolvasták a beszédeket, mások megnézték az interneten. Jó pár nőtestvér megosztotta velem, mennyivel felkészültebbnek érezték magukat a közelgő konferenciára. ■

A szerző az Egyesült Államokban, Washington-ban él.

TESTI ÉS ÉRZELMI EGÉSZSÉG

Néhány fiatal elé hatalmas akadályt állíthat a barátkozás és önbizalom-építés terén, ha nem tudják alkalmazni a testi fitsségre vonatkozó tanítételeket. Sőt mi több, a testi és érzelmi egészség elengedhetetlen, ám gyakran kidolgozatlan szempontja a missziós szolgálatra való felkészülésnek. E szám 52–53. oldalán Adrián Ochoa elder, a Hetvenek tagja, arról beszél, hogyan tudja megóvni fizikai és érzelmi egészségünket az, ha vigyázunk a testünkre. Emlékeztet bennünket, hogy végezzünk testedzést és engedelmeskedjünk a Bölcsesség szavának (lásd T&S 89), hogy egészségesebbek és boldogabbak legyünk. Miközben segítész gyermekeidnek megtanulni és alkalmazni a testi és érzelmi egészségre vonatkozó tanítételeket, növekedni fog az önbizalmuk, és képesek lesznek felkészülni a jövőbeli szolgálatra.

Ochoa elder ezt mondja: „Ha vigyázol a testedre, az megáldja az elmédet is, továbbá segít emlékezetedben tartanod, hogy Isten gyermeke vagy, és magabiztos és boldog lehetsz. Az érzelmi, testi és lelki oldalaink mind kapcsolódnak egymáshoz.”

Javaslatok a fiatalok tanításához

- Olvassátok el együtt Ochoa elder cikkét, és készítsétek egy családi

testedzési tervet konkrét, megvalósítható célokkal.

- Tinédzser gyermekeiddel együtt olvassátok el *A fiatalság erősségeért* Testi és érzelmi egészség című részét (25–27. rész). Beszéljétek meg, mit jelent érzelmileg egészségesnek lenni.
- Énekeljétek el a Bár nehéz próbák várnak (*Himnuszok*, 68. sz.) című himnuszt, és beszéljétek meg, mit tanít nekünk a feltámadás a fizikai testünk fontosságáról.
- Tanulmányozzátok az ebben a cikkben felsorolt szentírásokat, és beszéljétek meg, mit tanítanak a testi és érzelmi egészségről.

Javaslatok a gyermekek tanításához

- Mutass a gyermekednek egy képet egy templomról. Beszéljétek meg, mit jelent Pál apostol azon tanítása, hogy a testünk a „Szent Léleknek temploma” (1 Korinthusbeliek 6:19), és hogy ennek ismerete miként segíthet nekünk vigyáznunk a testünkre és az elménkre.
- Készítsétek listát olyan egészséges szabadidős tevékenységekről, melyekben szívesen részt

KAPCSOLÓDÓ SZENTÍRÁSOK

Példabeszédek 16:32

Dániel 1:3–20

Lukács 21:19

Rómabeliek 12:1–2

1 Korinthusbeliek 6:19–20

1 Thessalonikabeliek 5:14

Alma 38:12; 53:20

Tan és a szövetségek
88:15; 89

venne a gyermeked a családdal közösen. Ezután készítsétek tervet arra vonatkozóan, hogy e tevékenységeket hogyan tudjátok beépíteni a család életébe.

- Beszéljétek meg, hogyan lehet megérteni és irányítani az érzelmeket, többek között a haragot és a szomorúságot. Énekeljétek el a Hogyha jó a kedved (*Gyermekek énekeskönyve*, 125.), Én Jézust fogom követni (*Gyermekek énekeskönyve*, 40.) című éneket, vagy egy másik dalt az érzelmekről és a jó döntésekről. ■

AZ EGYHÁZ HÍREI

További egyházi hírek és események megtekintéséhez látogasson el ide: news.lds.org.

Az egyháztagek kikérhetik a papsági felhatalmazási vonalukról szóló feljegyzést

Írta: **Ryan Morgenegg**

Egyházi hírek

Az egyház egy új szolgáltatás keretében mostantól kérésre meg tudja adni az egyháztagek papsági felhatalmazási vonalával kapcsolatos információkat. A papsági felhatalmazási vonal az elrendelés egy olyan folyamatos rendszere, amely visszavezethető egészen az egyház korai éveitől, ezzel pedig egészen a Szabadítóig.

Annak ellenére, hogy egy, a hetvenek hivatalába elrendelt papságviselő része lehet egy egyháztage személyes felhatalmazási vonalának, nem vezetnek külön felhatalmazási vonalat a hetvenek hivatalához. Az elrendelt püspökök és pátriárkák papsági felhatalmazási vonala ugyancsak a főpapi elrendelésükön keresztül vezethető vissza.

Csakis a melkisédeki papság felhatalmazási vonaláról igényelhető információ az egyháztól; az ároni papság felhatalmazási vonaláról nem áll rendelkezésre feljegyzés. A melkisédeki papság felhatalmazási vonaláról szóló feljegyzést az egyháztagek kérvényezhetik saját magukat, otthon élő gyermeküket vagy egy jelenleg szolgáló fiatal misszionáriust illetően. Ezek a dokumentumok nem hivatalos egyházi feljegyzések.

Amennyiben ki szeretné kérni a papsági felhatalmazási vonaláról szóló feljegyzést, töltsön fel a teljes nevét, a születési dátumát, a tagsági feljegyzési számát (amely szerepel a templomi ajánlásban vagy beszerezhető az egyházközönségi írnoktól), annak a nevét, aki elrendelte Önt az elder vagy a főpap hivatalába (amennyiben tudja), valamint a postacímét és telefonszámát, illetve e-mail címét.

Kérvényét küldje a következő címre:

Priesthood Line of Authority

Global Service Center

120 North 200 West

Salt Lake City, Utah 84103-1514, USA

Fax: +1-801-240-6816

Telefon: +1-800-453-3860, 2-3500 számú mellék

E-mail: Üzenetét küldje el a

lineofauthority@ldschurch.org e-mail címre, a tárgy mezőbe pedig írja a következőt: PLA. Kapni fog egy nyomtatványt, melyet ki kell tölteni és vissza kell küldeni (a tárgy mezőben szereplő „PLA” kifejezéssel ellátott üzenetnél automatikus válaszüzenet kerül kiküldésre). ■

Azoknak, akik szertartásokat végeznek, a papsági felhatalmazási vonala egészen a Szabadítóig visszavezethető.

A táncosok legyezőkből 20-as számot formáznak egy előadáson az egyház mongóliai fennállásának 20. évfordulója alkalmából

Mongólia az egyházi jelenlét 20. évfordulóját ünnepli

Több mint 300 egyháztag gyűlt össze Mongóliában az ulánbatori Zaisan-dombnál 2013. április 15-én, hétfőn, hogy megemlékezzenek az egyház 20. évfordulójára az országban. Egy ötven tagból álló kórus énekelt, majd a csoport meghallgatott egy felvételt, melyen Neal A. Maxwell elder (1926–2004) felszenteli Mongóliát az evangélium prédikálására 1993-ban.

Tai Kwok Yuen elder, az Ázsia Területi Elnökség egykori tagja, aki 1993-ban elkísérte Maxwell eldert mongóliai útjára, megfigyelte, hogy „az Úr keze kitartóan dolgozik szőlőskertje ezen részében”.

Változatos tevékenységek színesítették az évfordulót a hét folyamán. Például sor került egy missziós találkozóra, melyen 200 visszatért misszionárius gyűlt össze. Mongóliából több mint ezren szolgáltak teljes idejű missziót, vagyis átlagban minden tizedik egyháztag. Péntek este országszerte keresztelőkert tartottak – huszonnégyen keresztelkedtek meg aznap. Mary N. Cook, akit nemrégiben felmentettek a Fiala Nők Általános Elnökségéből, beszédet tartott egy Fiala Nők áhítaton, egy családtörténeti nyílt napon pedig levetítettek egy videofilmet,

mely útmutatást nyújtott az új Családfa projekthez. Végül egy látványos műsor keretében bemutatták Mongólia sokszínű kultúráját, és számos egyháztag tehetségét.

Utolsó napi szentek évfordulót ünnepelnek és fákat ültetnek Haitin

A haiti egyháztagok részt vettek egy hatalmas, országos méretű faültetési projektben 2013. május 1-jén. Rengeteg csemetét ültettek el a projekt első napján, és a továbbiakban még sokkal több lesz elültetve. Amikor a projekt befejeződik, kb. 400 000 új fa fog növekedni Haitin, beleértve citrom-, narancs-, kókusz-, papaya- és tölgyfákat.

Az egyház a Haitin bekövetkezett földrengések helyreállító munkálatainak részeként vette meg a csemetéket. A projekt szolgálati lehetőséget is biztosított az egyháztagoknak, ezzel is megünnepeelve az egyház 30. évfordulóját a szigetországban. Három évtizeddel ezelőtt Thomas S. Monson elnök, aki akkoriban a Tizenkét Apostol Kvórumának volt a tagja, meglátogatta Haitit, és felszentelte az országot a visszaállított evangélium prédikálására.

Neil L. Andersen elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából jelen volt az évforduló megünneplése alkalmával Haitin és ő elnökölt az emléktábla leleplezésén, amely az egyház kezdetét jelöli Haitin.

Az egyház majdnem öt mázsa élelmiszert adományozott a Feeding America alapítványnak

Az egyház emberbaráti, Utolsó Napi Szent Jótékonyági Szervezetén keresztül 2013 májusában öt mázsa élelmiszert adományozott a Feeding America alapítványnak, mely az Egyesült Államokban az éhezők megsegítésére létrejött legnagyobb nonprofit szervezet. Az adományban voltak gyümölcs-, zöldség- és babkonzervek, melyeket különböző közösségi élelmezési és menhelyek fognak szétosztani a családok között szerte az Egyesült Államokban.

Bob Aiken, a Feeding America elnöke és vezérigazgatója azt mondta, hogy az adomány körülbelül 625 000 adag ételre lesz elegendő.

Misszionáriusok és egyháztagok fákat ültetnek a háttérben is látható főváros, Port au Prince fölé magasodó hegyekben

FOTÓ: JASON SWENSEN

Írta:
Quentin L. Cook elder
a Tizenkét Apostol
Kvórumából

VÉGEZD JÓL A RÉSZEDET!

David O. McKay elnök (1873–1970) gyakran felemlített egy történetet, amely misszionárius szolgálata során esett meg vele Skóciában. Még csak rövid ideje volt misszióban, de honvágya volt. Egy alkalommal ellátogattak a közeli Stirling várához. Amikor a társával a várlátogatás után hazafelé tartottak, elhaladtak egy épület mellett, melynek ajtaja felett megpillantottak egy kőtáblába vésett feliratot, melyet általában Shakespeare-nek tulajdonítanak. Ez állt rajta: „Bármilyen is légy, végezd jól a részed!”

Élményére McKay elnök így emlékezett vissza: „Azt mondtam magamban, vagy talán a bennem lévő Lélek szólt így: »Te Az Utolsó

Légy igazlelkű! Építs családot! Találj helyénvaló módot az anyagiak megteremtésére! Szolgáld az elhívásod szerint! Készülj fel az Istennel való találkozásra!

Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagja vagy. Sőt, most az Úr Jézus Krisztus képviselőjeként vagy itt. Elfogadtad a felelősséget, hogy az egyházat képviseld.« Majd eszembe jutott, hogy mit is csináltunk aznap délután. Városnézést tartottunk, történelmi és egyéb információkkal gazdagítottuk ismereteinket, és bevallom, igen, nagyon jól éreztem magam. [...] Mindazonáltal ez nem misszionáriusi munka volt. [...] Elfogadtam az arra a kőtáblára vésett üzenetet, és attól a pillanattól fogva, minden tőlünk telhetőt megpróbáltunk megtenni, hogy Skóciában misszionáriusként teljesítsük a ránk eső részt.”¹

Ez az üzenet olyan fontos volt McKay elnök számára, és olyan hatással volt rá, hogy egész hátralévő életében ez inspirálta. Eltökélt volt abban, hogy bármilyen feladattal is bízzák meg, ő a tőle telhető legjobban fogja azt végezni.

Kerüljétek, hogy valódi szerepeteken kívül cselekedjétek!

Szem előtt tartva mindazt a lehetséges jót, ami bennetek, az egyház fiatalabb nemzedékében lakozik, mik is az én aggodalmaim a ti jövőtöket illetően? Milyen tanácsot adhatnék nektek? Először is, nagy lesz a nyomás rajtatok, hogy valódi szerepeteken kívül cselekedjétek, hogy – akár álarc mögé bújva – olyasvalakivé váljatok, aki nem igazán tükrözi azt a személyt, aki valójában vagytok, vagy akivé válni szeretnétek.

Egyházunk korai történelmében Joseph próféta, Emma és 11 hónapos ikreik, Joseph és Julia az Ohio állambeli Hiram-ban éltek John és Alice Johnson otthonában. Mindkét gyermekük kanyaróban szenvedett. Joseph a kisfiával egy pótágyon aludt a bejárati ajtó mellett.

Éjszaka egy csoport feketére festett arcú férfi betört az ajtón, és kirángatták az udvarra a prófétát, ahol megverték, majd Sidney Rigdonra és őrá is szurkot öntöttek.

A támadás letragikusabb része az volt, hogy amikor apját kirángatták a házból, a kis Joseph is megfázott a hideg éjjeli levegőtől, melynek következményeként néhány nappal később meg is halt.²

A próféta és fivére, Hyrum mártírhalálában résztvevők is befestették arcukat, hogy elrejtse valódi kilétüket.³

Napjainkban, amikor mindennél könnyebb névtelennek lenni, fontos alapelvek vonatkoznak arra, hogy ne viseljünk álarcot, és legyünk „hűek [a hithez], melyért mártírok haltak meg”⁴.

L. Tom Perry elder jól végezte a részét, amikor Japánban állomásozott

A rossz döntések meghozatala elleni egyik legnagyobb védelmünk az, hogy nem rejtőzünk a névtelenség álarca mögé. Ha bármikor azt veszitek észre, hogy ezt szeretnétek tenni, kérlek, ne feledjétek, hogy ez a veszélyre figyelmeztető egyik legkomolyabb jel, és a gonosz egyik eszköze, mellyel olyasvalami megtételére akar rávenni benneteket, amit nem kellene megtennetek.

Napjainkban egyesek gyakran névtelenül, valódi kilétük elrejtésével osztanak meg az interneten gyűlölködő, gúnyolódó és szélsőséges nézeteket. Néhányan ezt *beszólogatásnak* nevezik.

Pál apostol ezt írta:

„Ne tévelyegjétek. Jó erkölcsöt megrontanak gonosz társaságok.

Szerkenjétek fel igazán és ne vétkezzetek; mert némelyek nem ismerik Istent” (1 Korinthusbeliek 15:33–34).

Világos, hogy a gonoszlelkű kommunikáció nem csupán merő modortalanság, hanem amennyiben utolsó napi szentek gyakorolják azt, igen káros hatással lehet azokra, akik nem ismerik Istent vagy nincs bizonyosságuk a Szabadítóról.

Minden olyan viselkedés elítélendő, mely során az internetet valaki zaklatására, lejáratására vagy rossz színben való feltüntetésére használjuk. A társadalomban azt látjuk, hogy amikor az emberek a névtelenség álarca mögé bújnak, sokkal valószínűbb, hogy ilyen cselekedetekben vesznek részt, ami igen pusztító hatással van az udvarias eszmecserére. Megszegi továbbá a Szabadító által tanított alapvető tanítételeket is.

A Szabadító elmagyarázta, hogy Ő nem azért jött, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megszabadítsa azt. Ezután elmondta, mit is ért kárhoztatás alatt:

„[A] világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot; mert az ő cselekedeteik gonoszak valának.

Mert minden, a ki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei fel ne fedessenek;

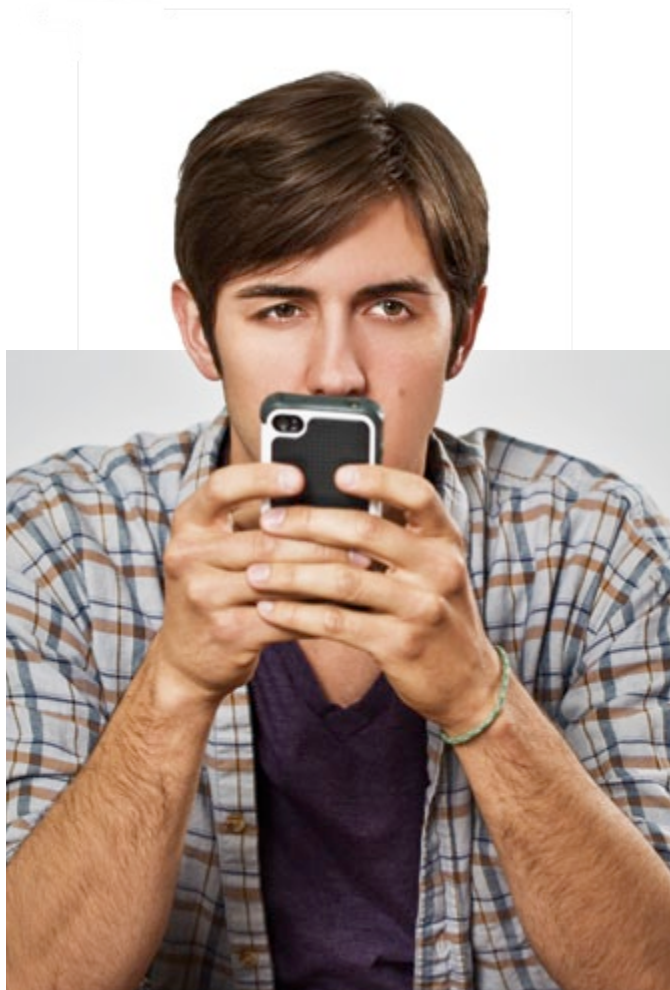
A ki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy, hogy az ő cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, hogy Isten szerint való cselekedetek” (János 3:19–21; lásd még a 17–18 verseket).

Az igazlelkűeknek nincs szükségük álarcra, hogy általa elrejtse valódi énüket.

Az igaz hitelveitekkel összhangban cselekedjétek!

Akkor cselekedtek az igaz hitelveitekkel összhangban, amikor olyan dolgokkal töltitek az időtöket, melyek építik és fejlesztik a jellemeteket, és segítenek még inkább krisztusivá válnotok. Remélem, közületek senki sem tekinti elsősorban „szórakozásnak és játéknak” ezt az életet, hanem egy olyan időszaknak, mely során az Istennel való találkozásra készülünk fel (lásd Alma 34:32).

Azt, hogy miként végezzük jól a ránk szabott részt és használjuk megfelelően az időnket, jól szemlélteti egy mozzanat L. Tom Perry elder életéből, amikor a második világháború végén tengerészgyalogosként a Japánt megszálló amerikai erőknél szolgált. Perry elder akkor mesélt erről, amikor a Szabadítóról szóló különleges tanúságát vették fel.

A rossz döntések meghozatala elleni egyik legnagyobb védelmünk az, hogy nem rejtőzünk a névtelenség álarca mögé.

„Egyike voltam azon tengerészeknek, akik elsőként szálltak partra Japánban a második világháborút követő békeszerződés aláírása után. Életem egyik legszomorúbb élménye volt, amikor Nagasaki letarolt városába értünk. A város nagy része teljes egészében elpusztult. A halottak egy részét még nem temették el. Megszálló haderő lévén felállítottuk a főhadiszállásunkat, és dolgozni kezdtünk.

Elég kilátástalan volt a helyzet, és néhányan többet akartunk tenni. Felkerestük a káplánt, és engedélyt kértünk, hogy segíthessünk keresztény templomok újjáépítésében. A háború alatt hozott megszorító intézkedések miatt ezek az egyházak majdnem teljesen beszüntették a működésüket. A még álló néhány épületük is súlyosan megrongálódott. Néhányan felajánlottuk ezeknek a kápolnáknak a rendbehozatalát és újravakolását a kimenőink alatt, hogy újra tarthassanak ott keresztény gyűléseket.

[...] Felkerestük a lelkészeket, akik a háború alatt nem szolgálhattak, és arra biztattuk őket, hogy térjenek vissza a szószékükhöz. Csodálatos élményben volt részünk, amikor az emberek ismét megtapasztalták keresztény hitük gyakorlásának szabadságát.

Amikor éppen arra készültünk, hogy Nagasakit elhagyva hazatérjünk, történt valami, amit soha nem fogok elfelejteni. Miközben felszálltunk a vonatra, amely a hajónkhoz vitt, a többi tengerész közül sokan csúfolódni kezdtek rajtunk. Mellettük voltak a barátnőik, akiktől búcsúzkodtak. Kinevettek bennünket, és a lányokra mutatva jelezték, hogy kihagytuk a Japánban való tartózkodás igazán szórakoztató részét. Szerintük csak az időnket pazaroltuk a munkánkkal és a falak vakolásával.

Még javában csúfolódtak, amikor az állomás közelében fekvő dombon feltűnt mintegy kétszáz nagyszerű japán keresztény, akiknek helyreállítottuk az imaházaikat, és a »Keresztény vitézek« című himnusz énekelték. Odajöttek és ajándékokkal árasztottak el minket. Aztán mind felsorakoztak a vasúti sín mellé, és amikor elindult a vonat, kezünket egymás felé nyújtva összeérintettük ujjainkat. Beszélni nem tudtunk; túlságosan erőt vettek rajtunk az érzelmeink. De hálásak voltunk azért, hogy valamiképpen segíthettünk a kereszténység újjáalapításában egy nemzetnek a háború után.”⁵

Kérlek, gondolkodjatok el ezeken, és legyetek felelősségteljesebbek abban, hogy mivel töltitek az időtöket. Ahogyan a Perry elder példájából is láttátok, nem arról beszélek, hogy kérkedjünk a vallásunkkal, vagy hogy a

külvilágnak fitogtassuk hithűségünket. Ez benneteket és az egyházat is kínos helyzetbe hozhatja. Arról beszélek, hogy váljatok azzá, akiké válnotok kell.

Tűzzetek ki helyénvaló célokat!

A harmadik tanácsom azokkal a célokkal kapcsolatos, melyeken érdemes elgondolkodnotok. Nagyjából ugyanakkor, amikor a második világháború végén Perry elder a tengerészgyalogsággal Japánban állomásozott, Boyd K. Packer elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke szintén Japánban szolgált a légierőnél.

Boyd K. Packer elnök áldásokban részesült, amiért igazlelkű célokat tűzött ki

2004-ben másokkal együtt elkísértem Packer elnököt Japánba. Ott alkalmam nyílt felidézni néhány történetet, és visszaemlékezni néhány élményre, valamint olyan döntésekre, melyeket akkor hozott. Az ő beleegyezésével most megosztanám veletek néhány gondolatát és érzését.

Packer elnök olyan eseményekről számolt be, melyek egy Okinawa melletti szigeten történtek. Ezt az élményét a vadonban álló hegycsúcsként emlegeti. Személyes felkészültsége, valamint a más egyháztagokkal való találkozása elmélyítette hitét az evangélium tanításai iránt. Egyedül a megerősítés hiányzott neki – a biztos tudás mindarról, amiről már előzőleg érezte, hogy igaz.

Packer elnök életrajzírója így fogalmazta meg a történeteket: „Az általa olyannyira vágyott megerősítés

okozta békesség helyett az ártatlanok elleni háború poklával kellett szembenéznie. Gondolatai rendezéséhez egy félreeső helyet keresve, egy nap felmászott egy, az óceánra néző magaslatra. Odaérve egy parasztfalu maradványait találta, a közelben pedig egy elhagyatott burgonyaföldet. A kókadozó növények között egy lemészárolt anya és két kisgyermek holttestét pillantotta meg. A látvány mélységes szomorúsággal töltötte el, mely a saját és minden család iránti szeretet érzéseivel kavargott szívében.”⁶

Ezt követően bement egy rozoga bunkerbe, hogy ott elmélkedjen és imádkozzon. Ezen eseményekre visszatekintve Packer elnök olyasmit fogalmazott meg, amit én megerősítő lelki élménynek neveznék. Sugalmazást érzett arra, hogy mit is kezdjen az életével. Akkor természetesen fogalma sem volt arról, hogy majd egyszer elhívják abba a magasztos és szent elhívásba, melyben most is szolgál. Az ő jövőképe annyi volt, hogy szeretett volna tanító lenni, aki a Szabadító tanításait hangsúlyozza. Határozottan eldöntötte, hogy igazlelkű életet fog élni.

Erősen érezte azt, hogy egy igazlelkű feleséget kell találnia, és hogy együtt majd egy nagy családot fognak felnevelni. Ez a fiatal katona felismerte, hogy választott szakmája szerény fizetéssel jár majd, és hogy drága társának ugyanazon prioritásokkal kell rendelkeznie, mint neki, valamint hajlandónak kell lennie nélkülöznie bizonyos anyagi javakat. Packer elnök számára Donna Packer nőtestvér volt a tökéletes társ, és mindig is az lesz. Soha nem volt felesleges pénzük, mégsem érezték, hogy bármitől is meg lennének fosztva. 10 gyermeket neveltek fel nagy áldozatok árán. Most 60 unokájuk és több mint 80 dédunokájuk van.

Azért osztom meg veletek ezt az igaz történetet, mivel a céljainkat általában a világ által nagyra értékelt dolgokra alapozzuk. Azon egyháztagok számára, akik részesültek a szabadító szertartásokban, az alapvető összetevők tényleg nagyon egyszerűek. Légy igazlelkű! Építs családot! Találj helyénvaló módot az anyagiak megteremtésére! Szolgálj az elhívásod szerint! Készülj fel az Istennel való találkozásra!

A Szabadító azt tanította, hogy „nem a vagyonnal való bővülködésben van az embernek az ő élete” (Lukács 12:15).

Építsetek az országotokat és a közösségeket!

A személyes jellemvonások, tulajdonságok és döntések mellett, ha az a nemzedék szeretnétek lenni, akinek lenetek kell, akkor ott fogjátok építeni az országotokat és

Az általunk birtokolt judeo-keresztény örökség nem csupán becses, hanem létfontosságú is Mennyei Atyánk tervében. Meg kell őriznünk azt a jövő nemzedékei számára is.

a közösségeket, ahol éltek. A ti generációtoknak védelmeznie kell majd az igazlelkűséget és a vallásszabadságot. Az általunk birtokolt judeo-keresztény örökség nem csupán becses, hanem létfontosságú is Mennyei Atyánk tervében. Meg kell őriznünk azt a jövő nemzedékei számára is. Jó emberekhez kell csatlakoznunk, beleértve ebbe minden más hitet valló embert is, különösen azokat, akik felelősséget éreznek Isten felé saját viselkedésükért. Ők azok, akik megértik, miért beszélünk ma este arról, hogy „bármilyen is légy, végezd jól a részed”. A judeo-keresztény értékek és a vallásszabadság sikeres kihangsúlyozása fogja a ti nemzedékeiteket azzá a nagyszerű nemzedékké tenni, amellyé válnia kell.

A világban napjainkban jelenlévő kihívások közepette az Első Elnökség és a Tizenkettek Kvóruma különös figyelmet fordít arra, hogy helyénvaló módon vegyetek részt saját országotok politikai folyamataiban. Az egyház a politikai versengésekben semleges állásponton áll, és nem támogat semmilyen jelöltet vagy pártot. Azt azonban elvárjuk, hogy az egyházunk tagjai teljes támogatással álljanak ki az általuk választott jelöltek és pártok mellett, olyan alapelveket szem előtt tartva, melyek megóvják a helyes kormányzást. A tanunk világos: „Szorgalmasan keress[unk]... tisztességes embereket és bölcs embereket” (T&Sz 98:10).

Hatalmas bizalommal vagyunk irántatok. Az egyház vezetősége őszintén hiszi, hogy úgy vagytok képesek építeni Isten királyságát, ahogy eddig egyetlen nemzedék sem volt képes arra. Nemcsak szeretetünk és bizodalunk van veletek, hanem imáink és áldásaink is. Tudjuk, hogy a ti nemzedékeitek sikere létfontosságú az egyház folyamatos megszilárdításához és a királyság növekedéséhez. Imádkozunk azért, hogy jól végezzétek a dolgotok, miközben nem viseltek álarcot, valós énetek szerint cselekedtek, helyénvaló célokat tűztök ki, és ott építitek az országot és a közösséget, ahol éltek. ■

Részlet az Egyházi Oktatási Szervezet fiatal felnőtteknek szóló esti beszélgetéséből, melyet a Brigham Young Egyetem – Idaho campusán tartottak 2012. március 4-én. A teljes angol nyelvű szövegért látogass el az lds.org/broadcasts/archive/ces-devotionals/2012/01?lang=eng oldalra.

JEGYZETEK

1. David O. McKay, in Francis M. Gibbons, *David O. McKay: Apostle to the World, Prophet of God* (1986), 45.
2. Lásd Mark L. Staker, “Remembering Hiram, Ohio,” *Ensign*, Oct. 2002, 32, 35.
3. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 26.
4. Hűek leszünk. *Himnuszok*, 166. sz.
5. L. Tom Perry, in “Joy—for Us and Others—Comes by Following the Savior,” <http://lds.org/prophets-and-apostles/what-are-prophets-testimonies?lang=eng>.
6. Lucile C. Tate, *Boyd K. Packer: A Watchman on the Tower* (1995), 58–59.

Írta: Gary és Susan Carter

Templomszolgákként abban az áldásban van részünk, hogy találkozhatunk ezekkel a fiatal felnőttekkel, akik a saját felruházásukért jönnek a templomba. Azt tapasztaltuk, hogy bár a templomi felkészítő tanfolyamok hasznosak voltak a számukra, az igazlelkű szülők és vezetők még fontosabb szerepet játszottak a templomi szövetségek megkötésére való felkészítésükben. Szülőkként és vezetőkként nemcsak abban kell segítenünk a fiataloknak, hogy felkészüljenek a teljes idejű misszionáriusi szolgálatra, amely csupán néhány hónapig tart, hanem abban is, hogy felkészüljenek a templomi szövetségek megkötésére és betartására, amely az örökkévalóságra szól. Ehhez az első lépéseket már gyermekkorban megtehetjük.

A gyermekek felkészítése

A szülők úgy tudják megértetni gyermekeikkel a templom fontosságát, hogy ők maguk is hódolnak a templomban, és megosztják velük a templomi munkáról való bizonyosságukat. A szülők még azokon a helyeken is elültethetik gyermekeikben a templomlátogatás iránti vágyat, ahol ennek gyakori megtétele nem lehetséges.

Howard W. Hunter elnök (1907–1995) a következőket tanította a szülőknek: „Gyermekeinkkel osszuk meg azon lelki érzéseinket, melyek a templomban töltenek el bennünket. És tanítsuk meg nekik még őszintebben és tisztábban azon dolgokat, melyekről nyugodtan beszélhetünk, mikor

A TINÉDZSEREK és a TEMPLOMI SZÖVETSÉGEK

*A teljes idejű misszionáriusok
életkori követelményének csök-
kentésével most tízezrekkel több
tizenéves köt szent templomi
szövetségeket.*

az Úr házának céljairól tanítjuk őket.”¹ Gyermekeinknek tudniuk kell, hogy a templom olyan hely, ahol válaszokat kaptunk az imáinkra, és ahol érezzük Isten szeretetét.

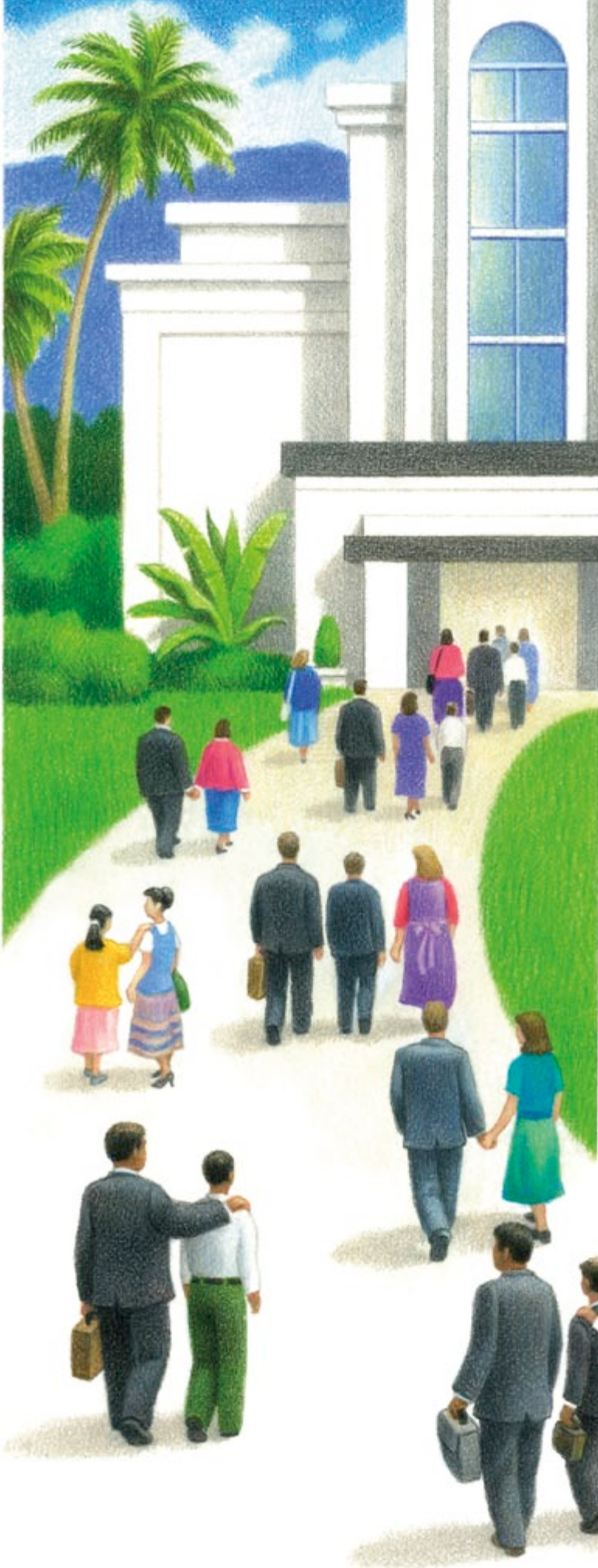
A szülők arra is megtaníthatják gyermekeiket, hogy várakozással tekintsenek és érdemesen éljenek saját, korlátozott használatú ajánlásukra, melyet a 12. életévük betöltése után kaphatnak meg. Megfigyeltük, hogy amikor elérkezik az idő, hogy a fiatalok belépjenek a templomba, örömmel és büszkén mutatják be ezeket a templomi ajánlásokat.

A fiatalok felkészítése

A szülők bevonhatják gyermekeiket a családtörténeti kutatásba, hogy amikor betöltik a 12. életévüket, elvihessék a családi neveket a templomba. Azoknak a fiataloknak, akik ezt teszik, David A. Bednar elder, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja, ezt az ígéretet tette: „Növekedni fog az elődeitek iránti szeretetetek és hálátok. A Szabadítóról való bizonyosságok és a Hozzá való megtéréseitek mély és maradandó lesz. És ígérem nektek, hogy védelmezve lesztek az ellenség egyre fokozódó hatásai ellen.”²

Számos példáját láttuk eme ígéret beteljesedésének. Nemrég egy fiatal nő elmesélte nekünk, hogy miután felkutatta nagymamája nevét, eljött a templomba, hogy elvégezze érte a munkát. Azt mondta, hogy amikor érte keresztelkedett, az a határozott érzése támadt, hogy a nagymamája üdvözölni fogja őt a következő életben. Az ehhez hasonló élmények megerősítik a bizonyosságunkat, és vágyat ébresztenek bennünk arra, hogy további szertartásokat végezzünk a templomban.

Sok fiatal érez kísértést a szemérmetlen öltözködésre. Amikor a szülők és a vezetők csinos, visszafogott ruhát viselnek, a fiatalok rájönnek, hogy ezt ők is meg tudják tenni. A fiataloknak meg kell érteniük, hogy az, ahogyan öltözködnek és a testükkel bánnak, a tanítványságukról alkot képet.

A szülők azáltal segíthetnek a fiataloknak felkészülni a templomba való belépésre, hogy segítenek nekik megérteni azokat a szövetségeket, melyeket ott fognak kötni. A templomi szövetségek során megígérjük többek között, hogy megtartjuk a szigorú erény és erkölcsi tisztaság törvényét; jószívuék, jóindulatúak, türelmesek és tiszták leszünk; tehetőségünket és anyagi eszközeinket az igazság terjesztésére és az emberi faj felemelésére áldozzuk; hűségesek maradunk az igazság ügyéhez és törekszünk minden módon hozzájárulni ahhoz a nagyszerű munkához, amely a földet arra készíti fel, hogy fogadja Királyát – az Úr Jézus Krisztust.³ A szülők bizonyosságot tehetnek arról, hogy a fiatalok személyes és erőteljes áldásokban részesülnek majd életükben, ha betartják e szövetségeket, és ezek a szövetségek jelentőségesebbek lesznek a fiatalok számára, ha a szüleik segítenek nekik megérteni, hogy mind az áldásokat, mind pedig a szövetségeket Jézus Krisztus engesztelése tette lehetővé.

Számos módon segíthetünk a gyermekeinknek és a fiataloknak felkészülni a templomi áldások elnyerésére. Minél felkészültebbek, annál valószínűbb, hogy megnyugodnak és érzik a Lelket, és így hatalmas lelki élményben lesz részük, amikor a felruházásukban részesülnek. Egy felemelő templomi élmény Krisztus még elkötelezettebb tanítványaivá és jobb misszionáriusokká teszi őket – motiválttá, hogy segítsenek az általuk tanítottaknak felkészülni a saját szent templomi szertartásaikra. ■

JEGYZETEK

1. Howard W. Hunter, "Follow the Son of God," *Ensign*, Nov. 1994, 88.

2. David A. Bednar: A gyermekek szíve atyáikhoz fordul.
Liahóna, 2011. nov. 26.

3. James E. Talmage, in *Preparing to Enter the Holy Temple* (2002), 34–35.

NAGYSZERŰ misszionáriusi örökségünk

Minden misszionárius – a múltban és a jelenben egyaránt – annak reményében szolgál, hogy más emberek életét jobbá teszi.

Írta: LaRene Porter Gaunt
és Linda Dekker Lopez

Egyházi folyóiratok

Korunk misszionáriusai továbbviszik azt a nagyszerű örökséget, hogy betöltik a földet az Úr ismeretével (lásd Ésaías 11:9). Ábrahámától kezdve, Pálon és Ammonon át, Wilford Woodruffig a szentírásokban és az egyháztörténetben szereplő misszionáriusok követendő példaként állnak az újkori misszionáriusok előtt.

Akár egyháztag misszionáriusok vagyunk, akár teljes idejű misszionáriusi szolgálatra készülünk, akár éppen missziót szolgálunk, vagy visszatérünk a missziókból, bátorságot és sugalmazást meríthetünk ezekből a példákból.

Misszionáriusi örökségünk a Bibliában és a Nagyértékű gyöngyben

Az ószövetségi misszionáriusokat, mint például Jónást, arra hívták el, hogy figyelmeztetést közvetítsenek a nép felé (lásd Ezékiel 3:17–19). Jónás példájából látjuk a bűnbánat és az engedelmesség fontosságát. Ábrahám története a származási vonalról és a melkisédeki papság hatalmáról tanít minket.

Az újszövetségi misszionáriusok, mint például Péter és Pál, azon munkálkodtak, hogy megőrizzék Jézus Krisztus tanításait. Ennek ellenére idővel a világ hitehagyásba sülyyed. Isten Joseph Smith prófétán keresztül visszaállította az evangéliumot. A korábbi misszionáriusokhoz hasonlóan ma mi is azon dolgozunk, hogy megőrizzük és megosszuk Jézus Krisztus tanításait.

© DANIEL A. LEWIS, 2002

Jónás Ninive partjainál. Készítette: Daniel A. Lewis. Jónás bűnbánatot tartott és elindult prédikálni, megerősítve, hogy Jehova mindenképp felett uralkodik, és nem korlátozza szeretetét egyetlen nemzetre vagy népre (lásd Jónás 1–4).

A FIGYELMEZTETÉS HANGJA

„Mivel az Úr jóságos, szolgákat hív el, hogy figyelmeztessék az embereket a veszélyre. [...] Gondoljunk csak Jónásra! Először elmenekült az Úr azon elhívása elől, hogy figyelmeztesse Ninive lakosait, akik vakok voltak a bűn veszélyével szemben. Tudta, hogy ez a gonosz nép nemzedékeken át elutasította a prófétákat, és néha még meg is ölte őket. Amikor azonban Jónás hittel lépett előre, az Úr biztonsággal és sikerrel áldotta meg őt.”

Lásd Henry B. Eyring elnök, az Első Elnökség első tanácsosa: Emeljük fel figyelmeztető hangunkat! *Liahóna*, 2009. jan. 3.

Péter és János a főemberek előtt Jeruzsálemben. Készítette Simon Vedder. Pétert és Jánost a tanács elé vitték, és a főpap ezt kérdezte tőlük: „Nem megparancsoltuk-e néktek parancsolattal, hogy ne tanúsatok ebben a névben? És ímé betöltöttétek Jeruzsálemet tudománnyal... Felelvén pedig Péter [mondá]: Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek” (Apostolok cselekedetei 5:28–29).

Pál apostol. Készítette: Karel Skreta. Utazásai során és leveleiben Pál erőteljes bizonyosságot tett a Szabadítóról egész Kis-Ázsiában és az akkor ismert világ nagy részén.

BPK, BERLIN / GEMÄLDEGALERIE ALTE MEISTER, STAATLICHE KUNSTSAMMLUNGEN, DRES / ELKE ESTEL / HANS-PETER KLUT / ART RESOURCE, NY

Melkisédek megáldja Ábrámot [Ábrahámot]. Készítette: Walter Rane. Melkisédek megáldotta Ábrámot (lásd 1 Mózes 14:18–20), és ráruházta a papságot (lásd T&Sz 84:14). Egy másik alkalommal az Úr megjelent Ábrámnak, és ezt mondta: „...az a szándékom, hogy... szolgálattevővé tegyelek téged, aki viseli nevemet egy idegen földön... És... áldás leszel utánad következő magod számára, mert kezeikben minden nemzetnek elviszik ezt az elrendelt szolgálatot és papságot” (Ábrahám 2:6, 9).

© GARY L. KAPP, MÁSOLATOK KÉSZÍTÉSE TILOS

Ammon Lamóni király előtt. Készítette: Gary L. Kapp. Ammon, Móziás egyik fia, megmentette Lamóni király nyáját. Amikor a király megkérdezte Ammontól, hogy Isten küldte-e, Ammon azt válaszolta, hogy a Szent Lélek hívta el, hogy tanítsa az evangéliumot „[Lamóni] nép[ének], hogy eljuthassanak annak ismeretéhez, ami helyes és igaz” (Alma 18:34).

Misszionáriusi örökségünk a Mormon könyvében

Alma, Amulek, Móziás fiai és a lámánita Sámuel csupán néhány azon nagyszerű misszionáriusi példák közül, akikről a Mormon könyvében olvashatunk. Bennük a bűnbánat, a hit, az engedelmesség és a bátorság példáit láthatjuk. Hozzájuk hasonlóan mi is támaszkodhatunk Isten sugalmazására és kinyilatkoztatására a misszionáriusi szolgálatunkban.

Örvendentes híreket hozott a lelkemnek. Készítette: Walter Rane. Egy angyal jelent meg a lámánita Sámuelnek és „örvendentes híreket hozott” Sámuel lelkének a Szabadító eljöveteléről (lásd Hélamán 13:6–7). Azon elhívása részeként, hogy prédikáljon a nefitáknak, Sámuel felmászott Zarahemla városának falára, és megosztotta eme örvendentes híreket a néppel.

A HITETLENEK TANÍTÁSA

„Móziás fiai... a lámániták közé mentek. Olyan népet tanítottak, melynek hagyományai látszólag nem mozdították elő a lelki fejlődést. E hithű misszionáriusok azonban segítettek hatalmas változást véghezvinni e lámánitákban. Tudjuk, hogy... »mindazok a lámániták, akik hittek a prédikálásukban és az Úrhoz tértek, azok soha nem távolodtak el« (Alma 23:6).”

James B. Martino elder a Hetvenektől: „Repentance That Brings Conversion,” *Ensign*, Sept. 2012, 58.

Misszionáriusi örökségünk a Tan és a szövetségekben

Az evangélium visszaállítása után elsődleges fontosságú volt, hogy misszionáriusokat hívjanak el. Az akkori misszionáriusok, mint például Dan Jones, Orson Hyde és Parley P. Pratt, megosztották a Mormon könyvét és Jézus Krisztus evangéliumát. Néhányan, mint például Joseph próféta fivére, Samuel, az otthonukhoz közel teljesítettek szolgálatot. Mások messzire utaztak, hogy olyan helyeken osszák meg az

evangéliumot, mint például Thaiföld, a Sandwich-szigetek (Hawaii), Dánia és Anglia.

E korai misszionáriusok gyakran hosszú és több missziót is szolgáltak. Hátrahagyták szüleiket, szerelmüket, feleségüket, gyermekeiket és unokáikat, ahogyan mi is. Ők ma a hit, a bátorság, az engedelmesség, a kitartás és a szorgalom példáiként állnak előttünk.

Mormon prédikál.
Készítette: Arnold Friberg, Christen Dalsgaard eredeti alkotása alapján. Ez a jelenet, mely egy korai utolsó napi szent misszionáriust ábrázol, ahogy Jézus Krisztus evangéliumát tanítja egy dán családnak egy vidéki otthonban, jól szemlélteti a 19. századi térítő erőfeszítéseket. A misszionáriusok az utcán és városi gyűléstermekben is tanítottak.

Wilford Woodruff keresztelesekre készül a Benbow farmon. Készítette: Richard A. Murray. 1840-ben az Úr John Benbow farmjára vezette Wilford Woodruffot az angliai Herefordshire-ben. „Olyan emberek éltek ott, akik a dolgok ősi rendjéért imádkoztak – írta Wilford. – Ennek következményeként az érkezésem utáni első harminc napban hatszázat kereszteltem meg. [...] Nyolchónapnyi munkám során ezernyolcszáz embert hoztam az egyházba abban az országban. Miért? Mert ez a nép fel volt készítve az evangéliumra” („Discourse,” Deseret Weekly, Nov. 7, 1896, 643).

Az újonnan érkezett misszionáriusok már 1851-ben őslakosokat kereszteltek a Sandwich-szigeteken (Hawaii). Ez a fénykép sokkal később készült.

MÁSOLATOK KÉSZÍTÉSE TILOS!

Építeni a misszionáriusi örökségünkre

Amióta a 2012. évi októberi általános konferencián Thomas S. Monson elnök bejelentette, hogy a fiatal férfiak és a fiatal nők fiatalabban is elmehetnek misszióba, utolsó napi szentek tízezrei ösztönlötték el a missziós mezőt.

A 2013. évi áprilisi általános konferencián Neil L. Andersen elder a Tizenkét Apostol Kvórumából bizonyosságát tette a misszionáriusi munkáról, és arra biztatott mindannyiunkat, hogy legyünk fontos részei e kibontakozó csodának azáltal, hogy segítünk megtalálni azokat, akik készek meghallgatni

az evangéliumot: „...olyan biztosan, ahogy az Úr még több misszionáriust inspirált a szolgálatra, ugyanolyan módon nyitja meg egyre több jó és becsületes ember elméjét és szívét, hogy befogadják az Ő misszionáriusait. Már vagy ismeritek ezeket az embereket, vagy pedig ezután fogjátok megismerni őket. Ott vannak a családjaitokban vagy a szomszédságban. Elmennek mellettek az utcán, mellettek ülnek az iskolában, vagy kapcsolatban vannak veletek az interneten” (Ez egy csoda! *Liahóna*, 2013. máj. 78.). ■

Utcai prédikálás. Készítette: Ken Spencer. Ez a két misszionárius egy férfival osztja meg az evangéliumot egy könyvesbolt előtt a New Jersey-i New Brunswickban, az Egyesült Államokban.

A TI MISSIONÁRIUSI NÉVTÁBLÁTOK

„Ha nem vagy teljes idejű misszionárius, akinek névtábla van kitűzve a kabátjára, most van itt az idő, hogy rajzolj egyet a szívedre – úgy, ahogyan Pál is mondta: »...nem tentával, hanem az élő Isten Lelkével írva.«”

Neil L. Andersen elder a Tizenkét Apostol Kvórumából: Ez egy csoda! *Liahóna*, 2013. máj. 78.

AZ EGYHÁZTÖRTÉNETI MÚZEUM JÓVOLTÁBÓL

A lámánita nép úgy virágzik majd, mint a rózsa. Készítette: Joselito Jesus Acevedo Garcia. Ez a kép a spanyol ajkú nép közötti misszionáriusi munka lelkiületét jeleníti meg. Két misszionárius arra készül, hogy tanítsa az evangéliumot, miközben az emberek napi teendőiket végzik. A Perui Lima templom, mely kicsiny házak között és őshonos állatokkal körülvéve van ábrázolva, az egyház növekedését jelképezi.

Töretlen misszionáriusok. Készítette: Juei Ing Chen. A tajvani egyháztagok – csakúgy, mint minden más egyháztag misszionárius – arra töreksenek, hogy megosszák az evangéliumban és a szentírá-sokban talált örömeiket. Az asztalon vannak a szentírá-sok; a tekercseket tartó kék edényen pedig a Tajvani Tajpej templom képe látható.

AZ EGYHÁZTÖRTÉNETI MÚZEUM JÓVOLTÁBÓL

Utolsó napi szent misszionáriusok Sierra Leonében. Készítette: Emile Wilson. Sierra Leonében 2007. július 1-én, Freetownban szervezték meg az első missziót. Freetown lett az egyház háromezredik cöveke 2012. december 2-án.

Írta: Eduardo Gavarret elder
a Hetvenektől

FELKÉSZÍTVE A KÜZDELEM NAPJÁRA

*Legyünk felkészültek azáltal, hogy a Szabadítóba, a Seregek
Urába vetjük a bizalmunkat, és ne bukjunk el a csatamezőn!*

1485-ben III. Richárd ült az angol trónon. Bizonytalan idők voltak ezek, és Richárdnak többször is meg kellett védenie a koronáját. Ő azonban tapasztalt veterán volt, egy bátor és agyafűrt harcos, aki mögött egy 8-10 000 fős hadsereg állt.

Ugyanebben az évben egy trónkövetelő, Tudor Henrik, Richmond grófja, harcba hívta Richárdot és azon a helyen ütköztek meg, amelyről a csata a nevét kapta: a bosworthi mezőn. Richárdtól eltérően Henrik kevés harci tapasztalattal rendelkezett, a serege pedig csupán 5000 katonából állt. Mindazonáltal jó tanácsadók álltak az oldalán – főnemesek, akik részt vettek már hasonló csatákban, többek között Richárd ellen is. Elérkezett az ütközet napja, és minden Richárd győzelme mellett szólt.

Egy híres legenda összefoglalja az 1485. augusztus 22-i eseményeket. Aznap reggel Richárd király és az emberei felkészültek, hogy szembeszálljanak Henrik seregével. A csata győztesére várt az Anglia feletti uralkodás. Nem sokkal az ütközet előtt Richárd megnézte egy szolgával, hogy a kedvenc lova készen áll-e.

„Patkold meg azonnal! – parancsolta a szolga a kovácsnak. – A király a csapatai élén kíván lovagolni.”

A kovács azt válaszolta, hogy erre várnia kell. „Az elmúlt néhány napban a király seregének összes lovát megpatkoltam – mondta. – Hoznom kell még vasat.”

A türelmetlen szolga azt felelte, hogy nem tud várni. „A király ellenségei közelednek, nekünk pedig meg kell ütköznünk velük a mezőn – mondta. – Használd azt, amid van.”

A parancsnak engedelmeskedve a kovács megtett minden tőle telhetőt, és készített négy patkót egy vasrúdból. Miután kikalapálta a patkókat, hármat felszegezett a lóra. Amikor azonban a negyediket is fel akarta erősíteni, észrevette, hogy nincs elég szöge.

„Szükségem van még egy-két szegre, és időbe telik, amíg kikalapálom” – mondta a szolgának.

A szolga azonban nem tudott tovább várni. „Hallom a harsonákat! – jelentette ki. – Nem tudnád csak azt használni, amid van?”

A kovács azt felelte, hogy megteszi, amit tud, de nem tudja garantálni, hogy a negyedik patkó a helyén marad.

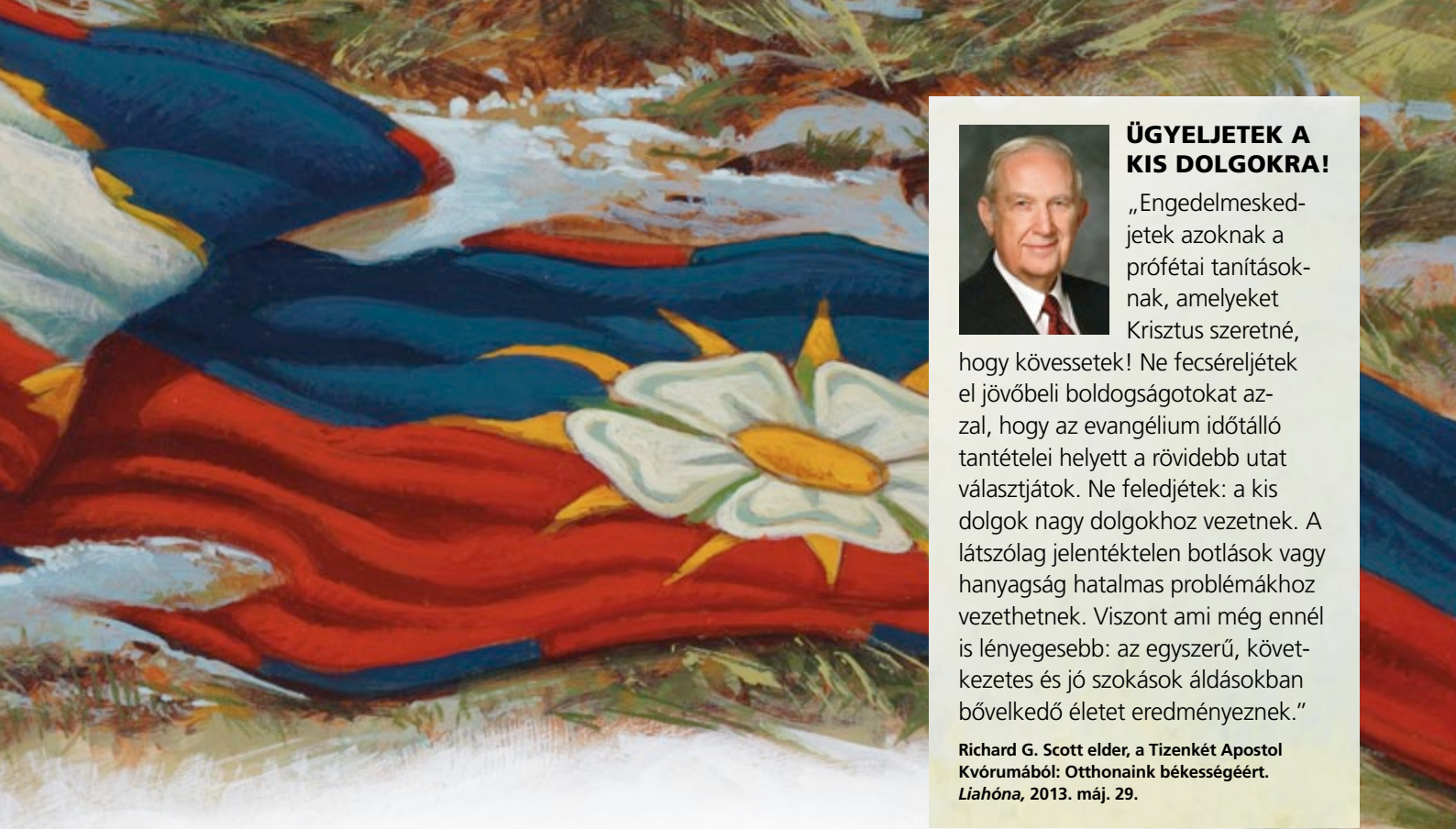
„Csak szegezd fel – utasította a szolga. – És siess, különben Richárd király mindkettőnkre dühös lesz!”

A csata hamarosan elkezdődött. Richárd a mezőn harcolva így kiáltott emberei buzdítására: „Előre! Előre!”

Amikor azonban Richárd végigpásztázta a mezőt, látta, hogy néhány embere kezd meghátrálni. Attól tartva, hogy a többi katonája is visszavonul, a megingott harcfront felé kezdett vágatni, hogy küzdelemre sarkallja őket. Mielőtt azonban Richárd odaérhetett volna, a lóva megbotlott és elesett, a földre vetve a királyt. Megtörtént, amitől a kovács tartott: az egyik patkó leesett a király kétségbeesett vágatja közben.

Richárd azonnal felugrott a földről, ahogy a lóva felkelt és elvágatott. Amikor Henrik serege felé közeledett, Richárd, kardját a magasban lengetve így kiáltott fel: „Egy lovat! Egy lovat! A királyságomat egy lóért!”

De már túl késő volt. Ekkorra Richárd emberei félelmükben elmenekültek Henrik közeledő serege elől, és a csata elveszett. Az emberek azóta is e mondást emlegetik:

ÜGYELJETEK A KIS DOLGOKRA!

„Engedelmeskedjétek azoknak a prófétai tanításoknak, amelyeket Krisztus szeretné,

hogy kövessetek! Ne fecséreljétek el jövőbeli boldogságokat az-
zal, hogy az evangélium időtálló
tantételei helyett a rövidebb utat
választjátok. Ne feledjétek: a kis
dolgok nagy dolgokhoz vezetnek. A
látszólag jelentéktelen botlások vagy
hanyagság hatalmas problémákhoz
vezethetnek. Viszont ami még ennél
is lényegesebb: az egyszerű, követ-
kezőes és jó szokások áldásokban
bővelkedő életet eredményeznek.”

Richard G. Scott elder, a Tizenkét Apostol
Kvórumából: Otthonaink békességéért.
Liahóna, 2013. máj. 29.

*Egyetlen szög miatt elveszett egy patkó,
Egyetlen patkó miatt elveszett egy ló,
Egyetlen ló miatt elveszett egy csata,
Egyetlen csata miatt egy egész királyság oda,
És mindez csupán egy patkószeg hiánya miatt.¹*

Tantételeink megerősítése

Amikor elgondolkodom ezen a történeten, eltűnődöm, hogy egy rosszul felszögelt patkó hogyan vezethetett ilyen fordulathoz. A hiányzó szeget hasonlíthatjuk az evangélium tantételeihez is. Az evangéliumi tantételek és hozzájuk tartozó értékek és szokások hiánya sebezhetővé tehet bennünket a gonosz kísértéseivel szembeni küzdelmünk harcmezéjén.

Milyen szokások hiányoznak az életünkből és a családjunkból? Elhanyagoljuk a személyes és a családi imádkozást? A szorgalmas szentírás-tanulmányozást? A rendszeres családi estet? A teljestized-fizetést? Fivéreink és nővéreink szolgálatát? A szombat megtartását? A templomi hódolatot? A felebarátaink iránti szeretetet?

Mindannyian magunkba nézhetünk, hogy lássuk, mi hiányzik – mely tantételt vagy gyakorlatot kell még jobban *megerősítenünk* az életünkben és a családjunkban. Majd miután meghatároztuk, mely tantételtől vagy gyakorlathoz van

szó, szorgalmasan és elkötelezetten munkálkodhatunk azért, hogy *erősen beverjük a szöveget* – hogy még teljesebben éljünk az adott tantétel szerint, és még jobban felkészítsük magunkat és a családjunkat arra, hogy kiálljunk amellel, ami helyes.

A Tan és a szövetségekben az Úr a következő tanácsot adja: „...vegyétek a szabadulás sisakját, és Lelkemnek kardját, akit kitöltök majd rátok, és szavamat, amelyet ki fogok nyilatkoztatni nektek, és... legyetek hűségesekek, amíg el nem jövök” (27:18).

Hithű szolgálóinak ezt ígérte a Szabadító: „...karjuk az én karom lesz, és én leszek a pajzsuk és a páncéljuk; és én övezem majd fel a derekukat, és férfiasan harcolnak majd értem; ...és felháborodásom tüze által őrzöm majd meg őket” (T&Sz 35:14).

Ne feledjük, hogy még ha „készen [is] áll a ló az ütközetnek napjára – ahogyan a Példabeszédek írja –; ...az Úré a megtartás!” (21:31). Kövessük Moróni felhívását, miszerint „jöj[ünk] Krisztushoz, és legy[ünk] benne tökéletessé” (Moróni 10:32). Legyünk hát felkészültek azáltal, hogy a Szabadítóba, a Seregek Urába vetjük a bizalmunkat, és ne bukjunk el a csatamezőn! ■

JEGYZET

1. Lásd “For Want of a Horseshoe Nail,” in William J. Bennett, ed., *The Book of Virtues: A Treasury of Great Moral Stories* (1993), 198–200.

A SZABADÍTÁS MUNKÁJÁNAK meggyorsítása

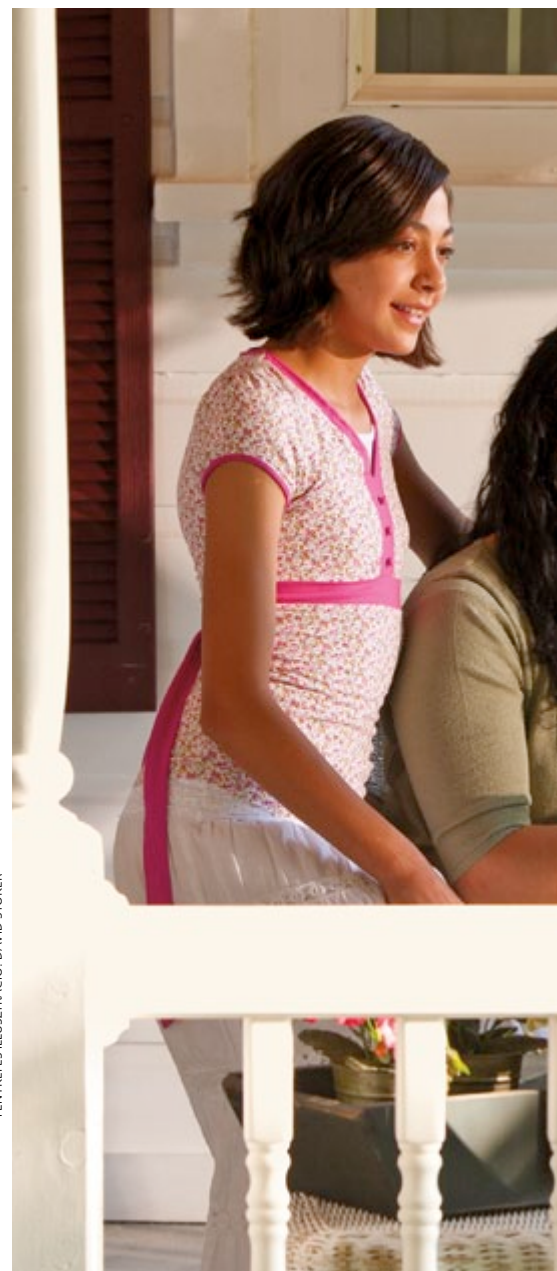
Amikor meghívunk, szeretünk és szolgálunk másokat, Jézus Krisztus igaz tanítványaiává válunk, és segítünk meggyorsítani a szabadítás munkáját.

Habár mindenkit nagy izgalommal tölt el, hogy a teljes idejű misszionáriusok az interneten is dolgozhatnak és idegenvezetést tarthatnak a gyülekezeti házakban, e változtatások csupán töredékét képezik a szabadítás munkája egészének. Mindennél sokkal fontosabb az, hogy mi, egyháztagok, hogyan illeszkedünk bele a szabadítás munkája meggyorsításának teljesebb képébe. Nem arra kérnek minket, hogy vegyünk részt egy új programban. Csupán arra buzdítanak bennünket, hogy Jézus Krisztus igaz tanítványai legyünk. Az a szerepünk, hogy szeressük és szolgáljuk a körülöttünk lévőket – megvigasztaljuk egy szűkséget szenvedő munkatársunkat, meghívjuk a barátainkat egy kereszttelőre, segítsünk egy idősebb szomszédunknak a kerti munkában, meghívjunk vacsorára egy kevésbé tevékeny egyháztagot, vagy segítsünk egy szomszédunknak a családtörténeti munkában. Ezek mind természetes, örömteli módjai annak, hogy meghívjuk a kevésbé tevékeny egyháztagokat és a más hitet vallókat az életünkbe, ezáltal pedig az evangélium világosságába. Életünk szórakoztató és szent pillanatainak megosztása talán a leghatékonyabb módja lehet annak, hogy „dolgozz[unk] [Jézus Krisztus] szőlőskertjében az emberek lelkének megszabadulásáért” (T&Sz 138:56).

Mi a szabadítás munkája?

A szabadítás munkája Mennyei Atyánk munkája, „hogy véghez[vigye] az ember halhatatlanságát és örök életét” (Mózes 1:39). E fontos munka magában foglalja az egyháztag misszionáriusi munkát, a megtértek megtartását, a kevésbé tevékeny egyháztagok aktivizálását, a templomi és családtörténeti munkát, valamint az evangélium tanítását.¹ Gyakran azt gondoljuk, az evangélium e területei nem kapcsolódnak egymáshoz. Ám a 2013. június 23-i *A szabadítás munkája: Világméretű Vezetőképzés Közvetítésén* Russell M. Nelson elder, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja, azt tanította, hogy „ez mind ugyanaz a munka. Mind a szabadítás munkájához tartoznak, és nem választhatók szét.”²

„A szabadítás munkájának meggyorsítása” kifejezés – a közvetítéshez társuló honlap neve (hasteningthework.lds.org) – az Úr következő ígéretére utal: „Íme, annak idejében meg fogom gyorsítani a munkámat” (T&Sz 88:73).

FÉNYKÉPES ILLUSZTRÁCIÓ: DAVID STOKER

A nélkülözhetetlen papsági szertartások – a keresztelezés, a konfirmáció, a férfiak papságba történő elrendelése és a templomi szertartások – mérföldkövekként helyezkednek el a Mennyei Atyánkhoz történő visszatérésünk ösvényén. Amikor részt veszünk a szabadítás munkájában, e szövetséges ösvényt követjük, és másokat is erre ösztönzünk.

Az egyháztagek és a misszionáriusok együtt munkálkodnak a papsági kulcsok alatt

Eljött az idő, hogy újra azon alapvető tantételre összpontosítsunk, miszerint egyháztagnak lenni az Úr egyházában az arra való elhívást jelenti, hogy teljes mértékben

vegyünk részt az Ő szabadításra irányuló munkájában. A cövekelnökök és a püspökök viselik a misszionáriusi munka papsági kulcsait az egyházi egységükben,³ és segítenek az egyháztageknek megtenni, amit Krisztus minden igaz tanítványa tesz: megosztani az evangélium világosságát. A misszióelnökök azokat a kulcsokat viselik, melyek lehetővé teszik, hogy irányítsák az általuk vezetett misszionáriusok munkáját.⁴ A teljes idejű misszionáriusokat arra képezték ki, hogy tanítsák azokat, akik felkészültek az evangélium befogadására. Ők segítenek az egyháztageknek az egyháztag misszionáriusi munkában, nem pedig fordítva. Így a teljes idejű és az egyháztag

misszionáriusok társakként munkálkodnak annak érdekében, hogy elvigyék az evangéliumot azok életébe, akiket az Úr felkészített annak befogadására.

A közvetítésen Thomas S. Monson elnök ezt mondta: „Itt az idő, hogy az egyháztagok és a misszionáriusok összefogjanak és együtt dolgozzanak az Úr szőlőskertjében azért, hogy lelkeket hozhassanak az Úrhoz. Ő előkészítette számunkra azokat az eszközöket, amelyekkel sokféleképpen tudjuk megosztani az evangéliumot, és segíteni fog a munkánkban, ha hittel cselekedve igyekszünk elvégezni azt.”⁵

Neil L. Andersen elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából, a szeretet fontosságáról beszélt. Ezt mondta: „Hittel és egységben dolgozunk – hisszük, hogy az Úr vezeti majd lépteinket, és egységben vagyunk egymással és a misszionáriusokkal, továbbá az a szeretet motivál bennünket, melyet [Jézus Krisztus], egymás és azok iránt érzünk, akiket szolgálunk.”⁶

Az egyházközségi tanácsok vezetnek, az egyházközségi misszióvezetők koordinálnak

A püspök irányítása alatt az egyházközségi tanács segíti, támogatja és koordinálja az egyházközség tagjainak erőfeszítéseit azáltal, hogy megtervezi és vezeti a szabadítás munkáját az egyházközségben.⁷

Az egyházközségi tanács tagjaként az egyházközségi misszióvezető „hangolja össze az egyházközség erőfeszítéseit, melyet az érdeklődők megtalálásáért, tanításáért és kereszteléséért tesznek. Ezt a munkát koordinálja a teljes idejű misszionáriusokkal és az egyházközségi misszionáriusokkal.”⁸

Az egyházközségi misszióvezetőkhez szólva Nelson elder ezt mondta: „Segítetek [a misszionáriusoknak] hatalmas találkozókkal megtölteni a naptárukat, hogy ne kopogtatással kelljen tanítható embereket keresniük. [...] [Ti vagytok] az összekötő kapocs a misszionáriusok, az egyházközségi tanács és az egyházközség tagjai között.”⁹

A siker valódi jele

Utolsó napi szentekként áldottak vagyunk, hogy ebben a korban élhetünk, amikor az Úr meggyorsítja a munkáját. Mivel Istennek célja volt azzal, hogy ebben az időben helyezett bennünket a földre, többre vagyunk képesek, mint gondolnánk. Amíg kedvességgel és szeretettel nyújtjuk ki kezünket azok felé, akiknek szükségük van a barátságunkra és a segítségünkre, nem vallunk kudarcot. A misszionáriusi sikert az eredményezi, ha követjük az elménkbe és a szívünkbe áramló inspirációt, és egyszerűen meghívunk másokat a mi evangélium-központú életünkbe. Maga a meghívás mutatja a sikert, nem pedig az, hogy valaki megkeresztelkedik vagy tevékeny válik-e az egyházban. Jeffrey R. Holland elder, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja, a következőket mondta a missziós mezőre most lépő misszionáriusok nagyszerű seregéről: „...elérkezett az idő, amikor [ezt] kell mondanunk: »Itt jönnek!« Mindannyiunknak terveznünk kell velük, és a lehető leghatékonyabban kell kiaknáznunk ezt a mennyből küldött forrást.”¹⁰

Ideje, hogy mindannyian még világosabban értsük, mi a szerepünk a szabadítás munkájának meggyorsításában. Amint életünk természetes részévé tesszük az egyháztag misszionáriusi munkát, a megtértek megtartását, a kevésbé tevékeny egyháztagok aktivizálását, a templomi és családtörténeti munkát, valamint az evangélium tanítását, hatalmas örömet tapasztalunk, és felruháztatunk azon lelki ajándékokkal, melyekre szükségünk van az egyház megerősítéséhez a 21. században. ■

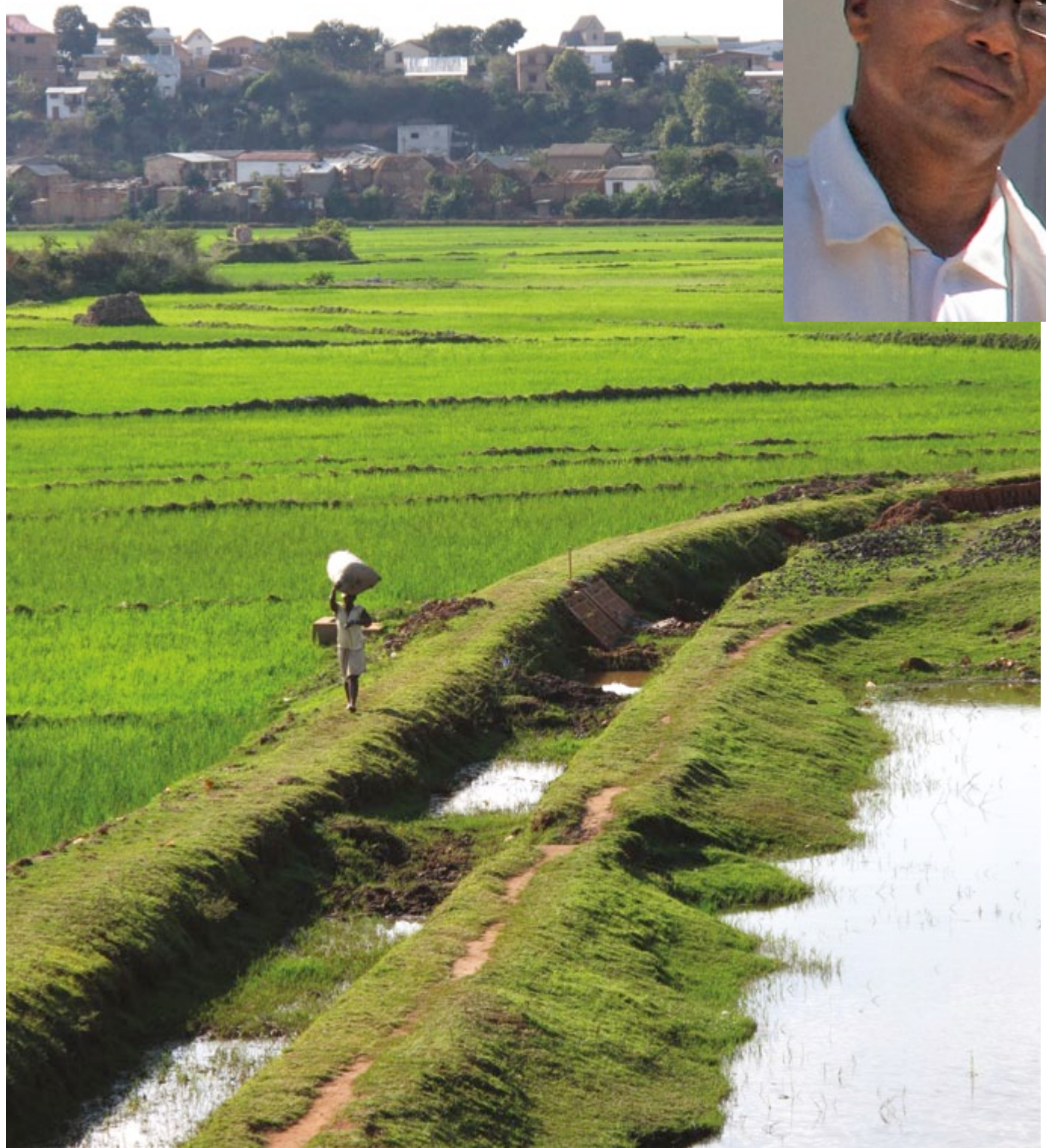
JEGYZETEK

1. Lásd 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* (2010). 5. fejezet.
2. Russell M. Nelson: *A szabadítás munkája: Világméretű Vezetőképzés Közvetítés*. 2013. június 23., hasteningthework.lds.org.
3. Lásd 2. kézikönyv, 5.1.6; 5.1.9.
4. Lásd 2. kézikönyv, 5.1.6.
5. Thomas S. Monson: *A szabadítás munkája*, hasteningthework.lds.org.
6. Neil L. Andersen: *A szabadítás munkája*, hasteningthework.lds.org.
7. Lásd 2. kézikönyv, 5.1.2.
8. 2. kézikönyv, 5.1.3.
9. Russell M. Nelson: *A szabadítás munkája*, hasteningthework.lds.org.
10. Jeffrey R. Holland: *A szabadítás munkája*, hasteningthework.lds.org.

A szabadítás munkája: Világméretű Vezetőképzés Közvetítés megtekintése 26 nyelven lehetséges a következő honlapon: hasteningthework.lds.org. A közvetítés archiválva is elérhető 59 nyelven az lds.org/broadcasts címen. A 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* 29 nyelven áll rendelkezésre az lds.org/manual/handbook oldalon.

*Amikor a taxijába
misszionáriusok
szálltak be, meg-
kezdődött Roger
Randrianarison útja
a tanítványság felé*

A békeesség emberévé VÁLNI

*A templom, a missziók és a
szolgálat segítettek Rogernek
és a családjának az örökké-
való családdá válás felé vezető
úton haladni.*

Írta: Matthew D. Flitton

Egyházi folyóiratok

Roger Randrianarison tudta, hogy valami hiányzik a családja életéből. „Imádkoztam Istenhez, hogy segítsen találnom valamit, ami vezethetné a családomat – mondja. – Arra vágytam, hogy jó irányba vezessem a családomat; vágytam valamire, ami a helyes ösvényre terel minket.”

Aggódott, hogyan nevelje három gyermekét – a két fiát, Randrianandryt és Sedinirinát, és a lányát, Nirinát. Szomorúsággal töltötte el, hogy hirtelen természete nehézségeket okozott a családban. Szeretett volna kedvesebb szülő lenni.

„Rájöttem, hogy nekem kell változnom, mert láttam, kivé váltam” – mondta.

Néhány évvel korábban Roger elvesztette építőipari vállalkozását, majd ezután taxisofőrként dolgozott a madagaszkári Antananarivóban. Egy nap két misszionárius nővér szállt be az autójába.

„Ahogy beszálltak, megkérdezték a nevemet, és hogy van-e családom – mondta. – Megkérdezték, tudom-e ki Isten, és hogy imádkozom-e Hozzá.”

A misszionáriusok dalokat énekeltek Rogerrel a fuvar alatt, és meghívták istentiszteletre. Megpróbált néhányszor elmenni, de nem tudta a gyűléseket összeegyeztetni a beosztásával, így végül megszakadt a kapcsolata a misszionáriusokkal.

Körülbelül öt hónappal később Roger éppen otthon dolgozott, amikor meghallotta, hogy két misszionárius beszélget valakivel a kerítése mellett. Roger tudta, hogy hozzá is bekopognak beszélgetni. Úgy érezte, igent kell mondania, bármilyen kérdést is tesznek fel neki.

Miután bemutatkoztak, a misszionáriusok megkérdezték, hallott-e már Istenről. Igen. Szeretne imádkozni Istenhez? Igen. Szeretne beszélgetni a misszionáriusokkal?

Az evangélium közös tanulmányozása segített a Randrianarison családnak közelebb kerülni egymáshoz

Igen. Mikor? Most. A misszionáriusok azt mondták, 20 perc múlva visszajönnek. Amikor visszatértek, egy közelben lakó egyháztag is velük volt.

A misszionáriusok a következő hónapban többször tanították Rogert az otthonában. Azon dolgok miatt, melyeket az egyházzal hallottak, a családja többi tagja nem kívánt találkozni a misszionáriusokkal. Az evangélium egy hónapnyi tanulmányozása után Roger elment istentiszteletra a misszionáriusokkal. Mély benyomást tett rá a kedves fogadtatás. „Az egyháztagok úgy köszöntöttek, mintha már igen régóta ismernének” – mondta.

Amikor Roger aznap hazament istentiszteletről, megmondta a családjának, hogy egy hónapon belül meg fog kereszteszkedni, ők pedig szabadon választhatnak, hogy szeretnének-e csatlakozni az egyházhoz, vagy sem. Megkérték, hogy várjon még, hogy ők is csatlakozhassanak hozzá. Elkezdtek járni a gyűlésekre, és ők is kellemesen csalódtak.

Az első egyházi látogatás maradandó élménnyé vált Roger legidősebb fia, Randrianandry számára. „Nagyon meglepődtem, amikor először eljöttem az egyházba, mert az emberek annyira alázatosak voltak – mondta. – Először is istentisztelethez méltón voltak felöltözve. Aztán észrevettem, hogy valami célból vannak ott, nem csak azért, hogy felvágjanak vele mások előtt.”

A Randrianarison család 2003. február 20-án kereszteszkedett meg. Akkor Nirina 8, Sedinirina 17, Randrianandry pedig 19 éves volt. A család nem dolgozott többet vasárnap, és a fontossági sorrendjükben első helyre került az evangélium szerinti élet.

Változások

„Miután megkeresztelkedtem, sok minden megváltozott az otthonunkban – mondta Arelina, Roger felesége. – Lelki otthonná vált, és oly sok áldás – fizikai és lelki egyaránt – származott az evangélium szerinti életből.”

Világi ügyek tekintetében Roger Mennyei Atyánk segítségének tulajdonítja, hogy sikerült újraindítania a vállalkozását. Két évnyi taxizás és a családja eltartásáért vállalt egyéb munkák után több építési szerződéssel is megkeresték. „Hiszem, hogy Isten mindig megáld engem, amikor úgy döntök, hogy Őt követem” – mondta.

A fiai azonban azt mondják, hogy a legnagyobb változás édesapjuk vérmérsékletében történt. Ma az alázat és a kedvesség megtestesítőjeként jellemzik őt. Roger elmondta, hogy az evangélium meggyőzte őt arról, hogy változnia kell. Attól fogva, hogy elkezdte tanulmányozni, megpróbálta jó dolgokkal megtölteni az életét.

„Az evangélium tanításainak köszönhetően soha nem veszítem el a fejem – mondta. – Néha provokációnak

vagyok kiteve, de az evangélium ott van a szívemben, a fejemben és a lelkemben, és segít higgadtnak maradnom.”

A bosszantó helyzetekben Roger az, aki megnyugtatta a családtagokat, és emlékezteti őket, hogy cselekedjenek úgy, ahogyan a Szabadító tenné.

„Az édesapám alázatos lett, és most már szeretettel gondoskodik a családjáról – mondta Sedinirina. – Amikor a benne végbement változásra gondolok, hálás vagyok Mennyei Atyámért, az evangéliumért, és azért, hogy az egyház tagja vagyok.”

Örökkévaló család

2006-ban, az Általános Templomlátogatókat Támogató Alap segítségével, Roger és Arelina eljutott Johannesburgba, Dél-Afrikába, ahol összepecsételték őket a templomban.

2009 és 2011 között Sedinirina és Randrianandry missziót szolgáltak Dél-Afrikában – Sedinirina Fokvárosban, Randrianandry pedig Johannesburgban. Részben az ösztönözte őket a szolgálatra, hogy segítsenek más családoknak is a saját családjukhoz hasonlóan megváltozni.

„Történhetnek ilyen csodák. És a miénk azért történt, mert misszionáriusok kopogtattak be hozzánk – mondta Randrianandry. – Így hát én is arra vágytam, hogy ugyanezt tegyem egy másik családért valahol.”

A döntés újabb áldást hozott a Randrianarison családnak. Volt egy kilencnapos időszak, amikor Sedinirina és Randrianandry egyszerre voltak a Johannesburgi Misszionáriusképző Központban. Roger megszervezte, hogy Arelinával és a lányukkal, Nirinával elrepüljenek Dél-Afrikába, hogy az egész családot össze tudják pecsételni a templomban. Nirina, aki akkor 14 éves volt, elmondta, hogy nagyon nehéz leírni az ott tapasztalt érzéseit.

„Megerősítette a hitemet, és segített közelebb éreznem magam Istenhez” – mondta.

A család tagjai ma azon munkálkodnak, hogy építsék és megerősítsék a körülöttük lévőket. Roger püspökként szolgál az egyházközségében. Arelina az Elemiben az Istenbe vetett hit programban segít. Sedinirina cöveki segédírnok. Randrianandry egyházközségi segédírnok. Nirina az egyházközségi zenei vezető.

Az evangélium imákra adott válaszként érkezett a Randrianarison otthonba. Gyógyulást hozott a korábbi sérelmekre, közelebb hozta őket, és lehetőséget nyújtott számukra, hogy örökké együtt lehessenek. Megtanította Rogert szeretni. „A családi élet – mondta – szeretettel teli élet.” ■

Utazásuk Dél-Afrikába, ahol összepecsételték őket a Johannesburg templomban, megerősítette a Randrianarison családot

A TEMPLOMLÁTOGATÓKAT TÁMOGATÓ ALAP

„Bár a templomok könnyen elérhetők sok egyháztag számára, még mindig vannak olyan területei a világnak, ahol oly nagy távolságra van a legközelebbi templom, hogy sokan nem engedhetik meg maguknak az odautazást, így aztán nem tudnak részeseülni a templomokban elnyerhető szent és örök áldásokban. Ebben kíván segítséget nyújtani az újonnan létrehozott Általános Templomlátogatókat Támogató Alap, mely egy alkalommal biztosítja mindazok eljutását a templomba, akik máskülönben nem tudnának elmenni oda, bár tiszta szívvel vágnak e lehetőségre. Mindazok, akik szeretnének hozzájárulni ehhez az alaphoz, a püspököknek havonta átnyújtott szokásos felajánlási lapon tehetik ezt meg”.

Thomas S. Monson elnök:
Most, hogy újra találkozunk.
Liahóna, 2011. nov. 5.

VAJON MATTHEW VISSZATÉR?

Erős fiatal férfiak jártak az egyház-községünkbe, de a fiunk, Matthew, egy nem egyházztaggal volt szoros barátságban, aki hozzá hasonlóan szerette az autókat és minden műszaki dolgot. Sajnos ez a fiatal férfi olyan családból jött, amely nem értékelte a vallást. A szülei engedélyezték az ivást és a dohányzást az otthonukban, és nem hittek abban, hogy fontos erkölcsileg tisztának lenni.

Matthew elnyerte a legmagasabb cserkész kitüntetését, ám a díjátadáson már nem vett részt, mert addigra már nem élt a cserkész normák szerint. Összegyűjtöttem az összes cserkész kitüntetését, feltűzőgöttem őket egy táblára, majd eltettem a gyűjteményt, remélve, hogy egy napon újra fontosak lesznek a számára. Mire Matthew 16 éves lett, dohányzott, ivott és kábítószerezett. Kimaradt az iskolából, és összeköltözött a barátnőjével. Néhány évig alig láttuk.

Össze voltunk törve. Nem tudtuk, hogy visszatér-e valaha is a családjához és a hitéhez, de úgy döntöttünk, követjük Alma példáját abban, ahogyan önfejű fiával bánt. Alma továbbra is szerette a fiát és hittel imádkozott azért, hogy egy nap „eljuthass[on] az igazság ismeretéhez” (Móziás 27:14).

Folyamatosan azért imádkoztunk, hogy az Úr avatkozzon közbe Matthew életében, és minden lehetőséget megragadtunk, hogy szavakkal és tettekkel is kifejezzük, mennyire szeretjük. Amikor hazalátogatott, nem mondtunk semmi olyasmit, amit kritikának vagy ítékezésnek vehetett volna. Egyszerűen hangot adtunk afeletti örömünknek, hogy láthatjuk.

Egy nap Matthew hazajött, és azt mondta, beszélni szeretne velünk. Elmondta, hogy egy bulin találkozott egy lánnyal, aki az egyházzól kérdezgette. Mielőtt megmagyarázhatta volna, hogy már nem tudja a

válaszokat, szavak kezdték el elhagyni a száját. Azon kapta magát, hogy rögtön válaszolt minden kérdésre, amint a lány feltette neki. Matthew elmondta, hogy nem emlékszik, hogy tanult volna azokról a dolgokról, melyeket akkor mondott, de tudta, hogy a szavak igazak. Eltűnődött, vajon miért él úgy, ahogy, amikor még mindig hisz az evangéliumban.

Három napnyi önvizsgálat után úgy döntött, változtat az életén. Hazajött, hogy megkérjen minket, segítsünk neki újrakezdeni.

Matthew felhívta az egyik unokatestvérét, aki egy másik államban élt és hasonló nehézségeken ment keresztül, és megkérdezte, odaköltözhetne-e hozzá. Az unokatestvére beleegyezett, és Matthew elkezdett vele eljárni az egyházba. Ezután felkereste a püspököt, hogy segítséget kérjen a bűnbánat folyamatában. Érezte, hogy szeretik és támogatják, és újra tevékeny lett az egyházban.

Idővel találkozott egy bájos, igaz-lelkű fiatal nővel, akivel egymásba szerettek és összeházasodtak a templomban.

Amikor megszületett az első gyermekük, meglátogattam őket és magammal vittem a cserkész kitüntetések. A fiam nagyon örült nekik, és büszkén akasztotta ki őket egy jól látható helyre az otthonukban.

Nem jelent meg angyal a fiunknak, ahogyan az ifjabb Almával történt. De Matthew visszatért az igazsághoz legalább olyan csodával határos volt. ■
Név a szerkesztőségben

Összegyűjtöttem Matthew összes cserkész kitüntetését, feltűzőgöttem őket egy táblára, majd eltettem a gyűjteményt, remélve, hogy egy napon újra fontosak lesznek a számára.

OTTHON VOLTAM

Egy szolgálati projekt részeként néhány másik orvossal együtt Ruandába utaztam, hogy ott orvosi segítséget nyújtsunk. Két héttel később, ott tartózkodásunk vége felé közeledve, kezdett honvágyam lenni. Hiányzott a családom, a kényelmes ágyam és az otthonom.

Az Afrikában töltött utolsó vasárnapomon sikerült úgy alakítanom a teendőimet, hogy el tudtam menni isztentiszteletre. Habár az egyházat még nem ismerték el hivatalosan Ruandában, az egyház honlapján megtaláltam, hol és hány órakor kezdődnek a gyűlések.

A hely megtalálásához a következő útbaigazítást adták: „Sétáljon végig a Minisztérium épületével szembeni macskaköves úton. Keressen egy nyitott kaput. Majd menjen le a lépcsőn.”

Ahogy követtem az útvonalat, egyszer csak a távolban felcsendült egy ismerős himnusz. Lementem a lépcsőn, és meghallottam a Mily szilárd alap az Isten ígéje (*Himnuszok*, 37. sz.) című himnusz szövegét. A lépcsők egy kis épülethez vezettek, ahol rengeteg mosolygó ember ácsorgott a bejárat előtt. Habár

idegen voltam a gyülekezet számára, azonnal közel éreztem magam hozzájuk. Ruandai fivérek és nőtestvérek tucattal léptek oda hozzám, hogy kezet fogjanak velem, minek hatására a magány nyomasztó terhe levétetett a vállamról – otthon voltam!

Az épületbe lépve a szokásos háromórás gyűléssorozaton vettem részt, amely nem különbözött a kaliforniai egyházközségünkétől. Az

Habár idegen voltam a gyülekezet számára, azonnal közel éreztem magam hozzájuk. Ruandai fivérek és nőtestvérek tucattal léptek oda hozzám, hogy kezet fogjanak velem.

áronipapság-viselők kiosztották az úrvacsorát, a beszédek a Szabadítóról szóltak, és még a Vasárnapi Iskolán is ugyanazt a leckét tanultuk, mint amit azon a héten az otthoni egyházközségemben tanultak.

De ami ennél is fontosabb, az Úr Lelke járta át a gyűléseket. Az Úr nyilvánvalóan elégedett mosollyal tekintett le e jó emberekre, akik minden tőlük telhetőt megtettek, hogy szolgálják Őt. Megtudtam, hogy az előző évben csupán egy maroknyi ruandai járt ide isztentiszteletre, én azonban több mint 100 főt számoltam össze, akiknek a fele mosolygó gyermek volt.

Most, hogy megnyitották Ruandát a misszionáriusok számára, úgy vélem, hatalmas sikereket érnek majd el, amint a Lélek bizonyosságot tesz az egyre nagyobb számú ruandai érdeklődőknek arról, hogy a visszaállított egyház Isten királysága az egész földön – minden kontinensen, minden nép között, és Isten minden gyermeke számára. Mily hálás vagyok az egyházért, legyen akár Kalifornia partvidékén, akár Közép-Afrika egyik macskaköves utcájában. ■

Steven Sainsbury, USA, Kalifornia

MI HOZTA ÖNÖKET REXBURGBA?

Miután évtizedekig éltünk olyan helyen, ahol alig voltak egyháztagok, a férjemmel egy olyan környékre költöztünk az Idaho állambeli Rexburgba az Egyesült Államokban, ahol csupán két nem egyháztag család élt. Szerencsére az egyik ilyen család pont a szomszédunk volt.

Az apa éppen a fűvet nyírta, amikor először megérkeztünk a házunkhoz. A férjemmel átsétáltunk a kertünkön, hogy bemutatkozzunk. Ahogy keztem fogtam a férfit, megkérdeztem: „Szóval, mi hozta önöket Rexburgba?”

„A munkám – és kifejezetten olyan várost kerestünk, amelynek lakosaival meg kell ismertetnünk Krisztust.”

Úgy éreztem magam, mintha leöntöttek volna egy vödör hideg vízzel, de csak tovább mosolyogtam. Akkor és ott eldöntöttem, hogy akármit is

mondjon vagy tegyen az új szomszédunk, mi leszünk a *legjobb* szomszédok, akikkel valaha is találkoztak. Kedvesen, szeretettel és ésszerűen fogunk reagálni mindenre, ahogyan a Szabadító tenné.

A következő nyolc évben számos közös tevékenységben vettünk részt. Az édesanyát meghívtuk a segítőegyleti tevékenységekre, és el is jött. Majd ő hívott meg engem és több utolsó napi szent szomszédunkat egy nőknek szervezett keresztény programra, melyet az egyházuk szponzorált. A férjemmel együtt meghívtak minket a gyermekeik tánc- és zongoraestjére. A családjuk jelen volt a közösségi kerti partikon és összejöveteleken. Az idősebb gyermekeik pedig minket hívtak, ha szükségük volt valakire, aki elhozza őket kocsival

a munkahelyükről, ha éppen nem érték el a szüleiket.

A szülők aggódtak, hogy a gyermekeik túlságosan megszeretik majd az utolsó napi szenteket, ezért nem engedték, hogy a fiaik részt vegyenek az egyházközségünk cserkész programjában. Az otthonunkat azonban biztonságos helynek tartották, ahol a gyermekeik együtt játszhattak az unokáinkkal, amikor eljöttek látogatóba.

Valahányszor a szomszédaink megpróbálták rámutatni, hogy „rossz úton járunk”, emlékeztettük őket, hogy mélyen tiszteljük a hitelveiket, azt, ahogyan élnek, és ahogyan nevelik a gyermekeiket. Majd hozzátettük, hogy ugyanezt a tiszteletet várjuk el tőlük is a mi hitelveink iránt, amelyek szintén a Szabadító tanításai köré épülnek.

Amikor az anya megpróbálta áthidalhatatlan szakadékként feltüntetni a különbözőségeket, mondván, az utolsó napi szentek „egy másik Jézusban” hisznek, emlékeztettem, hogy mindketten hisszük, hogy Ő isteni természettel rendelkezik, és Ő Isten szeretett Fia. Végül kellemes baráti viszonyba kerültünk mi ketten.

A család úgy költözött el, hogy nem csatlakoztak az egyházhoz. De ha el tudják mondani: „Mormonok között éltünk; őszinte szívű, jó és tiszteletteljes emberek”, akkor úgy érzem, sikerrel jártunk abban, hogy jó szomszédok legyünk, és segítsünk nekik nyitottabbá válniuk és kevésbé részrehajlóvá az utolsó napi szentek megítélésében. ■

Sandra Rush, USA, Idaho

Eldöntöttem, hogy akármit is mondjon vagy tegyen az új szomszédunk, mi leszünk a legjobb szomszédok, akikkel valaha is találkoztak.

EGY DOBOZNYI FÉNYKÉP

Jó pár évvel ezelőtt a férjem és én egy adag szemetet vittünk el a szeméttelre, ahol felfigyeltünk egy ott dolgozó hölgyre, aki épp egy dobozt próbált bedobni az égetőbe. A doboz hirtelen szétnyílt, és kiesett belőle néhány fénykép.

Miközben figyeltem, az az erős érzésem támadt, hogy szerezzem meg a fotókkal teli dobozt. Kiugrottam az autóból, hogy segítsék felszedni a képeket. Velem együtt a hölgy is érezte, hogy a fotókat valószínűleg véletlenül dobták ki, így sikerült meggyőződnöm, hogy adja nekem a dobozt, hátha találok valakit, akinek hiányzik.

A dobozban lévő több száz fotót át-böngészve találtam egy borítékot egy Warburgban élő személynek címezve, amely Albertában, Kanadában van. A következő néhány évben több levelet is írtam ugyanezzel a vezetéknevvvel rendelkező embereknek, de soha sem kaptam választ.

Miután a családuknak lett otthon internet-hozzáférése, rábukkantam egy történeti társaságra Warburgban. Megkérdeztem tőlük, hogy az ott dolgozók közül felismeri-e valaki a képek hátuljára írt neveket.

Egy hónappal később felhívott egy férfi, akivel a történeti társaság vette fel a kapcsolatot. Elmondta, hogy a nővére a közelünkben él, és megkérdezte, megmutatnánk-e neki a képeket. Természetesen beleegyeztünk.

Másnap Floyd és Beth Hawthorn, akik mindketten utolsó napi szentek, eljöttek, hogy megnézzék a fotókat.

Amikor kinyitottuk a dobozt, Hawthorn testvér így kiáltott fel: „Nahát, ott van!”, és rámutatott a legfelső képre, amely Hawthorn nőtestvér nagyapjáról készült.

A képeket egyenként végignézve Hawthorn testvér és nőtestvér történeteket meséltek a fotókon látható emberekről. Nem gondolták, hogy rokonsági kapcsolatban lennének azzal, aki kidobta a képeket, de fogalmuk

sem volt, hogyan kerülhettek a szeméttelre.

Az az erős érzésem volt, hogy Mennyei Atyám segített visszajuttatni a fényképeket a Hawthorn családhoz. Bizonyágomat teszem, hogy a család-történeti munka az egyik legfontosabb elvégzendő munka. Ha hajlandóak vagyunk elvégezni, az Úr segíteni fog benne. ■

Cindy Heggie, Kanada, Alberta

A doboz hirtelen szétnyílt, és kiesett belőle néhány fénykép. Miközben figyeltem, az az erős érzésem támadt, hogy szerezzem meg a fotókkal teli dobozt.

Hogyan lehetek **SIKERES** misszionárius?

Akármilyen szorgalmasan is dolgoztunk a társammal, mindenki elutasította az üzenetünket. Vajon mit kell tennünk azért, hogy sikeres misszionáriusokká váljunk?

Írta: Lauren Bangerter Wilde

Kicsit több mint egy éve voltam misszióban, amikor különösen nehéz időszakon mentem keresztül. Komor és szürke volt az időjárás – a hideg telet épp csak magunk mögött hagyva haladtunk a tavaszba. És akármilyen szorgalmasan dolgoztunk a társammal, akivel csak beszélünk, azonnal elutasította az üzenetünket. Amikor más misszionáriusokkal beszélünk, megtudtuk, hogy nekik jól megy a munka. El sem tudtam képzelni, mi miért nem voltunk sikeresek. Elég ideje szolgáltam már, hogy jól beszéljem a nyelvet, a társammal jó barátok voltunk, az egyháztagok bíztak bennünk, és próbáltuk követni a Lelket, valamint pontosan betartani a missziós szabályokat.

De bármit is tettünk, mindenhol elutasításban volt részünk. Miután hetekig ez ment, a keserűség teljesen erőt vett rajtam. Az egyik tervezési gyűlésünkön kifakadtam: „Mi értelme van? Úgysem hallgat meg minket senki!” A társam, akinek jobb hozzáállása volt, mint nekem, egyszerűen ennyit mondott: „Azért

tűzünk ki célokat, hogy megmutassuk a hitünket. És azért ellenőrizzük, hogy hol tartunk a céljainkban, hogy megszámoljuk az áldásainkat.”

Miközben elgondolkodtam a megfigyelésén, rájöttem, hogy rossz mércével mértem a sikerességemet misszionáriusként. A *Prédikáljátok evangéliumot: Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* című könyvben található egy lista a sikeres misszionáriusok viselkedéséről,¹ és rájöttem, hogy egy misszionárius mindezen viselkedéseket uralni tudja. Afelett nem volt irányításom, hogy a missziómban lévő emberek elfogadják-e az evangéliumi üzenetet, de afelett igen, hogy milyen misszionárius leszek. A társam megmutatta, hogy a Jézus Krisztusba vetett nagyobb hit és a Tőle kapott áldásokért való hála lehetővé teszi, hogy felismerjem, mely vonatkozásokban vagyok már sikeres misszionárius.

A hit megvilágítja a csodákat

Alázatra késztető felismerés volt, hogy nincs elegendő hitem.

Megvizsgáltam, mely területeken lenne szükség a hitem erősítésére, és rájöttem, hogy amikor nem terv szerint alakultak a dolgok, teret engedtem a csüggedésnek. A *Prédikáljátok evangéliumot!* azt írja: „...a csüggedés meggyengíti a hitedet! Ha alább adod elvárásaidat, hatékonyságod csökkenni fog, a vágyad meggyengül, és nehezebb lesz a Lelket követned.”² Rájöttem, hogy engedtem, hogy a visszautasítások meggyengítsék a hitemet.

Először tehát elkezdtem szívbeli változásért és több hitért imádkozni. Továbbá a Mormon 9:21-ben található ígéretre támaszkodtam: „...aki hisz Krisztusban, semmiben nem kételkedve, akkor az amely dolgot Krisztus nevében kér az Atyától, az megadatik neki; és ez az ígélet mindenkinek szól, egészen a föld széleiig.” Ez az ígélet arra ösztönzött, hogy még buzgóbban imádkozzam azokért az áldásokért és csodákért, melyekre a társammal együtt úgy éreztük, szükségünk van, és mindig hozzátettem: „Legyen meg a

SIKERES MISSZIONÁRIUSSÁ VÁLNI

Tudhatod, hogy sikeres misszionárius voltál, ha:

- Érzed, hogy a Lélek rajtad keresztül bizonytságot tesz az embereknek.
- Szereted az embereket, és a szabadulásukat kívánod.
- Pontosan engedelmes vagy.
- Krisztusi tulajdonságokat fejlesztesz ki.
- A bűn következményeire figyelmezteted az embereket. Kötelezettségek vállalására és teljesítésére hívod őket.
- Megragadsz minden alkalmat a jótettekre és mások szolgálatára, attól függetlenül, hogy elfogadják-e az üzenetedet.

Forrás: *Prédikáljátok evangéliumomat: Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2008). 10–11.

TÖREKEDJETEK ARRA, HOGY AZ ÚR ELFOGAD- JON TITEKET!

„Teljes szívemből hívlak benneteket: törekedjete arra, hogy az Úr elfogadjon titeket, és élvezétek megígért áldásait! [...] [Tudhatjuk], hogy Ő pozícionktól, státuszunktól és halandó korlátainktól függetlenül elfogadott minket. Szerető elfogadása lelkesíteni fog bennünket, növeli a hitünket, és segít nekünk megbirkózni mindazzal, amivel az életünkben szembesülünk. Kihívásaink ellenére sikeresek leszünk, gyarapodni fogunk [lásd Móziás 2:22], és békeségünk lesz [lásd Móziás 2:41].”

Erich W. Kopschke a Hetvenektől: Az Úr elfogad minket. *Liahóna*, 2013. máj. 106.

Te akaratod!” Ezek az imák segítettek nagyobb hittel elfogadnom a megváltozott terveket és az akadályokat, tudván, hogy Mennyei Atyám mindig válaszol a hittel teli imákra – még ha a válaszok nem is úgy érkeznek, ahogy várnánk. Megnövekedett azon képességem, hogy felismerjem, az Úr miként irányít bennünket a napunk során.

Miközben a hitem erősítésén dolgoztam, rájöttem, hogy a *Prédikáljátok evangéliumomat!* kijelentésének pozitív formája igaz: ha növeled az elvárásaidat, növekedni fog a hatékonyságod, megerősödik a vágyad, és könnyebben tudod a Lelket követni. Továbbá optimistábban láttam a misszionáriusi munkát és a misszionáriusi szolgálatomat, amikor észre tudtam venni és értékelni tudtam a mindennapokban történt csodákat.

A hála közömbösíti az irigységet

Az Úr elkezdte megmutatni nekem, hogy mindennap csodákat tesz velünk – csak én nem vettem észre őket addig, amíg erőfeszítéseket nem tettem, hogy őszintén hálás legyek. A hála kifejezése több egy jó szokásnál vagy kedves gesztusnál. Amikor kifejeztem a hálámat az Úrnak és másoknak, megerősödtem. Irigység helyett lelkesedni kezdtem a többi misszionáriusért, amikor sikeresek voltak (lásd Alma 29:14, 16). Jobban tudtam koncentrálni arra, amivel rendelkeztem és ami jól ment, mint arra, amiben hiányosságaim voltak és ami rosszul ment.

Rájöttem, hogy a hála az önmagunk másokhoz történő hasonlításának ellenszere. Azok az időszakok, amikor nem éreztem magamat sikeres misszionáriusnak, általában annak következményei voltak, hogy ilyeneket

mondtam magamnak: „Nem teljesítek olyan jól, mint ők” vagy „Ebben ők jobbak, mint én”. Azt is megtanultam, hogy míg az Úr igazlelkű példákat állít elénk, akiket utánozhatunk és követhetünk, Sátán úgy színleli ugyanezt, hogy arra csábít minket, hasonlítsuk magunkat hozzájuk, értékünk és sikerességünk meghatározása végett. *A Prédikáljátok evangéliumomat!* azonban világosan ír erről: „Ne hasonlítgasd magadat más misszionáriusokhoz, és ne mérd erőfeszítéseid látható eredményeit az övéikhez!”³ Végül a hála segített elkerülnöm a büszkeséget, és emlékeztetett, hogy az Úr igazgatja a munkáját. Nem kellett irigykednem azért, mert a misszionáriustársaim sikeresebbnek tunk.⁴

A siker valódi mércéje

Mielőtt megtörtént volna ez a változás a hozzáállásomban, annyira koncentráltam néhány konkrét áldásra, hogy elfelejtettem nyitva tartani a szememet arra a többi módra is, ahogyan az Úr megválaszolja az imáinkat és megáldja a misszionáriusi munkánkat. Végül az Úr elkezdte gyönyörű és váratlan módokon megáldani a misszionáriusi munkát a területünkön. Találtunk olyan embereket, akik hajlandóak voltak meghallgatni az üzenetünket, de addigra megtanultam, hogy ne mások döntései alapján mérjem a sikerességemet.

Gordon B. Hinckley elnök (1910–2008) egyszer egy misszióelnök tanácsát osztotta meg a misszionáriusi munkával kapcsolatban: „[T]egyetek meg minden tőletek telhetőt, a legtöbbet, amit csak tudtok! Imádkozzatok, dolgozzatok keményen, és hagyjátok az aratást az Úrra!”⁵ *A Prédikáljátok*

Sok tekintetben misszionáriusi sikerem mutatóit a bűnbánatra való hajlandóságom és a töretlen munka melletti elkötelezettségem jelentették.

evangéliumomat! valami hasonlót tanít a sikeres misszionáriusokról: Tegyéél meg mindent azért, hogy lelkeket vezess Krisztushoz, és őszintén törekedj arra, hogy fejlődj és tanulj!⁶

Amíg hajlandó voltam bűnbánatot tartani, amíg őszintén el tudtam számolni az Úrnak arról, hogy a tőlem telhető legtöbbet nyújtom, addig biztos lehettem benne, hogy sikeres misszionárius vagyok – akár elfogadták az emberek az üzenetünket, akár nem. Sok tekintetben misszionáriusi sikerem mutatóit a bűnbánatra való hajlandóságom és a töretlen munka melletti elkötelezettségem jelentették.

A misszióm ezen időszakától kezdve számos csodáról írtam feljegyzést a naplómban. Miközben arra törekedtem, hogy hithűbb és hálásabb legyek, javult a szemléletem, elkerültem a csüggedést, és még bőségebben

éreztem a Lelket a munkában. Rájöttem, hogy igaz a *Prédikáljátok evangéliumomat!* tanítása, miszerint: „Amikor minden tőled telhetőt megtettél, még mindig érezhetsz csalódottságot, de magadban nem fogsz csalódní. Biztos lehetsz abban, hogy az Úr elégedett, amikor érzed, hogy a Lélek rajtad keresztül dolgozik.”⁷ És amikor azt éreztem, hogy az Úr elégedett velem, bármilyen megpróbáltatást képes voltam elviselni. ■

A szerző az Egyesült Államokban, Maine államban él.

JEGYZETEK

1. Lásd *Prédikáljátok evangéliumomat: Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2008). 10–11.
2. *Prédikáljátok evangéliumomat!*, 10.
3. *Prédikáljátok evangéliumomat!*, 10.
4. Lásd Jeffrey R. Holland: A szőlőskerti munkások. *Liahóna*, 2012. máj. 31.
5. Lásd Gordon B. Hinckley: Találjátok meg a bárányokat, és tápláljátok a juhokat. *Liahóna*, 1999. júl. 120.
6. Lásd *Prédikáljátok evangéliumomat!*, 10.
7. *Prédikáljátok evangéliumomat!*, 11.

OSZD MEG AZ ÉLMÉNYEDET!

„Nemrég tértem haza a missziómból, és úgy érzem, elvesztettem a céltudatosságomat. Mit tegyek?”

Kedves visszatért misszionáriusok, kérjük, mondjátok el, hogyan birkóztatok meg az átállással a missziótok után, amikor hazatérve újra elkezdtetek iskolába járni, dolgozni és egyéb tevékenységekben részt venni. Küldjétek el tapasztalatotokat a következő címre: liahona@ldschurch.org. Vagy nyújtsátok be online: liahona.lds.org. Kérjük, tüntessétek fel a teljes neveteket, születési dátumotokat, valamint az egyházközségeitek vagy gyülekezeteitek nevét.

Prédikáljátok evangéliumomat misszionáriussá válni

Írta: David A. Bednar elder
a Tizenkét Apostol
Kvórumából

Képesek vagytok rá! Az Úr, akit képviseltek és szolgáltok, tudja, hogy képesek vagytok rá. Én is tudom, hogy képesek vagytok rá.

Egy apostol legelőször is, minde-
nekelőtt és mindig misszionárius.
Ezért különösen hálás vagyok,
hogy szolgatársaimként szólíthatlak
benneteket e nagyszerű utolsó napi
munkában.

MILYEN EGY PRÉDIKÁLJÁTOK
EVANGÉLIUMOMAT
MISSZIONÁRIUS?

A *Prédikáljátok evangéliumomat*
misszionárius az Úr szolgálja, akit
profécia által hívtak el, kézrátétellel
felhatalmaztak, és aki a Szabadító
örökkévaló és visszaállított evan-
géliumát az Ő módján hirdeti (lásd

T&Sz 50:13–14, 17–24; T&Sz 68:1).

A *Prédikáljátok evangéliumomat!*
kalauzban leírtak szerint egy misszio-
nárius legfőbb célja, hogy „másokat
Krisztushoz hív[jon] azáltal, hogy
[segít] nekik elfogadni a visszaállított
evangéliumot a Jézus Krisztusba és
engesztelésébe vetett hit, a bűnbánat,
a keresztesítés, a Szentlélek ajándékának
elnyerése és a mindvégig kitartás által”¹.

Annak szent felelőssége, hogy
felhatalmazás által hirdessük az
evangéliumot és elvégezzük a szent
szertartásokat, azóta érvényben van,
hogy Ádám kiűzetett az Éden kertjé-
ből, és egészen addig érvényben lesz,

míg „a nagy Jehova azt nem mondja: a munka elvégeztetett”².

KÖVETELMÉNYEK A PRÉDIKÁLTATOK EVANGÉLIUMOMAT MISSZIONÁRIUSSÁ VÁLÁSHOZ

Öt olyan alapvető követelményről szeretnék beszélni, melyek nélkülözhetetlenek ahhoz, hogy valaki *Prédikáltatok evangéliumomat* misszionáriussá váljon.

1. követelmény: a *Prédikáltatok evangéliumomat* misszionáriusok megértik, hogy ők Jézus Krisztust szolgálják és képviselik.

A *Prédikáltatok evangéliumomat* misszionáriusok tudják és értik, kit képviselnek, miért szolgálnak, és mit kell tenniük. A teljes idejű misszionáriusokat elhívják a szolgálatra, és megfelelően elválasztják őket az Úr Jézus Krisztus szolgálóinak és képviselőinek. Minden nemzetnek, nemzetségnek, nyelvnek és népnek bizonyosságot teszünk az Ő nevééről és Jézus Krisztus valóságáról, isteni voltáról és küldetéséről (lásd T&Sz 133:37).

Szeretjük az Urat. Őt szolgáljuk. Őt követjük. Őt képviseljük.

Céljai legyenek a mi céljaink! Ami Neki fontos, nekünk is legyen az! Az Ő munkája legyen a mi munkánk! Az Ő útjai legyenek a mi útjaink! Akarata pedig idővel legyen a mi akaratunk is!

A Megváltó képviselőiként egyszerűen és világosan prédikáljuk az Ő visszaállított evangéliumának alapvető tanait és tanításait. Nem hirdetjük a saját véleményünket vagy elméleteinket. Egyszerű visszaállított igazságról tanítunk és teszünk bizonyosságot az Úr módján és az Ő Lelkének hatalma által.

A *Prédikáltatok evangéliumomat* misszionáriusok értik, hogy annak

felelőssége, hogy a Szabadítót képviselik és bizonyosságot tesznek Őrá, soha nem szűnik meg. Kérlek benneteket, emlékezzetek Rá mindenben, amit gondoltok, mindenben, amit tesztek, és mindenben, amivé válni törekedtek, és megfelelően képviseljétek Őt Mennyei Atyánk minden gyermeke előtt, bárkivel is találkozzatok most vagy bármikor a jövőben.

2. követelmény: a *Prédikáltatok evangéliumomat* misszionáriusok mindig érdemesek.

Lényeges előfeltétele a *Prédikáltatok evangéliumomat* misszionáriussá

válasznak a Szabadító előtti személyes érdemesség.

Hadd jelentsék ki néhány egyszerű igazságot, olyan világosan, amennyire csak lehet.

- Mi a világ Megváltójának és Szabadítójának felhatalmazott képviselői vagyunk.
- Elhívtak minket, hogy hirdessük az Ő visszaállított és örökkévaló evangéliumát.
- Nem képviselhetjük őt felhatalmazással és cselekedhetünk hatalommal az Ő szent nevében, ha foltot hagytunk rajtuk a világ szennye.
- Nem tudunk segíteni másoknak kiszabadulni a bűn fogságából, ha mi magunk is a bűn kötelékeiben vagyunk (lásd T&Sz 88:86).
- Nem segíthetünk másoknak megtanulni bűnbánatot tartani, ha mi magunk sem tanultuk meg megfelelően és teljes mértékben megbánni a bűneinket.
- Csak arról tudunk hatalommal tanítani és prédikálni, amivé mi is válni törekszünk.
- El fogunk számolni Isten előtt az arra irányuló igazlelkű vágyainkról és érdemességünkről, hogy az Ő képviselőiként cselekedjünk.

Nem várják el tőlünk, hogy azonnal tökéletesek legyünk. De megparancsolták nekünk, hogy legyünk tiszták és egyenes derékkal járjunk Izráel Megváltója előtt. „Legyetek tiszták, ti, akik az Úr edényeit hordozzátok” (T&Sz 38:42).

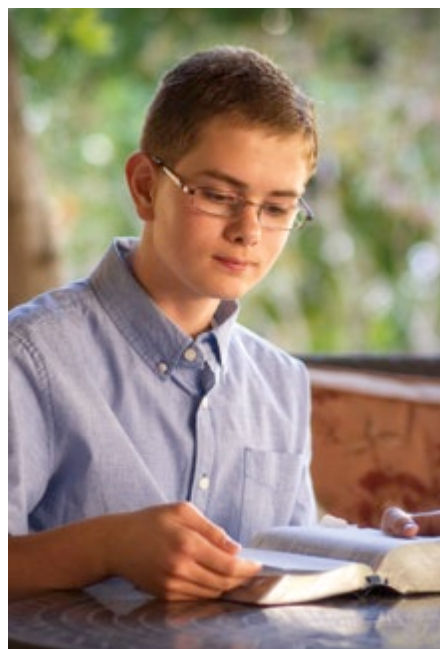
A bűnbánat a remény és a gyógyulás tanítása – nem a csüggedés és a kétségbeesés. A bűnbánat valóban alázatra készítető – de nem ijesztő. A bűnbánat egyszerre sokat követelő és vigasztaló, szigorú és megnyugtató.

A bűnbánat felbecsülhetetlen értékű ajándék, melyet annak a Személynek az engesztelése tett lehetővé, akit szeretünk, szolgálunk és követünk.

Még ha súlyos bűnt követtetek is el, Jézus Krisztus engesztelése és őszinte bűnbánat által tisztává és érdemessé váltatok, vagy újra azzá válhattok.

Vannak olyan fiatalok, akiknek még teljes bűnbánatot kell tartaniuk. Most van itt ennek az ideje. Kérlek, kérlek, kérlek benneteket, ne halogassátok a bűnbánatotok napját!

Vannak olyan fiatalok, akik már megbánták a bűneiket, és még mindig ezt teszik, és azon tűnődnek, vajon minden szükséges dolgot megtettek-e azért, hogy az Úr elfogadja őket (lásd T&Sz 97:8). Kérlek, ne feledjétek, hogy az Úr azt várja tőletek, hogy tiszták legyetek, nem pedig azt, hogy tökéletesek! Ha a Szentlélek újra működik az életekben, az a legbiztosabb jele az Úr megbocsátásának, hiszen „az Úr Lelke nem lakik szentségtelen templomokban” (Hélamán 4:24). És vegyétek

észre, hogy az utasítás, miszerint bocsássatok meg minden embernek (lásd T&Sz 64:10), azt is magában foglalja, hogy magatoknak megbocsássátok.

A *Prédikáljátok evangéliumot* misszionáriusok szövetségiszteő és a parancsolatoknak engedelmeskedő tanítványai az Úr Jézus Krisztusnak. Kérlek, mindig emlékezzetek Őrá, és legyetek tiszták és érdemesek arra, hogy Őt képviseljétek.

3. követelmény: a *Prédikáljátok evangéliumot* misszionáriusok kincsként őrzik az örök élet szavait.

Arra buzdítalak benneteket, hogy „tegyétek félre elmétekben állandóan az élet szavait” (T&Sz 84:85). Az örök élet szavait félretenni és kincsként őrizni többet jelent a pusztán tanulmányozásnál és memorizálásnál, csakúgy, ahogy a Krisztus szavain való lakmározás (lásd 2 Nefi 31:20; lásd még 2 Nefi 32:3) is többet jelent, mint egyszerűen kóstolgatni vagy falatozni. Ez a kifejezés számomra koncentrációt és munkát, kutatást és befogadást, elmélkedést és imádkozást, alkalmazást és tanulást, megbecsülést és értékelést, valamint örömet és élvezetet jelent.

Emlékezzetek, hogy Móziás fiai –

négy igazán figyelemre méltó misszionárius, akiket Ammonnak, Áronnak, Omnernek és Himninek hívtak – „megerősödtek az igazság ismeretében, mert jó felfogású emberek voltak és szorgalmasan kutatták a szentírásokat” (Alma 17:2).

E bátor misszionáriusok valóban félretették állandóan az örök élet szavait. Nem hanyagolták el vagy végeztek rutinszerűen az egyéni vagy társas szentírás-tanulmányozást. A lelki tudás és értelem mélyen átjárta a lelküket, a Szentlélek hatalma pedig megerősítette szívükben az evangélium tanainak és tantételeinek igaz voltát.

A Szabadító képviselőiként nektek és nekem állandó felelősségünk, hogy szorgalmasan dolgozzunk és elültessük szívünkbe és elménkbe a visszaállított evangélium tanait és tantételeit, különösen a Mormon könyvéből. Ha ezt tesszük, azt az áldást ígérjük nektek, hogy a Szentlélek minden dolgot az eszünkbe juttat (lásd János 14:26), és felhatalmaz bennünket, miközben tanítunk és bizonyosságot teszünk. A Lélek azonban csak akkor tud velünk és rajtunk keresztül dolgozni, ha adunk Neki valamit, amivel dolgozhat. Nem tud segíteni

emlékeznünk dolgokra, ha nem tanultunk semmit (lásd Alma 31:5).

A *Prédikáljátok evangéliumomat* misszionáriusok állandóan félreteszik az örök élet szavait, az ige hatására támaszkodnak, és bennük van az ige hatalma. Kérlek, mindig emlékezzetek Órá, mindig legyetek érdekesek arra, hogy Őt képviseljétek, továbbá tegyék félre az ígét, és támaszkodjatok annak hatására.

4. követelmény: a *Prédikáljátok evangéliumomat* misszionáriusok értik, hogy a Szentlélek a legjobb és a valódi tanító.

A Szentlélek az Istenség harmadik tagja, és Ő minden igazság tanúja, valamint a legjobb és a valódi tanító. A leckék, melyeket tanítunk, és a bizonyosságok, melyeket teszünk, arra készítik elő az érdeklődőt, hogy magától cselekedjen és tanuljon.

Misszionáriusokként az egyik legfontosabb szerepünk, hogy arra ösztönözzük az érdeklődőket, hogy gyakorolják az erkölcsi önrendelkezésüket, és a Szabadító tanításaival összhangban cselekedjenek. A lelki kötelezettségek vállalása és teljesítése – például az igazságról való tanúbizonyosságért történő imádkozás, a Mormon könyve tanulmányozása és az arról való imádkozás, az egyházi gyűléseken való részvétel és a parancsolatok betartása – megkövetelik az érdeklődőtől, hogy gyakorolja hitét, cselekedjen, és változzon.

Függetlenül attól, hogy milyen lelki ismeretesen szolgálunk, egyszerűen se ti, sem én nem kényszeríthetjük vagy erőltethetjük az igazságot az érdeklődők szívébe. Legnagyobb erőfeszítéseink is csupán a szívükhöz tudják eljuttatni az igazság üzenetét (lásd

2 Nefi 33:1). Az érdeklődőnek kell végül igazlelkűségben cselekednie, és ezáltal meghívnia az igazságot a saját szívébe. Az igazság őszinte keresői és az új megtértek csak így tudnak olyan lelki képességet kifejleszteni, hogy saját maguk meg tudják találni a válaszokat.

Mivel az a felelősségünk, hogy segítsünk az érdeklődőknek hit és a Szentlélek hatalma által tanulni, ez a munka sohasem rólam, és sohasem rólatok szól. Minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk azért, hogy eleget tegyünk misszionáriusi kötelességünknek, ugyanakkor „elálljunk az útból”, hogy a Szentlélek elvégezhesse szent feladatát és munkáját. Sőt, a Szabadító képviselőjeként minden olyan tettünk, amivel ti vagy én tudatosan és szándékosan magunkra irányítjuk a figyelmet – az átadott üzenetben, a használt módszerekben vagy személyes viselkedésünkben és megjelenésünkben –, a papi mesterkedés egy formája, amely akadályozza a Szentlélek tanításának hatékonyságát.

„[V]ajon az igazság Lelke által vagy valamely más módon prédikálja azt? És ha valamely más módon, az nem Istentől való” (T&Sz 50:17–18).

Kérlek, hogy mindig emlékezzetek Órá; legyetek érdekesek arra, hogy Őt képviseljétek; tegyék félre a szavait; és engedjétek, hogy a legjobb és valódi tanító, a Szentlélek, tanúságot tegyen minden igazságról.

5. követelmény: a *Prédikáljátok evangéliumomat* misszionáriusok értik, hogy a tanítás több, mint csupán átadni és elmondani valamit.

A Szabadító az Olajfák hegyén a következőket jelentette ki: „...ne aggodalmaskodjatok előre, hogy mit szóljatok, és ne gondolkodjatok, hanem a mi adatik néktek abban az órában, azt szóljátok; mert nem ti vagytok, a kik szólotok, hanem a Szent Lélek” (Márk 13:11).

Eme adományozási korszak korai időszakában a Szabadító ezeket az utasításokat adta a misszionáriusoknak:

„nyissátok ki a szájakat, és betöltetik” (T&Sz 33:8, 10), és „emeljétek fel hangokat ehhez a néphez; mondjátok el a gondolatokat, amelyeket a szívetekbe helyeztek, és nem szégyenültök meg az emberek előtt” (T&Sz 100:5–6).

Ezek a szentírások kihangsúlyozzák a legmegerőltetőbb és legszigorúbb módját annak, hogy miként prédikáljunk és segítsünk az érdeklődőknek megtanulni az igazságot. A *Prédikáljátok evangéliumomat* misszionáriusok tudják, hogy mi nem leckéket tanítunk; mi embereket tanítunk. Mi nem csupán betanult üzeneteket ismételgetünk és adunk elő evangéliumi témákban, hanem hívjuk az igazság keresőit, hogy tapasztaljanak meg egy hatalmas szívbéli változást. Értjük, hogy a beszéd önmagában nem tanítás.

Az Úr módján prédikálni az evangéliumot magában foglalja, hogy a beszéd előzményeként megfigyelünk, hallgatunk és próbálunk tisztán látni. E négy egymáshoz kapcsolódó folyamat sorrendje lényeges. Kérlek, jegyezzétek meg, hogy a tevékeny megfigyelés és hallgatás megelőzi a tisztánlátást, és hogy a megfigyelés, a hallgatás és a tisztánlátás megelőzi a beszédet. E minta követése képessé teszi a misszionáriusokat arra, hogy meg tudják határozni az érdeklődők szükségleteit, és azokra vonatkozóan tanítsanak.

Miközben megfigyelünk, hallgatunk és próbálunk tisztán látni, megadhat nekünk „az adott órában... az a rész, ami minden egyes embernek kimérendő” (T&Sz 84:85) – azon kihangsúlyozandó igazságok és válaszok, melyek kielégítik egy adott érdeklődő konkrét szükségleteit. Csak megfigyelés, hallgatás és tisztánlátás útján irányíthat bennünket a Lélek

abban, hogy azt mondjuk és tegyük, ami leginkább hasznára válik azoknak, akiket szolgálunk.

A megfigyelés elengedhetetlen a tisztánlátás ajándékának elnyeréséhez. A tisztánlátás azt jelenti, hogy lelki szemekkel nézünk és a szívünkkel érzünk – látjuk és érezzük egy elmélet hamiságát, egy másik ember jószágát, vagy a következő tantételt, amellyel segítünk egy érdeklődőnek. A tisztánlátás azt jelenti, hogy lelki fülekkel hallunk és a szívünkkel érzünk – halljuk és érezzük a ki nem mondott aggodalmat egy megjegyzésben vagy kérdésben, egy bizonyosság vagy tan igaz voltát, vagy azt a megerősítést és békét, amelyben a Szentlélek hatalma által lehet részünk.

A *Prédikáljátok evangéliumomat* misszionáriusok hit által cselekszenek, és a Lélek irányítja őket, amikor segítenek az érdeklődőknek megtanulni az igazságot. Kérlek, mindig emlékezzetek Órá; legyetek érdemesek arra, hogy Őt képviseljétek; tegyétek félre a szavait; engedjétek, hogy a Szentlélek tanúságot tegyen minden igazságról; továbbá figyeljétek, hallgassatok és lássatok tisztán, miközben bizonyosságot tesztek Jézus Krisztusról az igazság őszinte keresőinek.

KÉPESEK VAGYTOK RÁ!

Miközben olvassátok az üzenetemet, talán úgy véltétek, az összes többi fiatal meg tudja és meg fogja tenni, amit most leírtam. De azon tűnődtek, vajon ti meg tudjátok-e tenni. Kérlek, figyeljétek rám! Képesek vagytok rá!

Ha kívánhatnék valamit, azt kérném, hogy néhány pillanatot eltölthessek mindegyikötökkel kettesben. Kezet fognék veletek, a szemetekbe néznék, és ezt mondanám: „Képes vagy rá! Az Úr, akit képviselsz és szolgálsz, tudja, hogy képes vagy rá. Én is tudom, hogy képes vagy rá. Az Ő szolgáljaként megígérem, hogy Ő segíteni fog neked. Kérlek, soha ne feledd, hogy az Ő segítségével és erejével meg tudod csinálni!”

Szeretlek titeket, és imádkozom, hogy miközben arra törekedtek, hogy azzá váljatok, akivé válnotok kell, ismerjétek fel és hittel válaszoljatok az Úr hangjára és útmutatására. Akkor valóban erőteljes és hatékony képviselői lesztek az Úr Jézus Krisztusnak. ■

Részlet a Provói Misszionáriusképző Központban 2011. június 24-én tartott áhítatból.

JEGYZETEK

1. *Prédikáljátok evangéliumomat: Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2008). 1.
2. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 148.

Csak és MOSOLYOGJ, MONDJ NEMET!

Írta: Hazel Marie Tibule

Egyik nyáron gyakornokként dolgoztam egy szigeten Bicolban, a Fülöp-szigeteken. Csodálatos látványt nyújtott az óceán, és minden reggel elé nagy várakozással tekintettem.

Az estétől azonban rettegtem. Ekkor kezdtek a táborban lévők inni és bulizni. Gyakran kaptunk meghívást ezekre a partikra, melyeken a többi gyakornokkal együtt részt kellett vennem, hiszen az ellenkezője tiszteletlenségnek számított volna.

Az első összejövetel az új gyakornokok üdvözlő partija volt. Féltem, elmenni rá, mert szinte biztos voltam benne, hogy meg fognak kínálni alkohollal, és nem tudtam, hogyan utasítsam vissza. Felhívtam egy barátomat az otthoni egyházközségemben, aki ellátott néhány csodás tanáccsal, ami megerősítette az önbizalmamat.

A vendégség elején felszolgáltak italokat, de szerencsére nem volt kötelező vennünk belőle. Mivel a gyakornoktársaim elfogadták, hogy nem iszom, a továbbiakban már könnyű volt visszautasítanom az alkoholt – egészen addig az estéig, amikor az összejövetelen a vállalat elnöke maga is részt vett.

Egy üveg
lambanog
(helyi kó-
kuszbör)

volt a kezében. Nem sokkal az érkezése után láttam, hogy kitölti a bort, majd ezt mondja: „Meg kell tanulniuk, hogyan kell igazán inni!”, és ezzel átadta a poharat az egyik gyakornoknak. A lány azonnal kiitta.

A szívem hangosan kezdett kalapálni. Hamarosan rám kerül a sor. Halkan ezt suttogtam magamnak:

*Korábban már
visszautasítottam, amikor
itallal kínáltak, de most a
vállalat elnöke kínált meg
egy pohár borral.*

„Nem fogom meginni. Nem fogom meginni.” Ezután láttam, hogy az elnök úr felém nyújt egy pohár bort. Nem tudtam, mit tegyek. A gyakornoktársaim kíváncsian figyelték a reakciómat. Rámosolyogtam az elnök úrra, és alázatosan ezt mondtam: „Ne haragudjon, uram, de én nem iszom.”

Tudtam, hogy ez csalódást okozott neki. Megkérdezte, miért nem iszom, mire ezt válaszoltam: „Mormon vagyok.”

„Nem hallottam még erről a vallásról – mondta. – Úgy hangzik, mint valami étel.” Ezen mindenki jót nevetett.

Én is mosolyogtam, de nem a viccen, hanem mert tudtam, hogy helyesen cselekedtem.

Többé senki nem kínált meg alkohollal. A viccelődés azonban tovább folytatódott, még a saját barátaim is ugrattak. Egyikőjük még azt is mondta, hogy hazudok, és hogy elképzelhetetlen, hogy az egyház tagjai sohasem isznak. Ekkor éreztem csak, milyen nyomás nehezedik néha az egyház tagjaira.

A szigeten szerzett tapasztalatokból sok leckét tanultam – nem csak egyetemet, hanem lelkit is. Megtanultam, hogy bár a gúnyolódás talán sohasem szűnik meg, az Úr Lelke mindig irányítani fog, hogy a helyeset tedd. ■

*A szerző a Fülöp-szigeteken,
Metro Manilában él.*

Írta:
Adrián Ochoa elder
a Hetvenektől

Szeretnéd jobban és magabiztosabbnak érezni magadat mind fizikailag, mind pedig érzelmileg? A rendszeres testmozgás segíteni fog.

LÉGY ERŐS, LÉGY EGÉSZSÉGES, LÉGY OKOS!

Nemrég érdekes elméletet olvastam a testmozgásról. Azt olvastam, hogy ha korán reggel felkelsz, felöltözől szabadidő-ruhába, és ezt gondolod magadban: „Ezt fogom viselni, kimegyek sétálni, és ha jól érzem magam, elkezdek kocogni”, akkor nagy valószínűséggel észre sem veszed, de egy jót fogsz edzeni. Egy ehhez hasonló egyszerű terv segíthet jó testedzési szokásokat kialakítanod és vigyáznod a testedre. Sok ember számára a kezdet és a kitartás a legnehezebb rész. Ha észben tartod, hogy a testmozgás nem csak a testedet, hanem az eszedet és az értelmeket is megáldja, az segíteni fog kialakítani benned a vágyat, hogy fizikailag fittebb legyél. Ha rendszeresen mozgatsz, tele leszel energiával, és erős, magabiztos, éber és nyugodt leszel.

Eszembe jut egy történet egy madárról, amely elkezdte elcserélni a tollait gilisztákért. Könnyű volt így élelemhez jutnia, és a madár úgy gondolta, bőségesen van tolla. A tollak elcserélése során a madár nagyon élvezte, hogy többé nem kell korán felkelnie gilisztákra vadászni. Egész nap a fészkeben ücsöröghetett, és egyetlen izmát sem kellett megmozdítania.

Végül azonban a madár túlságosan hozzászokott ehhez, és rájött, hogy már nem tud repülni, mert elvesztette az összes létfontosságú tollát.

Ez bárkivel megtörténhet, aki a rossz szokások, a lustaság vagy a függőséget okozó szerek használatának csapdájába esik. *A fiatalság erősségéért* füzetben azt olvassuk, hogy ezek a dolgok „árt[anak] a fizikai, szellemi, érzelmi és lelki jólétnek. Tönkretesz[ik] a családdal és barátaiddal való kapcsolatodat, továbbá csorbít[ják] az önértékelésedet. Korlátozz[ák] az önálló döntéshozatalra való képességedet.”¹ A mozgás és az egészséges táplálkozás segítenek elkerülnünk ezeket a rossz szokásokat. Ha a madár nem hagyta volna abba a repülést és a vadászatot, akkor sohasem veszítette volna el a tollait. Hasonlóképpen, ha mi is „csapkodunk a szárnyainkkal” és rendszeresen mozgunk, akkor kifejlesztjük azt a képességet, hogy megelőzzük a számunkra káros és rossz hajlamokat.

Ahogy néhányan fizikai betegségekkel küzdenek, úgy másoknak az érzelmi egészség megőrzése jelent kihívást. Az élet néha nehéz, és érezhetünk aggodalmat, lehetünk leverték, és

szenvedhetünk önbizalomhiánytól. De ne feledd, hogy mind a fizikai, mind az érzelmi egészség esetében az edzés és a kemény munka segítenek megőriznünk a pozitív szemléletet. Ha vigyázol a testedre, az megáldja az elmédet is, továbbá segít emlékezetedben tartanod, hogy Isten gyermeke vagy, és magabiztos és boldog lehetsz. Az érzelmi, testi és lelki oldalaink mind kapcsolódnak egymáshoz. *A fiatalság erősségéért* ezt tanítja: „Az érzelmi egészséged is fontos, amely kihathat a lelki és fizikai jólétedre is. A csalódás és az időnkénti bánat része e halandó életnek. Ha azonban hosszabb ideje küzdesz a bánat, reménytelenség, nyugtalanság vagy levertség érzésével, beszélj a szüleiddel és a püspököddel, és kérj segítséget!”²

Miért vannak körülöttünk olyanok, akik látszólag sokkal energikusabbak és vidámabbak? Az egyik fő oka ennek a szokások. Ha lelki szemmel nézzük a testünket, és megértjük, hogy az „templom, Isten ajándéka”, akkor szeretni fogjuk és szentként tartjuk.³

Számomra a *szent* azt jelenti, hogy tiszta, jól táplált és erős. Mennyei Atyánk többek között azzal segít szentként tartanunk a testünket, hogy megadta nekünk a Bölcsesség szavát.

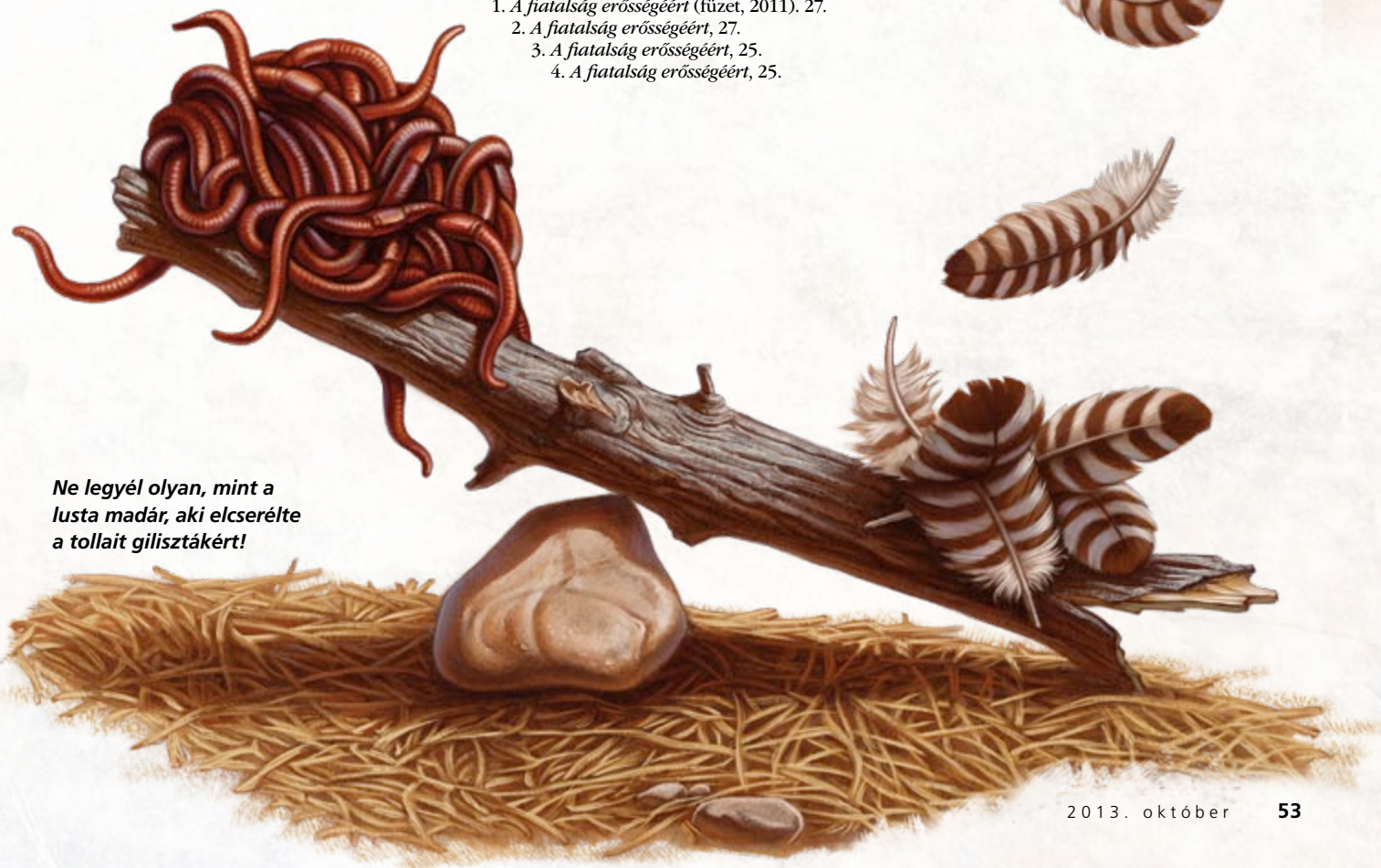
A fiatalság erősségeért így magyarázza: „Amikor engedelmeskedsz [a Bölcsesség szavának], nem lesz káros szenvedélyed, és uralkodni tudsz az életed felett. Egészséges testtel és fogékony elmével leszel megáldva, és élvezheted a Szentlélek irányítását. Felkészült leszel az Úr szolgálatára. Soha ne engedd Sántának vagy másoknak, hogy elültessék benned azt a gondolatot, miszerint a Bölcsesség szavának megszegése boldogabbá, népszerűbbé vagy vonzóbbá tesz.”⁴ Miközben követed a Bölcsesség szavát, ne feledd, hogy ekkor nemcsak a testedre, hanem az elmédre is vigyázol, és hogy ennek köszönhetően „bölcsességre és a tudás nagyszerű kincseire talál[hatsz] rá” (T&S 89:19).

Ne legyél madár, aki lustaságból elcseréli a tollait, hanem húzd fel az edzőcipődet, és légy aktív! Mozogj rendszeresen! Kezdd el űzni a kedvenc sportodat, vagy barátkozz olyanokkal, akikkel együtt futhatsz vagy végezhetsz bármilyen más szabadidős tevékenységet. Amikor fizikai dolgokat végzel, akkor nem csupán a testedet, hanem az elmédet is edzed. A testmozgás az érzelmi egészséget is megerősíti. Ne feledd, hogy nem az a legfontosabb, milyen gyors vagy ügyes vagy – az a lényeg, hogy mennyire vagy kitartó. Ha rendszeresen mozogsz, nem csupán boldogabb leszel, hanem erősebb, egészségesebb és okosabb is. ■

JEGYZETEK

1. *A fiatalság erősségeért* (füzet, 2011). 27.
2. *A fiatalság erősségeért*, 27.
3. *A fiatalság erősségeért*, 25.
4. *A fiatalság erősségeért*, 25.

Ne legyél olyan, mint a lusta madár, aki elcserélte a tollait gilisztákért!

JÁRJ AZ Ő nyomdokaiban!

Olyanná válni, mint a Szabadító,
fokozatos, élethossziglan tartó folyamat.
Kezdheted azzal, hogy apró lépéseket
teszel minden egyes nap.

Írta: **Melissa Zenteno**

Egyházi folyóiratok

A szentírások arra buzdítanak minket, hogy váljunk olyanná, mint a Szabadító, és úgy járjunk, mint Ő (lásd 1 János 2:6). Ám az első lépés megtétele nehéz lehet – különösen, amikor nem tudod, hogyan kezdj hozzá.

Segítségére lehet a *Prédikáljátok evangéliumomat: Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* című könyv. Talán azt gondold, hogy ez csupán teljes idejű misszionáriusoknak szóló kézikönyv, valójában azonban a könyv egy nagyszerű eszköz, amely segíthet elindulnod azon célod felé, hogy olyanná válj, mint a Szabadító. A 6. fejezetet azért írták, hogy segítsen megértened és elsajátítanod kilenc konkrét, krisztusi tulajdonságot.

Az alábbiakban javaslatokat találsz arra, hogy miként használd a *Prédikáljátok evangéliumomat!* című könyvet és a szentírásokat, miközben krisztusi tulajdonságok kifejtésére törekszel:

- Először is keresd meg a Tulajdonságfejlesztő gyakorlatok című részt a *Prédikáljátok evangéliumomat!* 6. fejezetében (126. oldal). Ez a tevékenység segíthet

VASÁRNAPI LECKÉK

Az e havi téma:
Krisztusibbá válni

VEGYÉL RÉSZT A BESZÉLGETÉSBEN!

Októberben arról fogsz tanulni, hogyan válj krisztusivá (amennyiben az egyházközséged vagy a gyülekezeted rendelkezik az új leckékkel a saját nyelveden). Miután elolvastad ezt a cikket, imádságos lélekkel válassz egy tulajdonságot, melyen ezen a héten vagy ebben a hónapban dolgozni fogsz. Kitűzhetsz valamilyen célt, és értékelheted a fejlődésedet. Például jószívűbb, engedelmesebb vagy türelmesebb voltál? Hogyan segített a nehézségek leküzdésében az a célod, hogy krisztusibbá válj? Élményeidet megoszthatod más fiatalokkal vagy a családdal.

meghatároznod, mely tulajdonságok jelenleg a lelki erősségeid, és melyeken kell még dolgoznod.

- Miután befejeztél a tevékenységet, imádságos lélekkel válassz egy olyan tulajdonságot, amelyre koncentrálni fogsz. A 6. fejezetben elolvashatod az adott tulajdonságról szóló szakaszt.
- Tűzz ki konkrét, mérhető célokat, amelyek segítenek kifejleszteni ezt a tulajdonságot. Határozd meg, mennyi ideig dolgozol ezen a célon. Ezután értékeld a fejlődésedet. Például, ha próbálsz jószívűbb lenni, kitűzheted célul, hogy pozitív dolgokat mondasz majd a testvéredről naponta háromszor, egy héten keresztül. A hét végén pedig kiértékeled, hogyan teljesítettél, és alakíthatsz a módszereden, hogy még jobban tudj fejlődni.
- A *Prédikáljatók evangéliumomat!* szentírásokat is felsorol minden tulajdonsághoz, melyeket tanulmányozhatsz. Imádságos lélekkel tanulmányozhatod a felsorolt szentírásokat, és leírhatod az olvasás

során szerzett benyomásaidat.

- Kérd Mennyei Atyádat, hogy segítsen a krisztusi jellem kialakításában. Kérj konkrét segítséget! Például: „Kérlek, adj erőt, hogy le tudjam győzni a haragot, amikor a testvéreim elveszik azt, ami az enyém.” Minél konkrétabbak az imáid, annál könnyebb lesz felismerned az Úr válaszait.

Olyanná válni, mint a Szabadítónk, Jézus Krisztus, fokozatos és élethossziglan tartó folyamat. Néha nehezebbnek tűnik, mint az emelt szintű fizika. De ne ess kétségbe! Az Úr ezt ígérte nekünk: „...aki világosságot fogad be, és megmarad Istenben, még több világosságot kap; és ez a világosság mind fényesebbé és fényesebbé válik, a tökéletes napig” (T&Sz 50:24). Miközben elnyerjük, tanulmányozzuk és alkalmazzuk a világosságot és az igazságot, és továbbra is Istent követjük mindennap, biztosak lehetünk benne, hogy mindinkább olyanná válunk, mint a Szabadító, Jézus Krisztus. ■

MINDENNAPI FELADATOK

Az apró, mindennapi cselekedetek lépések az ösvényen, melyen haladva hasonlóvá válunk a Szabadítónkhoz. Fontold meg az alábbi tevékenységek elvégzését, melyek segíthetnek neked a krisztusi tulajdonságok kialakításában:

- Olvasd el az általad fejleszteni kívánt tulajdonsághoz tartozó szentírásokat a Kalauz a szentírásokhoz című segédanyagból.
- Naponta imádkozz vágyért a változásra, és erőért a fejlődéshez.
- Vezess naplót, melyben leírod, hogyan fejlődsz.
- Beszélj a szüleiddel. Mondd el nekik, milyen célokat tűztél ki, hogy ezáltal segíthessenek elérned azokat.

„Mit mondjak azoknak a nem egyháztagnak, akik megkérdezik, hogy néhány egyháztag miért nem él a normáink szerint?”

Csodálatos lenne, ha minden egyháztag teljes mértékben az evangélium szerint élne. Nem csupán több áldásban lenne részük az életükben, hanem nagyszerű példákka is válnának a körülöttük lévők számára. De halandók vagyunk, és bizonyos mértékben mindannyiunknak vannak hiányosságai. A fő oka annak, hogy néhányan teljesebb mértékben élnek az evangélium szerint, mint mások az, hogy mindannyian más-más pontján állunk a megtérésnek, és különböző erősségű bizonyossággal rendelkezünk. Mindannyiunknak különböző megpróbáltatásai, különböző forrásai vannak, és más-más emberek tudnak nekünk segítséget nyújtani.

A nem egyháztagnak talán nem értik az olyan kifejezéseket, hogy „megtérés” és „bizonyosság”, de azt érteni fogják, hogy mindenki saját maga dönthet arról, hogy miként él. Elmagyarázhatod, hogy Mennyei Atyánk akarta ezt így. Önrendelkezést adott nekünk, hogy a helyes választása által lelkileg fejlődhessünk. Mennyei Atyánk azonban azt is tudta, hogy mindenki – Jézus Krisztust kivéve – hibákat fog elkövetni, ezért biztosított számunkra egy Szabadítót. Az engesztelésnek köszönhetően megbánhatjuk a bűneinket, bűnbocsánatot nyerhetünk, tanulhatunk a hibáinkból, és előrehaladhatunk az életünkben.

Azt is elmagyarázhatod, hogy mi nem ítélkezünk azok felett, akik nem követik az egyház normáit. Sőt, megpróbálunk segíteni nekik, türelmesnek lenni velünk, és megpróbáljuk megérteni őket. Habár nem tekintünk elnézéssel a bűnre, nem kárhozzátjuk a bűnöst (lásd János 8:11). A bűnbánat lehetősége mindannyiunk számára adott.

Kutasd a szentírásokat!

A szentírásokban választ találunk erre a kérdésre. Amikor az emberek nem tartják be a parancsolatokat, nem szabad ítélkeznünk (lásd Máté

7:1). A Rómabeliek 3:23-ban ezt olvashatjuk: „Mert mindnyájan vétkeztek, és [híján vannak Isten dicsőségének].” Ettől függetlenül igaz, hogy az egyház tagjainak meg kellene próbálniuk engedelmesnek lenni.

Madison M., 13 éves, USA, Texas

Taníts az engesztelésről!

Amikor az emberek ilyeneket mondanak, nem keresek hibát azokban az egyháztagnakban, akik nem követik a szabályokat, hanem

inkább arra használom ezt a lehetőséget, hogy az engesztelésről tanítsak. Elmondom nekik, hogy attól, hogy mormonok vagyunk, nem vagyunk tökéletesek, és hogy azért adatott az engesztelés, hogy megbánhassuk a bűneinket és kijavíthassuk a hibáinkat. Ez általában további kérdésekhez vezet.

Jayde H., 16 éves, USA, Oregon

Az egyház arra tanít, hogy jót tegyünk

Mint mindenki más, az egyház tagjai is kihívásokkal és kísértésekkel néznek szembe. Mindannyiunknak vannak gyengeségei, de ez nem

jelenti azt, hogy az egyház nem igaz. Ez Jézus Krisztus Egyháza, amely segít az embereknek megismerni az igaz

evangéliumot és elnyerni a felmagasztosulást. A természetes ember az, aki nem engedelmeskedik a parancsolatoknak (lásd Móziás 3:19), és ez nem az egyház hibája. Az egyház azt tanítja, hogy tegyünk jót. De mindannyiunknak van választása.

Lavinia S., 19 éves, Fülöp-szigetek, Bulacan

A normák a boldogságunkért vannak

Ez a kérdés nagyon aktuális számomra, mert ismerek néhány embert, aki olyan döntéseket hozott, melyek hatására eltávolodott az egyháztól. Az Úr a mi boldogságunk érdekében ad számunkra parancsolatokat, és hogy „véghez[vigye] az ember halhatatlanságát és örök életét” (Mózes 1:39). Az Úr azt szeretné, hogy visszatérjünk Őhozzá; mindazonáltal azt akarja, hogy saját döntéseket hozzunk. Ezért van, hogy néhányan nem élnek a normáink szerint. Nekem személy szerint segítenek a normák, mert tudom, hogy Mennyei Atyám azért adta őket, hogy visszatérhessek Hozzá, Ővele élhessek, és boldog legyek. A normák az Ő irántam érzett szeretetének bizonyítékai.

Morgane D., 18 éves, Franciaország, Languedoc-Roussillon

Légy példa!

Az egyház nélkülözhetetlen ahhoz, hogy segítsen betartanunk Mennyei Atyánk parancsolatait, és újra Ővele élünk. De csupán az, hogy valaki az egyházhoz tartozik,

még nem jelenti, hogy az illető mindig jó ember lesz. Nézd meg, milyen világban élünk! Tele van gonoszsággal és utálattal annak ellenére, hogy olyan emberek élnek benne, akik a halandóság előtti életben úgy döntöttek, Jézus Krisztust fogják követni. Szerintem a legjobb, amit tehetünk, hogy példát mutatunk a barátaink számára.

Kaden S., 15 éves, USA, Utah

Élj a normáink szerint!

Csakúgy, mint minden más szervezetben vagy egyházban, vannak néhányan, akik elkötelezettebbek, és vannak, akik kevésbé azok.

Nekünk a tőlünk telhető legjobban kell a normáink szerint élni, és reménykednünk és imádkoznunk kell azért, hogy mások is ezt tegyék.

Maren S., 16 éves, USA, Arizona

Imádkozz értük, és látogasd meg őket!

Azok az egyháztagok, akik nem élnek a normáink szerint, talán nem rendelkeznek Jézus Krisztus központi bizonyossággal. Imádkoznunk

OLYANNAK LÁSSUNK MÁSOKAT, AMILYENÉKKÉ VÁLHATNAK!

„[A] mi feladatunk, hogy ne olyan

lássuk az egyéneket, amilyenek, hanem amilyenekké válhatnak. Szeretném, ha így gondolnátok rájuk.”

Thomas S. Monson elnök: Olyannak lássunk másokat, amilyenekké válhatnak! Liahóna, 2012. nov. 70.

kell értük, hogy törekedjenek a Lélek útmutatására, és hogy saját bizonyosságot tudjanak nyerni. Meg kell látogatnunk ezeket az embereket, és segítenünk kell nekik Krisztushoz járni.

Andrea C., 13 éves, Peru, Lima

KÖVETKEZŐ KÉRDÉS

„Próbálom kordában tartani a gondolataimat, de olyan sok a kísértés. Hogyan tarthatnám tisztábban a gondolataimat?”

Válaszaitokat, illetve egy rólatok készült nagy felbontású fényképet – amennyiben szeretnétek közzétenni –, november 15-ig küldhetitek el a liahona@ldschurch.org e-mail címre vagy a 3. oldalon feltüntetett postai címre.

Az e-mail üzenetekben vagy levelekben, kérjük, mellékeljétek az alábbi információkat és engedélyt: (1) teljes nevetek, (2) születési dátumotok, (3) egyházközségetek vagy gyülekezetetek neve, (4) cöveketek vagy kerületetek neve, (5) írásos engedélyetek, illetve ha 18 éven aluliak vagytok, akkor születek írásos engedélye (ez lehet e-mail is), mely szerint közzétehetjük a válaszokat, illetve a fényképeket.

Írta: C. Scott
Grow elder
a Hetvenektől

*A bűnbánatodon történő
átsegítés különleges része
a püspök elhívásának.
A lelkiismereted majd jelzi,
mikor kell beszélned vele.*

Talán eltűnődsz, vajon miért tanítják, hogy valld be a püspöködnök vagy a gyülekezeti elnöködnök, ha súlyos bűnt követtél el. Ezt gondolhatod: „Hát nem személyes dolog a bűnbánat, ami csak rám és az Úrra tartozik? Már abbahagytam a helytelen viselkedést, és megvallottam azt Istennek. Miért kellene beszélnem a püspökömmel is?”

Miért a püspökkel és nem valaki mással?

Sok fiatal könnyebben bevallja a hibáit a szüleinek vagy az ifjúsági vezetőinek. Habár a szüleid és a vezetőid megadhatják neked a szükséges támogatást, és elláthatnak tanácsokkal, az Úr kijelentette, hogy a püspök az általános bíró Izráelben (lásd T&Sz 107:72, 74). Az ő felelőssége, hogy meghatározza az egyházközsége tagjainak érdemeségét. Elrendelés és igazlelkű élet által a püspök jogosult a Szentlélek kinyilatkoztatására egyházközsége tagjaira vonatkozóan, beleértve téged is.

A püspök oly módon segíthet át a bűnbánat folyamatán, ahogyan a szüleid vagy más vezetőid nem tudnának. Ha nagyon komoly bűnről van szó, eldöntheti, hogy az egyházi kiváltságaidat korlátozzák-e. Például a bűnbánat

MIÉRT ÉS MIT KELL BEVALLANOM A PÜSPÖKÖMNEK?

folyamata részeként arra kérhet, hogy egy ideig ne vegyél az úrvacsorából vagy ne gyakorold a papságodat. Együtt fog dolgozni veled, és ő fogja meghatározni, mikor vagy újra érdemes e szent tevékenységekre.

A püspök tanácsot ad neked arra vonatkozóan, hogy mit tegyél azon képességed megerősítéséért, hogy ellen tudj állni a kísértéseknek. Arra buzdíthat, hogy tanulmányozz egy bizonyos tanbéli témakört, például a bűnbánatot, majd pedig oszd meg vele, amit tanultál. Megkérhet, hogy hetente találkozz vele, és mondd el,

mennyire sikerül távol tartanod magad a kísértéseket hordozó helyzetektől.

Mikor kell beszélnem vele?

Talán ezt gondold: „Ez mind jól hangzik, de honnan tudom, hogy annyira súlyos bűnt követtem-e el, hogy beszélnem kell a püspökömmel?” A rövid válasz ez: „A lelkiismereted jelezni fogja.” Ha beléd hasít a lelkiismeret, cselekedj azonnal (lásd Alma 34:31–34).

Benjámin király a következőket tanította a bűnbánatról: „[N]em tudom nektek mindazon dolgokat

elmondani, mely által bűnt követhettek el; mert különféle utak és módok vannak, méghozzá olyan sok, hogy nem tudom őket megszámlálni” (Móziás 4:29). Tehát ahelyett hogy részletes listát adnék arról, hogy mit kell bevallani a püspöknek, hadd osszak meg néhány tantételt, amely segít meghozni ezt a döntést.

Mit kell bevallanom?

Tudom, hogy megpróbáltál engedelmes lenni, de lehet, hogy elkövettél néhány hibát – talán súlyos hibákat is. A legtöbb hibámat meg lehet oldani személyes imán és őszinte bűnbánaton keresztül. Néhány hibát azonban, különösen az erkölcstelenséggel kapcsolatosakat, be kell vallani a püspöknek, mielőtt elnyerheted az Úr megbocsátását.

Amikor az elkövetett hibáidra gondolsz, talán bűnösnek, nyugtalanak, boldogtalanak vagy akár nyomorultul is érezheted magad. Ha bármelyiket megtapasztalod ezen érzések közül, akkor valószínűleg beszélned kell a püspököddel azokról a hibákról.

Ne próbáld mentegetni magad, vagy megmagyarázni, miért nem kell ezt tenned. Talán így gondolkodsz: „Túlságosan kínos lenne elmondani a püspökömnek, amit tettem. Jobb embernek gondol ennél. Meg fog döbbsenni azon, amit tettem. Nem fog kedvelni többé.”

Megígérem neked, hogy nem fog elítélni téged. Az Úr szolgálaként

kedves és megértő lesz, miközben végighallgat. Ezután pedig át fog segíteni téged a bűnbánat folyamatán. Ő az Úr kegyelmének hírnöke, és segíteni fog megtisztulnod Jézus Krisztus engesztelése által.

Az Úr azt mondta: „Íme, aki megbánta bűneit, annak megbocsátatik, és én, az Úr, nem emlékszem azokra többé.

Erről tudhatjátok, hogy valaki megbánta-e bűneit – íme, beismeri és elhagyja azokat” (T&Sz 58:42–43).

Amikor bevallod és elhagyod a bűneidet, az Úr megbocsájt neked. Nem kell elszámolnod azokkal Őelőtte, amikor eljön az ítélet ideje.

Mi történik, ha nem vallom be a bűneimet?

Néha előfordul, hogy valaki elhagyja a rossz cselekedeteket, de nem vallja be azokat a püspökének, amikor kellene. Ennek az a következménye, hogy az illető tovább cipeli a bűn terhét egyedül ahelyett, hogy engedné, hogy a Szabadító levegye róla ezt a terhet.

Hadd mondjak egy példát. Néhány évvel ezelőtt egy este felnőttel készítettem interjút a templomi ajánlásuk megújítása céljából. Egy középkorú nő is eljött, hogy interjút készítssek vele. A templomban kötött házasságot, és egész életében tevékeny volt az egyházban.

Mély szomorúságot éreztem a lelkében. Az interjú során azt a lelki sugalmazást éreztem, hogy tegyem

fel neki a következő kérdést: „Kedves nőtestvér! Az a benyomásom, hogy tizenéves korodban súlyos hibát követtél el, melyet nem vallottál be a papsági vezetődnél. Hajlandó lennél nekem beszélni róla?”

A nőtestvér azonnal sírva fakadt. Elmondta, hogy valóban így van, de mindig túl kínosnak érezte, hogy bevallja a püspökének. Miközben bevallotta, mit tett, elegendő részletet osztott meg velem ahhoz, hogy meg tudjam határozni az érdemességét.

A bűnbánat folyamatának eleje helyett annak végén vallotta be bűnét a papsági vezetőjének. Szükségtelenül cipelte a bűn terhét és bánatát több mint 30 éven át.

Mivel megtette a bűnbánat utolsó lépését, bűne eltöröltetett. Időnként láttam még őt az után az esti interjú után. Az arca ragyogott, és boldog volt.

Szeretném, ha tudnád, hogy nem emlékszem a nevére. Az Úr ki tudja törölni az ilyen információkat a püspökök emlékezetéből. Arra azonban emlékszem, hogy mivel bevallotta bűnét a papsági vezetőjének, egy középkorú nő megszabadult a bűntudattól, mely oly sok éven át gyötörte.

Kérlek, te ne kövesd el ezt a hibát! Ha bűntudatot érzel, de nem vagy biztos benne, hogy be kell-e vallanod a hibádat a püspöködnél, akkor menj, és találkozz vele. Engedd, hogy segítsen! Ne kockáztasd, hogy szükségtelen terhet cipelj az életedben, ami csak nyomorúságos érzésekkel tölt el.

Ha bevallod a püspöködnék és bűnbánatot tartasz, az Úr leveszi e terhet a lelkedről (lásd Ésaías 1:18).

Miért kell bűnbánatot tartanom?

Jézus Krisztus az Ő engesztelő áldozatával fizetett az egész emberiség bűnéért. Arra buzdít téged, hogy tarts bűnbánatot, és kerüld el a bűnnel járó bánatot és szenvedést. „[T] arts bűnbánatot, különben... szenvedéseid keservesek lesznek – hogy milyen keservesek, azt nem tudod, hogy milyen áthatóak, azt nem tudod, igen, hogy milyen nehezen elviselhetők, azt nem tudod!

Mert íme, én, Isten, mindenkiért elszenvedtem ezeket a dolgokat, hogy ha bűnbánatot tartanak, akkor ne szenvedjenek;

De ha nem hajlandók bűnbánatot tartani, akkor úgy kell szenvedniük, ahogyan nekem...

Ezért ismét megparancsolom neked, hogy tarts bűnbánatot...; és valld

meg bűneidet, különben elszenveded ezeket a büntetéseket, amelyekről szóltam” (T&Sz 19:15–17, 20).

Bizonyágomat teszem, hogy a szenvedése által Jézus Krisztus már megfizette a bűneid árát. Ha bűnbánatot tartasz, megbocsájtást nyerhetsz. Ne próbáld meg megfizetni a saját bűneid árát. Semennyi szenvedés sem válthat meg; csak az engesztelés által kaphatsz bűnbocsánatot.

Gyakorolj hitet Jézus Krisztusban és az Ő engesztelésében. Jézus Krisztus nevében tanúságomat teszem, hogy bűnbánat által – amelybe beletartozik, hogy megvalld a bűneidet a püspöködnék, ha szükséges – újra tiszta leszel. Továbbá a Szabadító kegyelme – az Ő képessé tévő hatalma – által megerősödhet azon képességed, hogy a jövőben ellenállj a kísértéseknek. Így pedig lelki nyugalomra és boldogságra teszel szert ebben az életben, és örök életet örökölsz az elkövetkezendő világban. ■

A MI NAGY GYÓGYÍTÓNK

„A Szabadítót gyakran nevezzük a Nagy Gyógyítónak...

Lelkünknek az a büntudat, ami testünknek a fájdalom: figyelmeztetés a veszélyre és óvintézkedés a további károsodás megelőzésére. A Szabadító engeszteléséből árad az az enyhülést nyújtó balzsam, amely begyógyítja lelki sebeinket és eltörli büntudatunkat. Ezt a balzsamot azonban egyedül az Úr Jézus Krisztusba vetett hit, a bűnbánat, és a következetes engedelmesség tanítételei által lehetséges alkalmazni. Az őszinte bűnbánat gyümölcsei a nyugodt lelkiismeret, a vigasztalás, valamint a lelki gyógyulás és megújulás.

Püspökötök vagy gyülekezeti elnökök a lelki gyógyító segédje, akinek felhatalmazása van arra, hogy segítsen nektek bűnbánatot tartani és meggyógyulni.”

David A. Bednar elder a Tizenkét Apostol Kvórumából: Hiszünk abban, hogy erkölcsösnek kell lennünk. *Liahóna*, 2013. máj. 44.

Írta: O. Vincent Haleck elder
a Hetvenektől

A Szabadító beinvitálása

„Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz” (Jelenések 3:20).

A mikor kisfiú voltam, karácsony idején az édesanyám kitett egy képet, melyen a Szabadító egy ajtón kopogtat. Akkor még nem voltunk az egyház tagjai, én pedig mindig megkérdeztem: „Miért kopogtat Jézus az ajtón? Ki van az ajtó mögött?”

Néhány évvel később felfedeztem, hogy nincs kilincs annak az ajtónak a külső felén, melyen a Szabadító kopogtat. A házban lévő személynek kellett kinyitnia az ajtót. Most már tudom, ki van az ajtó mögött. Mi vagyunk! A Szabadító kopogtat, nekünk pedig ki kell nyitnunk az ajtót és be kell invitálnunk Őt az életünkbe.

Tizenéves koromban elhatároztam, hogy beinvitálom a Szabadítót az életembe azáltal, hogy megkeresztelkedem és az egyház tagjává válok.

A barátaim jó példát mutattak nekem. Csakúgy, mint a nagymamám, aki templomszolga volt a Kaliforniai Los Angeles templomban. Reggelente hajnali 4 órakor lépett ki a házból, hogy az Urat szolgálja a templomban.

Két évvel azután, hogy megkeresztelkedtem, eldöntöttem, hogy teljes idejű misszionáriusként szeretném szolgálni az Urat. A missziómon sok embernek segítettem a Szabadítóról tanulni, hogy meg tudják hívni Őt az életükbe.

Később misszióelnökként szolgáltam Szamoán. Mindig megkérdeztem az új misszionáriusoktól, hogy mikor döntöttek el, hogy missziót fognak szolgálni. Sokan mondták, hogy már az Elemiben meghozták ezt a döntést!

Az Elemi segíteni fog felkészülnöd a misszionáriusi szolgálatra. Tanulj annyit, amennyit csak tudsz! Tűzd ki célul, hogy missziót fogsz szolgálni! És akkor te is tudsz majd segíteni az embereknek beinvitálni a Szabadítót az életükbe. A misszionáriusi munka meg fogja változtatni az életedet – az enyémet is megváltoztatta. ■

Teljesen új

Az úrvacsora kiosztása nagy felelősség. Mi lesz, ha elrontja?

Írta: Jane McBride Choate

Igaz történet alapján

„És emellett mindazok, akik befogadják ezt a papságot, engem fogadnak be, mondja az Úr” (T&Sz 84:35).

Benji a tükör előtt állt és a nyakkendőjét igazgatta. A fehér ing és a sötétkék nadrág tökéletesen passzolt rá. Szépen megfésülködött. Határozottan készen állt rá, hogy diakónussá rendeljék. Akkor vajon miért volt olyan ideges?

Benji felkapta a szentírásait, és kilépett a szobából. Megpróbált nem arra gondolni, mennyire más lesz minden ma, istentiszteleten. És ott volt még az új papsági kötelessége is, ami azonnal aggodalommal töltötte el, valahányszor eszébe jutott: az úrvacsora kiosztása. Mi lesz, ha már első alkalommal elrontja a jövő héten? Próbált erről is megfeledezni, amikor kilépett a házból.

Az úrvacsorai gyűlés ugyanúgy zajlott, mint máskor. Utána azonban Benji belépett Salazar püspök irodájába. Ez határozottan eltért a korábbiaktól. Ilyenkor rendszerint az Elemiben volt, és éppen a nyitógyakorlatokat tartották.

diakónus

„Ha ti, diakónusok kvóruma elnökei, felmagasztaljátok az elhívásokat, akkor már most eszközök lesztek Isten kezében, hiszen a fiúban lévő papság legalább olyan erőteljes, mint a férfiban lévő papság, ha igazlelkűen gyakorolják.”

Tad R. Callister elder a Hetvenektől: A papság hatalma a fiúban. *Liahóna*, 2013. máj. 54.

Benji leült, mire Apa, a püspök, a Fiala Férfiak elnöke és a püspök tanácsosai a fejére helyezték a kezüket. Apa átadta neki az ároni papságot. Az áldás alatt Benji idegessége elmúlt. Nyugalmat és boldogságot érzett.

Benji felállt, és kezét rázott mindenkivel. Ezután megölelte az édesanyját és a fivérét, Jay-t, valamint a kishúgát, Mirasolt.

Ezt követően bement Vasárnapi Iskolára. Habár az új órák különböztek az Elemitől, ismerősnek tunktek. A lecke témája az ima volt. Korábban már sokat hallott az imáról az Elemiben. Benji megkönnyebbülten felsóhajtott. Talán mégsem lesz olyan nehéz diakónusnak lenni.

„Nagyon jó lesz – mondta Jay Benjinek istentisztelet után. – Én fogom megáldani az úrvacsorát, te pedig kiosztod.”

Az idegesség azonnal visszatért. „Igen, nagyszerű lesz” – mondta hal- kan. Az úrvacsora kiosztása aggasztotta Benjit a legjobban!

Aznapi este Benji a kanapén olvasva találta Apát. „Mi lesz, ha kihagyok valakit, és nem tud venni az úrvacsorából? – kérdezte. – Mi lesz, ha elesek?” Lelki szemeivel tisztán látta, ahogy a tálca a földre esik és szanaszét repülnek a poharak.

Apu Benji vállára tette a kezét. „Pontosan emlékszem arra, amikor először osztottam az úrvacsorát. Valószínűleg idegesebb voltam, mint te most.”

Benji meglepődve pislogott. „Te? Te semmitől sem félsz!”

Apu felnevetett. „Sokszor félttem már. Tudod mi segített legyőzőnöm az idegességet?”

Benji elgondolkodott egy pillanatra. „Az ima?”

Apu elmosolyodott. „Úgy van. Az ima. És az édesapám adott nekem egy áldást. Szeretnéd, ha én is adnék neked egyet?”

Benji azonnal rábólintott. „Igen! Nagyon szeretném.”

A család összegyűlt a nappaliban, Apu pedig Benji fejére helyezte a kezét. Miközben Apu beszélt, Benji

érezte, hogy könnyek szöknek a szemébe. „Ne feledd – mondta Apu az imában –, szent szertartáson keresztül kaptad a papságot. Mennyei Atyánk azért adja nekünk a papságot, hogy egymást szolgálhassuk. Ha tisztá szívből tudod ezt tenni, akkor áldott leszel benne és minden másban is.”

Benji egész héten segítségért imádkozott. A következő vasárnapon csatlakozott a többi diakónushoz a kápolna elejében. Figyelmesen hallgatta, ahogy Jay megáldja a kenyeret.

Hirtelen újra aggódni kezdett. Vajon tényleg meg tud birkózni a feladattal? Annyira fontos feladat ez! De ekkor eszébe jutottak az apukájától kapott áldásban elhangzott ígérek. Ahogy a Lélek eltöltötte, az aggodó érzések is eltűntek.

Felemelte a tálcat, majd magabiztosan elindult a neki kijelölt sorok felé. Óvatosan átnyújtotta a tálcat egy nőnek az első sorban, aki rámosolygott. Benji visszamosolygott, és tudta, hogy most az Urat szolgálja. ■

Várakozás

Winter Quartersben

Winter
Quarters

IOWA

AZ IOWA ÚTVONAL

Nauvoo

Írta: Jennifer Maddy

Egy új város

Miután Joseph Smith prófé-
tát megölték, az Illinois állambeli
Nauvoo veszélyes helyé vált. A szen-
tek elmenekültek az otthonaikból,
hogy biztonságosabb lakhelyet ke-
ressenek. 1846 februárjában a szen-
tek első csoportja elindult a nyugat
felé vezető úton, ám a rossz időjárás
és a megbetegedések lelassították
őket. Mire keresztüljutottak Iowán,
már túl késő volt ahhoz, hogy még
a tél beállta előtt át tudjanak kelni a
Sziklás-hegységen. Ezért az egyházi
vezetők választottak egy helyet,
ahol a szentek letelepedhetnek
télire. A helyet Winter Quarters-
nek nevezték el.

*A Winter Quarters-i Mormon Ösvény
Központban van kiállítva ez a szobor,
amely az iowai vándorlás egyik
tábori élményét eleveníti fel, ahol
William Clayton megírta a Fel, szen-
tek, fel! (Himnuszok, 19. sz.) című
himnuszot.*

Együtt munkálkodva

Néhányan farönkökből vagy gyeptéglából házat építettek. Mások sátrakban és barlangokban laktak. A szentek megpróbálták boldogan átvészelni a hosszú, hideg telet. Segítettek egymásnak. Zenei előadásokra jártak, énekeltek és táncoltak. Építettek egy malmot, egy városházát és egy kosárfonó üzemet.

Indulás tovább!

A Winter Quartersben töltött idő nehéznek bizonyult a szentek számára. Sokan meghaltak. A pionírok azonban hittek abban, hogy az Úr megáldja őket és segít nekik eljutni Sionba. Amikor végre beköszöntött a tavasz, az első pionír csoport elhagyta Winter Quarterst, és megkezdte útját a Sóstó-völgybe.

Ma megtekintheted a gyönyörű Nebraskai Winter Quarters templomot, és ellátogathatsz a Mormon Ösvény Központba Winter Quartersben, hogy még többet tudj meg a pionírokról. ■

A Mormon Ösvény Központban megtekintheted, milyen élelmet és felszerelést vittek magukkal a szentek a nyugat felé vezető útra. Az egyházi vezetők azt mondták nekik, hogy vigyenek magukkal lisztet, fűszereket, rizst, babot és fejősteheneket.

Néhány szent rönkházat épített, hogy abban lakjon Winter Quartersben.

A szentek Winter Quarters-i állomása

Készítette: Arie Van De Graaff

A szentek egy időre letelepedtek Winter Quartersben, hogy kivárják a telet, mielőtt folytathatták az útjukat nyugat felé. Lássuk, megtalálod-e a képen elrejtett tárgyakat!

ceruza

tortaszelet

fazék

kanál

spatula

könyv

csavarkulcs

bögre

ragtapsz

bowling bábu

répa

nyalóka

tű

karóra

körte

Írta: D. Todd Christofferson
elder

a Tizenkét Apostol
Kvórumából

*A Tizenkét Apostol
Kvórumának tagjai
Jézus Krisztus külön-
leges tanúi.*

Hogyan szól Jézus Krisztus a prófétákhoz?

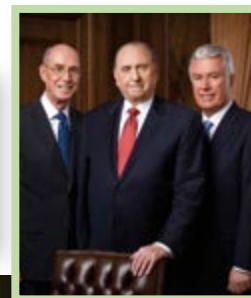
Küldhet egy hírnököt
vagy személyesen is
megjelenhet.

Szólhat a saját
hangján vagy
a Szentlélek
hangján is.

Beszélhet a szolgálóival
egyenként, vagy szólhat
egyszerre mindannyiukhoz,
amikor tanácskoznak.

A Krisztus tana című beszéd alapján.
Liahóna, 2012. máj. 86–90.

Hogyan tudna
Emma kedves lenni,
amikor Violet olyan
goromba?

Segítség

Írta: Charlotte Mae Sheppard

Igaz történet alapján

„Szeresd felebarátodat, mint
magadat” (Máté 12:31).

Emma a hátizsákja pántját szorongatva lépett be az új osztálytermébe. Ma van az első nap az iskolában. A kedvenc ruháját vette fel, Anyu pedig különleges édességet is csomagolt az ebéd mellé – állatos kekszeket.

„Nagyon jó napom lesz – gondolta Emma. – Kivéve, ha...”

Emma megállt, végignézett a termen, és akkor meglátta a lányt: Violetet.

Violet tavaly minden szünetben elfoglalta a mászókat. Csúfolta Emmát. Még Emma legjobb barátját is ellopta!

Amikor Violet meglátta Emmát, kinyújtotta rá a nyelvét. Emma metsző tekintetet vetett rá, és még szorosabban markolta a hátizsákját. Violet tavaly egész évben barátság-talan volt, és úgy tűnt, ez idén sem lesz másként.

„Üdvözöllek benneteket az új tanévben! – mondta Caldwell tanító néni az osztály elé állva. – Nézzük az ülésrendet!”

A padok kettesével voltak elhelyezve a teremben. Caldwell tanító néni végigfutotta a névsort, majd

rámutatott az egyik padra a terem végében. „Emma. Te ott hátul fogsz ülni.”

Emma leült az egyik hátsó padba. Remélte, hogy Liselle-t ültetik mellé. Vagy Jaime-t. Vagy... „Violet.”

Emma felkapta a fejét. Jól hallotta? Igen. Caldwell tanító néni a mellette lévő padra mutatott. „Te leszel Emma padtársa, Violet” – mondta.

Violet fintorogva indult el Emma felé. Emma a padra hajtotta a fejét és a falat bámulta. Ez egy nagyon hosszú év lesz.

Matematika órán Caldwell tanító néni felírt néhány feladatot a táblára, hogy az osztály oldja meg azokat. „Dolgozhattok egyedül – mondta – vagy a padtársatokkal.”

Emma gyorsan a papírja fölé hajolt, hogy nagyon elfoglaltnak tűnjön. A feladatok elég könnyűek voltak, mindenesetre megpróbálta elkerülni, hogy beszélnie kelljen Violettel. Egész reggel egyszer sem nézett rá.

Egyszer csak valami megbökte a vállát. Mintha egy ceruza

hegye lett volna. Emma tudomást sem vett róla.

Még egyszer megbökte valami. Violet bökdöste! Emma makacsul folytatta a munkát.

Violet harmadik bökése már fájt. Emma érezte, hogy kezd feldühödni. Vajon az egész év ilyen lesz? Arra gondolt, jelentkezik, hogy szóljon Caldwell tanító néninek. Vagy lehet,

nyújtás Violetnek

hogy csak egy újabb metsző tekintetet vet Violet felé.

Ekkor azonban Emma szipogásra lett figyelmes. Sír valaki? A ceruza ismét megbökte a vállát. Odanézett, és látta, hogy Violet bámulja. Ott volt a kezében a ceruza, és könnyes volt a szeme. A papíra csupa maszat volt a sok radírozástól.

Violet a ceruzáját forgatva halkan

ezt kérdezte: „Segítenél nekem?”

Emma egy pillanatra döbbenet nézett rá. Violet a segítségét kérte? Azok után, hogy olyan goromba volt? Emma visszafordult a munkájához. Violet egyedül is tud dolgozni. Nem érdemelte meg Emma segítségét, még akkor sem, ha ő a...

...felebarátja?

Emma csendben nézett maga elé. Hallotta, ahogyan Violet pityereg mellette. A szentírásokban mindig azt olvasta, hogy szeresse a felebarátját – de Violet más volt! Csak padtársak voltak!

Emma újra elkezdett a feladatain dolgozni, de egyszer csak megállt. Talán Violet mégsem más. Talán, amikor a szentírások azt tanították, hogy szeresse a felebarátját, akkor az azt jelentette, hogy szeressen mindenkit. Még a gorombákat is. Még akkor is, ha nehéz.

Emma felsóhajtott, majd lassan letette a ceruzát. Odafordult

Violethez és megpróbált rámosolyogni. „Segíthetek?” – kérdezte.

Violet bólintott, miközben kezével a könnyeit törölgette.

Emma odahajolt Violet papírja fölé, és segíteni kezdett az első feladat megoldásában. Máris melegséget érzett belül. Eltűnődött, vajon Violet szereti-e az állatos kekszket. ■

KÖVESD JÉZUST!

Jézus azt akarja, hogy mindenkit szeressünk. A szentírásokban azt tanítják nekünk, hogy szeressük a családjunkat és a barátainkat, és legyünk velük kedvesek. Jézus továbbá azt tanította: „Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnék” (Máté 5:44). Ez azt jelenti, hogy még ha valaki nem is kedves hozzád, te követheted Jézust azáltal, hogy kedves vagy és megpróbálsz az illető barátja lenni.

Isten minden gyermekével megosztom az evangéliumot

BAL OLDALI ILLUSZTRÁCIÓ: MARK JARMAN; JOBBRA, AZ ÓRAMUTATÓ JÁRÁSÁVAL MEGEGYZŐ IRÁNYBAN A BAL FELSO KÉPTŐL INDULVA AZ ILLUSZTRÁCIÓKAT JIM MADSEN, JARED BECKSTRAND, ERIC BARCLAY ÉS CEELESTE SMITH KÉSZÍTETEK

KIOSZTHATÓ KÁRTYÁK

Üzenetkártyák segítségével is megoszthatod az evangéliumot. Ragaszd fel a következő oldalon lévő kártyákat egy kemény rajzlapra, majd pedig vágd ki a kártyákat, és írd rá a saját üzenetedet a másik oldalukra.

DAL ÉS SZENTÍRÁS

- Hirdetjük igazságát. *Gyermekek énekeskönyve*, 92–93.
- Máté 5:16

BESZÉLGESSÜNK!

Megkérheted a család minden tagját, hogy rajzolja le a kedvenc gyümölcsét. Majd a rajz hátuljára mindenki írja le, hogy az evangélium miként áldja meg az életét. Ezután elbeszélgethettek arról, hogy miként oszthatjátok meg az evangéliumot a barátaitokkal és a szomszédaitokkal.

Kóstoltál már olyan ételt, ami annyira finom volt, hogy szeretted volna másokkal is megosztani? Lehi próféta egyszer azt álmodta, hogy egy nagyon finom gyümölcsöt eszik. Annyira jó ízű volt, hogy „[lelkét] rendkívül nagy örömmel töltötte el” (1 Nefi 8:12). Lehi szerette volna, ha a családja is eszik a finom gyümölcsből.

A Lehi álmában lévő gyümölcs olyan, mint Mennyei Atyánk szeretete. Lehi azt akarta, hogy a családja is érezze Mennyei Atyánk szeretetét. Megszerette volna osztani velük az evangéliumot, mert tudta, hogy az boldoggá tenné őket.

A gyermekek általában nagyon jól tudják megosztani az evangéliumot másokkal.

A nyolc éves Maria látta a misszionáriusokat Ecuador utcáin. Megkérdezte tőlük, hogy tanítanak-e neki az evangéliumot. A misszionáriusok eljöttek Maria otthonába, hogy tanítsák a családját. Maria elsőként keresztkedett meg a családjában. Nagyon boldog volt, amikor végül az egész családja csatlakozott az egyházhoz.

A kilenc éves Eric annyira várta az elemis úrvacsorai gyűlést, hogy meghívta rá a szomszédait, akik el is jöttek.

Mindkét gyermek megosztott valami értékeset azokkal, akiket szeretett. Amikor megosztod az evangéliumot, növekszik a bizonyosságod. Lehihez hasonlóan „rendkívül nagy öröm[öt]” fogsz érezni. ■

„Ne félj, mert
te veled vagyok.”

1 Mózes 26:24

„Boldogok a
békességre
igyekezők.”

Máté 5:9

„Legyetek pedig
egymáshoz
jóságosak, irgalmasok,
meg[bocsájtván]
egymásnak.”

Efézusbeliek 4:32

„Mindenben
hálát
adatok.”

1 Thessalonikabeliek 5:18

The Statue of Liberty is shown in the background on the left side of the page, holding the torch aloft. The image is partially cut off on the left and bottom edges.

Camille New Yorkból

A kilenc éves Camille-nak sok barátja van. „Azt szeretem a legjobban a barátaimban, hogy mindannyian mások – mondja. – Különböző helyekről érkeztek, és más-képp csinálnak bizonyos dolgokat.” Camille szeret jó dolgokat tanulni a barátaitól, és ő is szeret megosztani velük dolgokat. A legjobb, amit valaha is megosztott egy barátjával,

az evangélium volt. Miután megosztotta az első hittételt a barátjával, Yailinnel, Camille meghívta a barátja családját, hogy találkozzanak a misszionáriusokkal. Camille imádkozni is megtanította Yailint. Ma már Yailin és az édesanyja is tagja az egyháznak.

A barátom, Yailin, 2011-ben keresztelkedett meg. Nagyon örülök, hogy együtt járhatunk istentiszteletre. Segíték neki megtanulni a Hittételeket. Jelenleg a kilencedik hittételt tanuljuk.

A kedvenc énekeim az „Isten gyermeke vagyok” és a „Családunk együtt élhet örökre” című énekek. A kedvenc szentírásom a Tan és a szövetségek 19:23: „Tanulj tőlem, és hallgass a szavamra; járj Lelkem szelídségében, és békességed lesz én bennem!” Ez a szentírás mindig felvidít, amikor szomorú vagyok.

Az anyukám és az apukám a Dominikai Köztársaságból jöttek. Valószínűleg ezért van, hogy a kedvenc ételem a rizs, a bab és a csirke. Emlékeztet rá, honnan származik a családom.

Öten vagyunk a családban. A húgom, Emily, decemberben fog megkeresztelkedni és konfirmálni. Az öcsém, Victor, az édesapám után kapta a nevét. Még nincsenek háziállataim, de gondolkodom rajta, hogy veszek egy teknőst. Azért szeretem a teknősöket, mert aranyosak és lassúak, így nem szaladnak el.

Szeretem Moróni kapitány történetét a Mormon könyvében. Az apukám felolvasta az egyik családi estén, és ez arra ösztönzött, hogy elkészítsem a saját zászlómat. A zászlóm emlékeztet rá, hogy ki vagyok, és hogy Mennyei Atyám mindig velem van.

A MI OLDALUNK

A szüleim már kiskorom óta tanítják nekem az evangéliumot és jó példát mutatnak nekem. Megtanultam olvasni a gyermekeknek szóló szentírásbeli történeteket, és most nagyon szeretem a Mormon könyvét. Mindennap olvasom – egyedül és a családommal is. Ammon a kedvenc szereplőm a Mormon könyvében. Nagyszerű misszionárius volt. Én is ilyen szeretnék lenni, amikor idősebb leszek.

Esteban M., 8 éves, Kolumbia

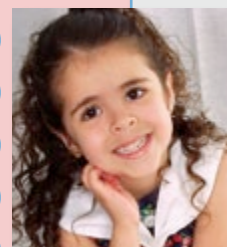

Amikor a családom nyaralni volt Panamában, az édesanyám hazájában, a szüleim elvittek engem és a kishúgomat, Yhoalibeth-t, megnézni a Panamai Panamaváros templomot. Az édesanyánk odavitt minket a templom falához, hogy megérinthessük. Később elmondtam az anyukámnak, milyen boldogságot éreztem, amikor a templomnál voltunk, mire ő elmondta, hogy akkor a Szentlelket éreztem.

Ifj. Sergio B., 7 éves, USA, Florida

Pasha Z., 9 éves, Ukrajna

Amikor a 6 éves Letícia C. 3 éves volt, akkor fejezték be a Brazíliai Curitiba templom építését. Nagyon szeretett elmenni a templomhoz, és mindennap ellátogatott oda a nyílt napok utolsó hetében. Még mindig szeret a templomhoz menni és a gyönyörű kertjében sétálni. Letícia szeret rajzolni és úszni is.

ELEMI: KÖVESD JÉZUST!

A 11 éves Maurizio D. azért szereti az úrvacsorai gyűléseket, mert ott Mennyei Atyáról és Jézus Krisztusról tanul. Szeret az egyházba járni, mert ott jól érzi magát, és érdekesnek és nagyon szépnek találja. Boldog az egyházban, és sok barátja van.

Amikor a Mexikói Tijuana templom első-kapavágási ünnepségére készültünk, nagyon boldogak voltunk. Az egész családuk elment szolgálatot nyújtani. Kítakarítottuk a templom telkét. Tudom, hogy az Úr el fog látogatni a házába, amikor elkészül.

Jesus S., 6 éves, Mexikó

Bảng Khắc
Bảng Vàng

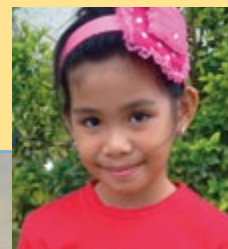
A szentírások tanulmányozása segít a jót választanom.

Az arany lemezek. Készítette: P. Tuyêt Hoa, 10 éves, Kambodzsa

A jót választom, amikor követem Mennyei Atyámat és Jézus Krisztust.

N. Thi LinĐa, 8 éves, Kambodzsa

A kedvenc Mormon könyvbéli történetem Nefi története és a tengeren való átkelés.

Kelly C., 10 éves, Fülöp-szigetek

Össze kell, hogy pecsételjenek minket a templomban ahhoz, hogy örökre együtt élhessünk családként.

Shanna C., 8 éves, Fülöp-szigetek

Szeretek istentiszteletre járni a családommal és Jézus Krisztusról tanulni. Otthon szeretem a szentírásbeli történeteket olvasni és tanulni, szeretek himnuszokat énekelni és a családommal játszani a családi esteken. Az evangélium megáldja a családomat és boldoggá tesz. Már három tanáromnak és a legjobb barátomnak, Miguelnek is adtam Mormon könyvét. A kedvenc elemis dalom a Hirdetjük igazságát (Gyermekek énekeskönyve, 92.) című ének.

Martim P., 6 éves, Portugália

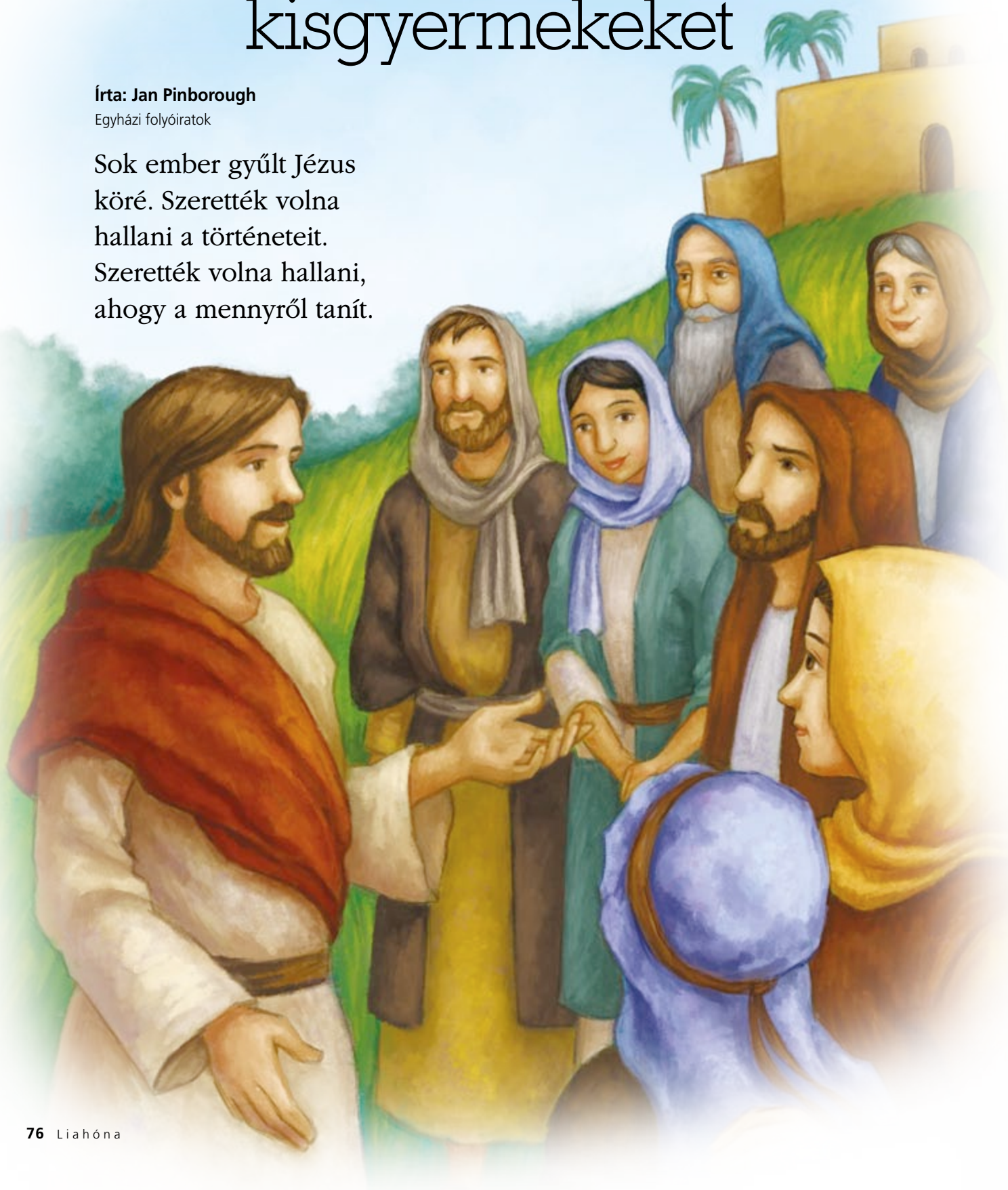
Henrique S., 7 éves, Brazília

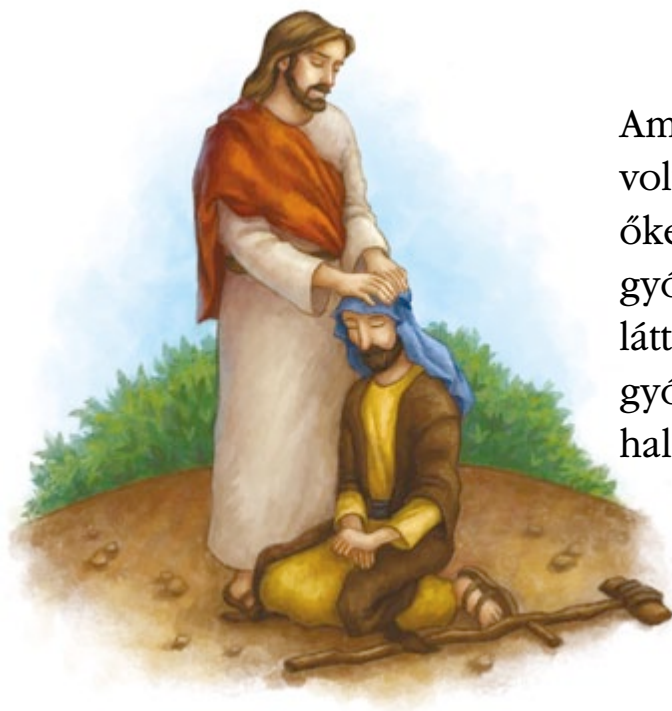
Jézus megáldja a kisgyermeket

Írta: Jan Pinborough

Egyházi folyóiratok

Sok ember gyűlt Jézus
köré. Szerették volna
hallani a történeteit.
Szerették volna hallani,
ahogy a mennyről tanít.

Amikor az emberek betegek voltak, Jézus meggyógyította őket. Olyan embereket gyógyított meg, akik nem láttak. Olyan embereket gyógyított meg, akik nem hallottak.

Egy nap sokan odahozták Jézushoz a kisgyermeküket. Azt szerették volna, hogy Jézus megáldja a gyermekeiket. Jézus tanítványai azt mondták az embereknek, hogy ne zavarják Jézust. Azt hitték, túlságosan elfoglalt.

Jézus nem volt
túlságosan elfoglalt.
Azt mondta a
tanítványainak,
hogy engedjék
Hozzá a
gyermeket.
Azt mondta, a
menny királysága
azoké lesz, akik
olyanok, mint a
kisgyermek.

Jézus minden gyermeket szeret. Nem számít, ki vagy, hogy nézel ki, vagy hol
élsz. Jézus szeret téged! ■

A Márk 10:13–16-ból.

Jézus megáldja a kisgyerekeket

„Aztán ölébe vevé azokat, és kezét rájuk vetvén, megáldá őket” (Márk 10:16).

ESKÜSZÖM...

Írta: R. Val Johnson

Egyházi folyóiratok

Az édesanyám arckifejezése összetörte a szívemet. Döbbenet. Rémület. Csalódottság. Egymás után tűntek fel szemében, majd olvadtak össze egyetlen érzelmmé: árulás.

Annak ellenére, hogy 15 éven át tanított, hogy szóban és tettekben is tiszteljem Mennyei Atyámat, most ott álltam, vétkesen, miután hagytam, hogy egy különösen sértő szó elhagyja az ajkamat.

Nem akartam káromkodni. Korábban sohasem használtam trágár beszédet. Azon a nyáron azonban Utah Horgászati és Vadászati Minisztériumában dolgoztam, ahol átvettem a velem együtt dolgozó srácoktól ezt a szokást.

Elsősorban az volt a feladatunk, hogy megtisztítsuk a főutak melletti területet a bojtortjántól. Hamar rájöttünk, hogy az *Arctium minus* különösen bosszantó kis gaz. Tömegével nő szinte bárhol, és szinte minden más növényt kiszorít. A tüskéivel pedig gyakorlatilag bármihez hozzátapad, ami a közelébe kerül.

Lapáttal a kézben egész nyáron küzdöttünk e nemezissel, egészen kimerülésig – és káromkodásig. Először sértőnek találtam a munkatársaim beszédét. Később eltűrtem. Végül pedig átvettem. A nyár végére a trágárság úgy tapadt a nyelvemhez, mint bojtortján a kutya szőréhez.

Édesanyám nyelvbottlásomra mutatott reakciója azonban meggyőzött arról, hogy változtatnom kell.

Nem volt könnyű. A káromkodás nem csupán rossz szavak választása, hanem rossz gondolkodásmód is. A beszélgetések, melyeket

A trágárság úgy tapadt a nyelvemhez, mint bojtortján a kutya szőréhez.

beengedünk az életünkbe, a szavak, melyeket olvasunk, és a képek, melyeket megnéznünk, mind alakítják a gondolatainkat. Hamarosan megtanultam, hogy ha változtatni szeretnék a szavakon, melyeket használok, akkor meg kell változtatnom azt is, hogy mit engedek be az elmémbe.

Szerencsére tevékeny voltam az egyházban, és ifjúsági hitoktatásra is jártam. A trágárság kiszorította ugyan a magasabb rendű gondolatokat, de az, hogy olyan környezetben lehettem, ahol ilyen magasabb rendű gondolatok vettek körül, végül lehetővé tették, hogy azok újra gyökeret eressenek bennem. Arra koncentráltam, hogy mindennap olvassam a szentíráásokat és imádkozzak. Nem néztem olyan filmeket és televízió-műsorokat, amelyek újra sötét gondolatokat ültettek volna el a fejemben.

Fokozatosan elkezdett javulni a beszédem. Év végére pedig sikerült megszabadulnom a káromkodás rossz szokásától.

Ezen élményem óta sokat tanultam a szavak erejéről. A szavak képesek teremteni és pusztítani is. Tudnak bántani és gyógyítani is. Le tudják húzni az embereket, vagy akár el is ültethetik a reményt és a szeretet magját.

Érdekesnek találom, hogy magára a Szabadítóra, a menny és a föld Teremtőjére is úgy utalnak, hogy az Ige (lásd János 1:1–4; T&Sz 93:6–11).

Rájöttem, hogy az esküdözésnek pozitív jelentése is van a negatív mellett. Esküszünk, hogy az igazat mondjuk egy bírósági tárgyaláson. Amikor megkeresztelkedünk, ünnepélyesen megígérjük, vagyis megesküszünk rá, hogy betartjuk Isten parancsolatait. Hasonlóképpen szent ígérettel fogadjuk, hogy betartjuk a templomi szövetségeinket, hogy elnyerhessük Mennyei Atyánk legnagyobb áldásait.

A tanulság tehát ez: amikor szavaink tisztelik Őt és a dicsőségét tükrözik, mindinkább olyanná válunk, mint maga az Ige. ■

DAVID O. MCKAY

David O. McKay a családi farmon nőtt fel a Utah állambeli Huntsville-ben. Nagyon szerette az állatokat, és egész életében tartott **lovakat**. Amikor missziót szolgált Nagy-Britanniában, látott egy **mondást**, amely a mottójává vált: „Bármilyen is légy, végezd jól a részed!” Sokszor visszatért Nagy-Britanniába, és ő szentelte fel az **Angliai London templomot** 1958-ban.

*S*zülökként és vezetőkként nemcsak abban kell segítenünk a fiataloknak, „*hogy felkészüljenek a teljes idejű misszionáriusi szolgálatra, amely csupán néhány hónapig tart, hanem abban is, hogy felkészüljenek a templomi szövetségek megkötésére és betartására, amely az örök-kevalóságra szól. Ehhez az első lépéseket már gyermekkorban megtehetjük.*” Lásd „*A tinédzserek és a templomi szövetségek*”, 18. oldal. Ez és az ebben a számban megjelenő további cikkek segíthetnek az egyháztagoknak – fiataloknak és időseknek egyaránt – jobban felkészülni az evangélium megosztására és annak alkalmazására.

AZ UTOLSÓ NAPOK
SZENTJEINEK
JÉZUS KRISZTUS
EGYHÁZA